БЕИНСА ДУНО

ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

(1916-1920)

I ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2009

БЕИНСА ДУНО

ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

(1916-1920)

I ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2009

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученика да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за него, за Словото.

В настоящия сборник за пръв път без редакторска намеса се публикуват стенографските записи на лекциите на Учителя Беинса Дуно (Петър Дънов):

„Да не я пия ли" (22.10.1916),
„Петте разумни и петте неразумни деви" (16.11.1916),
„Ще бъдат научени" (24.12.1916),
„Отдайте Божието Богу" (31.12.1916),
„Като го видя Петър" (20.4.1919),
„Ще живее!" (7.12.1919),
„Работи на лозето ми" (14.12.1919),
„Земният и небесният" (1.2.1920),
„Аз съм жив" (22.2.1920),
„Що казва Духът" (29.2.1920).

Останалите лекции от сборника се препечатват по томчето „Да

възлюбиш Господа. Беседи от Учителя, София, 1946".

За улесняване на прочита на някои места в квадратни скоби [ ] са добавени отделни думи.

Поясненията в края на текста са съставени от издателския екип.

АВТЕНТИЧНОСТТА НА СТЕНОГРАФСКИТЕ ЗАПИСИ Е ЗАПАЗЕНА

ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА

„Учителю! Коя заповед е голяма в закона?" А Исус му рече: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичкия си ум. Тази е първа и голяма заповед. А втора, подобна на нея: да възлюбиш ближния си, както себе си. На тези двете заповеди всичкият закон и пророците висят." (Евангелие от Матея ***22:36-40****)*

Сега искам да внимавате върху това, което ще говоря. Днес проповядвам едно учение, върху което почива развитието на душата, на ума и на сърцето. То е учение, което носи мир и спокойствие на сърцето; учение, което носи светлина на ума, обнова на душата, сила на духа. Това учение е в състояние да възстанови краката на хромите, да отвори очите на слепите. От това учение глухите прочуват, болните оздравяват, мъртвите възкръсват. То носи хармония навсякъде. За това учение няма никакво препятствие. То е учението на живия Бог, Който е и между хората, и между камъните, и между растенията, и между животните. Живият Господ, за Когото ви говоря, е навсякъде. Той е познат на всички. Единственото реално и съществено нещо в света е Тоя Бог.

Някои искат да разрешат въпроса за съществуването на Бога по философски начин. Оставете настрана философските разисквания и гимнастики на ума. Тоя въпрос се решава чрез опит. Важен е въпросът, защо трябва да любим, защо трябва да имаме една заповед. Какво представя заповедта? Тя е основа, почва, върху която се гради; тя е сила, с която се работи; тя е опорна точка, от която се излиза. Как познаваме дали имаме опорна точка, или не? Когато застанете на едно място и вдигате един тежък предмет, ако почвата под краката ви е яка и не потъвате, казвам, че имате опорна точка. Ако краката ви потъват, почвата ви не е яка, тоест опорната ви точка не е сигурна. Когато извършите някаква работа, и вместо да се повдигнете, потънете надолу, казвам, че нямате опора под краката си. Когато мислите нещо, и умът ви се смущава, нямате основа под краката си. Когато обичате, и се съмнявате в любовта си, нямате основа под краката си. Може да дадете ред философски обяснения върху понятието „заповед", но те ще бъдат само външно красиви, без вътрешно съдържание. Те са подобни на сладкишите, на кексовете. Да се храниш със сладкиши и кексове, това значи да станеш много ефирен.

Човек се нуждае от здрава, доброкачествена храна, която съдържа всички съществени елементи. Тая храна дава необходимите условия за развитието на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух. Елементите, които човек употребява, са едни и същи, но методите за тяхното възприемане са различни. Всяка храна е полезна за човека. Важно е той да знае как да я приеме.

Не ви казвам каква храна да ядете и каква да не ядете, но съветвам ви да ядете с любов. Какво казват хигиенистите, физиците и химиците по тоя въпрос, това е второстепенна работа. Важно е да употребявате храна, която дава сила. Слаб си, нахраниш се и придобиваш сила, бодрост. Това е съществена храна.

Запитаха Христа: „Кой е големият закон?" Големият закон е тоя, който може да ни научи как да живеем. Това значи да познаем Бога. От две хиляди години философите се мъчат да обяснят де е Господ - на небето или на земята, но и те сами не могат да си отговорят. Това създава ред противоречия, благодарение на което едни приемат съществуването на Господа, а други го отричат. Бог стои, наблюдава и едните, и другите и се смее, както на децата, че не Го познават. Защо не Го познават? Защото са си турили различно оцветени очила. Едни казват, че Баща им е червен, други - жълт, трети - зелен, четвърти - черен. Всеки Го вижда един или друг - според цвета на очилата си. Може ли Бог да е черен? Казвам, не ставайте буквоядци. Черният цвят има няколко значения. Той означава и почивка. И думата „лош" има две значения. Под „лош човек" разбираме енергичен. Лошото, злото, крие в себе си сила, която трябва да се употреби намясто. Не се ли употреби намясто, злото се явява като разрушител.

Коя е голямата заповед? Да възлюбим Господа. Тая заповед ни учи да мислим, да чувстваме и да действаме правилно. Това е една опитна философия, за разбирането на която са нужни години. Много работа се иска от човека, за да се научи да мисли, да чувства и да действа правилно. Много време е нужно на човека, докато познае Господа.

За мене Бог е Велика реалност. Той е по-реален отколкото сте вие, които виждам днес пред себе си. Ще кажете, че си служа със силни думи. Ако бих намерил по-силни думи, бих си послужил с тях, за да обясня какво представя Бог. Той може да бъде и за вас толкова реален, колкото и за мене. Вие може да Го познаете в продължение на много години, но може да Го познаете и в един миг.

Знаете от физиката, че при съприкосновението на двата електрични

полюса веднага се образува искра, светлина. Казвам: обърнете се към противоположния полюс на живота, за да намерите светлината, която търсите. Това може да стане в един момент - от вас зависи. Вие стоите гърбом към тая светлина и питате де е Господ. Мнозина, учени и прости, стоят пред вратата на Господа и се запитват ще ги приеме ли Господ, или не; достойни ли са за Него, или не. Това са празни приказки. Излезли сте от Господа и при Него ще се върнете. Той ще ви приеме, защото е Всеблаг и Всемилостив. „Добър човек ли съм?" Аз не се съмнявам в твоята доброта, защото тя е и моя; твоята мъдрост е и моя. Вярно ли е това? Вярно е.

Чудни са хората. Трябва ли трескавият да мисли, че като няма апетит, това е естествено състояние? Днес, като болен, той няма апетит, яденето не му е приятно, но това не е постоянно. Преди да заболее, той всякога е ял с приятност и с удоволствие. Като оздравее, пак ще яде с удоволствие. Между сегашното състояние на нервната система и по-раншното има известна разлика, но това състояние е временно. Следователно, ако заболееш, кажи си: „Слушай, не се поддавай на болестта си. Тя временно те е посетила. Ти си здрав човек. Ти можеш да мислиш, да чувстваш и да действаш право."

Често хората говорят за греха и казват за някого: „Грешен е тоя човек." Така както вие разбирате греха, аз не зная кои хора са грешни. Не познавам грешни хора, но познавам такива, които правят погрешки. Според великия закон на любовта аз гледам на греха и на погрешките другояче. Учител дава на ученика си задача да нарисува една картина. Ученикът започва да рисува, но зацапва, търка - пак зацапва, докато един ден нарисува картината според изискванията на учителя. Като цапа и трие, може ли да кажете, че той е грешник? Не е грешник ученикът, но не е работил достатъчно, не се е упражнявал. В бъдеще, когато се упражни, той ще нарисува картината добре, без да цапа и търка. Той ще избягва погрешките.

Не хулете Господа в себе си и не казвайте, че Той ви е създал грешници. Ако види, че си отчаян, Господ ще ти каже: „Синко, не се отчайвай. След време ти ще станеш добър и праведен човек." Някои философи говорят за погрешките на хората, защото не разбират законите. Сами те правят погрешки, а говорят за погрешките на другите.

Христос казва: „Да възлюбим Господа." И хората говорят за любовта, без да я познават. Някой казва: „Умирам за любов." Като се ожени, казва: „Умирам от любов." И преди да се е оженил, умирал от любов, и като се

оженил, пак умира от любов. Разглеждайте думата „смърт" в друг смисъл. И като се ражда, човек пак умира. Раждането на земята е смърт на небето. Смъртта на земята е раждане в другия свят - раждаш се за по-висок живот от земния. Раждане и смърт в широк смисъл на думата означават отиване на работа. Дали ще отидеш на небето, или ще слезеш на земята, ти все ще работиш. Работа и труд са две различни понятия. Затова Христос казва: „Елате при Мене всички отрудени, да ви науча да работите."

Като говоря за Христа, нямам предвид човека, който е живял преди две хиляди години. Аз имам предвид Тоя Христос, Който и до днес е между хората. Как се проявява Той, това е друг въпрос. Важно е, че всеки, който се намира в нужда, може да отиде при Христа. Които гледат на Христа като на човек, живял преди две хиляди години, отиват при Него с черни кърпи на главите. Тия, които Го виждат между тях, отиват при Него с бели кърпи. Защо отивате на сватба с бели дрехи? Ще кажете, че църквата е предписала така. Бог е казал: „Ония, които отиват да се женят и носят любовта в сърцето си, да се обличат в бяло. Ония, които са загубили любовта си, да носят черни дрехи." Докога ще носят черно? Докато намерят любовта.

Носете бели кърпи на главите си, бели кърпи в сърцата си и бели кърпи в умовете си, за да намерите Господа. Вие може да намерите Господа още сега, още в тоя момент - от вас зависи. Докато любим Бога, ние сме на небето, в рая. Щом се усъмним в Него, ние сме в ада, в мястото на страданието, на тъмнината, на ожесточаването.

„Да възлюбим Господа." Тая е голямата заповед, върху която почива нашият живот. Как трябва да любим Господа? Като ближния? Любовта към Бога и любовта към ближния са две неща диаметрално противоположни. За да разберете любовта към Бога, трябва да затворите това, което знаете, и да опитате моето. Вашето знание сте опитали, опитайте сега моето. Ако вашето е по-добро, готов съм да го приема. Аз съм от тия хора, които дават и взимат.

Оня, който люби Бога, се отличава с голяма съсредоточеност, с дълбок вътрешен живот. Привидно той се отдалечава от хората, минава за ексцентричен, но всъщност не е така. Любовта към Бога не е нищо друго освен венозното течение, при което нечистата кръв отива в сърцето и дробовете да се пречисти, да стане артериална. Венозното и артериалното течение на кръвта съществува не само в тялото, но и в чувствата, и в мислите на човека. Например омразата и завистта са венозната кръв в

човека; любовта и радостта са артериалната кръв. Светлите и чисти мисли са артериалната кръв, а тъмните и отрицателни мисли са венозната кръв.

Следователно, когато люби Бога, човек превръща течението на отрицателните сили в себе си в положителни, а нечистата кръв - в чиста. Той отива при Бога, Който го пита: „Синко, позна ли Ме?" „Познах Те, Татко." След това човек, като артериална кръв, отива по цялото тяло да храни всички клетки. Това е любовта към ближния. Като възлюбиш Бога, ти влизаш в Неговите дробове, в Неговото сърце да се пречистиш. Така пречистен и вдълбочен в себе си, ти излизаш навън, да разнесеш кръвта по най-отдалечените клетки на тялото - своите ближни, да ги нахраниш. Като знаете това, любете Бога и носете Неговото благословение по целия свят. Като разнасяте благото между хората, вие ще се уморите и ще почувствате нужда да се върнете отново към оня център на живота, който пречиства и внася енергия. След всеки двайсет и четири часа човек отива при Бога да се обнови и пречисти. Така пречистен, той излиза от Бога и отива към своя ближен. После се пита: „Де е Бог? Съществува ли Той?" Това е неразбиране на живота.

И тъй, когато отивате при Бога, не се спирайте да се разговаряте с хората. Който и да ви срещне на пътя, кажете: „Отивам по важна работа. Като свърша работата си, тогава ще се срещнем и ще си поговорим. Тогава ще ви кажа какво прави Бог и как живее."

Някой е болен, търси лекарска помощ. Обиколи няколко лекари, но и те не могат да му помогнат. Какво трябва да прави? Нека се обърне към Бога с всичкото си упование и надежда и да каже: „Господи, на Тебе уповавам, на Тебе възлагам товара си." Хвърлиш ли от себе си всички човешки философии и уповаеш на Бога, Той ще ти помогне. Колкото по-голяма е вярата ти, толкова по-скоро иде помощта. Бог помага на слаби, на болни, на отрудени. В любовта на човека към Бога всички болести изчезват: и външни, и вътрешни. Възлюбиш ли Бога, и слепотата, и глухотата изчезват.

Сегашните хора страдат от много знание. Не искам да ви обиждам, но реших да ви говоря на особен език. Стремете се да ме разбирате право. Хвърлете черните дрехи, с които сте се облекли. Откажете се от съмнението и подозрението. Те са тор за живота. Ако в сърцето ви е останало малко омраза, хвърлете я настрана. Ако се гневите, откажете се от гнева или занесете го в някоя фабрика, там е неговото място. Гневът ви посещава, защото не му давате работа. Като го впрегнете на работа, той

казва: „Умен е моят господар." Може ли без гняв? Може. Ако завистта и омразата ви посетят - дайте и на тях работа. Като работят, те ще се свържат с любовта. Каквито отрицателни мисли и чувства да ви посещават, водете ги при Бога. Кажете им: „Аз отивам при Бога. Ако искате да бъдете с мене, елате и вие там." Вземете със себе си всички слепи, глухи, хроми, недъгави и ги заведете при Бога. „Голи сме, срам ни е да се явим пред Него." Идете при Бога такива, каквито сте. Той ще ви очисти и облече в нови дрехи. Бог не се нуждае от праведни хора. Влезте в Божествения огън да се очистите и кажете: „Видяхме Господа и Го познахме."

В Стария Завет се казва за Мойсея, че ял заедно с Господа. Възможно ли е това? Възможно е. Яденето не е само физичен процес. Човек яде и на физичния свят, и в умствения свят, и в сърдечния. Мислите и чувствата са храна, подобна на хляба за физичния свят.

Мнозина искат да бъдат обичани. Защо трябва да ги обичат? Гладни са, искат да ги нахранят. Каже ли някой, че иска да го обичат, това значи, че е гладен, никой не мисли за него, не иска да го нахрани. Кажи му: „Братко, ела у дома. Аз ще те нахраня." Ти ще го нахраниш и Бог ще те благослови.

Докато са в любовта, хората пеят и възхваляват Господа. Те забравят своите лоши, неправилни отношения помежду си. Щом слязат на земята, започват да се карат. „Грешни сме, затова се караме." Не мислете, че сте грешни или паднали хора. Във всеки момент може да се спасите. Казвате: „Ще правим добри дела да омилостивим Бога." Оставете настрана добрите дела. Бог всякога ви обича, всякога е готов да ви помогне, независимо от това, дали сте праведни, или грешни. Бог всякога ни обича въпреки всички ваши грехове и погрешки. Той никога не е изменил любовта Си. Че хората казвали нещо лошо по ваш адрес - нека казват. Ти ще им отговориш: „Братко, елате при мене да отидем заедно при Господа." През каквито мъчнотии и да минаваш, кажи си: „Аз ще любя Господа, Който живее в моята душа." Някой се противопоставя на това и казва: „Аз не виждам Господа." Това нищо не значи. Ако днес не Го виждаш, утре ще Го видиш.

Днес даже и простият човек знае, че при търкането на две дървета се образува огън. Някъде мъж и жена се карат. Нека се карат, да се произведе повече светлина помежду им. Нека се търкат, да произведат огън. Щом се образува огън, те се примиряват. Не е важно как ще се търкат - направо или накръст; важно е да произведат нужната светлина.

И тъй, според езика на новото учение, като се търкате, кажете си:

„Търкай ме, братко, търкай, докато произведа светлина върху тебе." Това търкане е необходимо, за да се произведе Божествената светлина. И на бойното поле хората се търкат, да произведат тая светлина. Аз виждам тия хора - кои слепи, кои хроми, сакати - всички отиват при Христа. Той им казва: „По-добре да останеш с един крак, с една ръка, с едно око, но да дойдеш при Мене." Бог ги посреща, угощава и ги запитва: „Какво правят останалите хора на земята?" „Търкат се още." „Нека се търкат. Аз ще сляза на земята при тях и всички ще се примирят." Аз виждам ония, които са горе при Христа. Те са радостни, весели. Като казвам, че са горе, не мислете, че са някъде много далеч от вас. „Аз искам да отида при тях." „Иди на фронта първо. Оттам ще те пратят горе, при твоите братя." „Страх ме е." Геройство е нужно, а не страх.

Трябва да разберете дълбокия смисъл на живота. Помнете, в Бога зло не съществува. Той устройва всички неща и Той изправя объркaните работи на хората. Той намества счупените ръце и крака. Той поставя извадените очи. Той туря всичко в ред и порядък. Той е Баща на всички.

Следователно, когато искате да любите, влезте дълбоко в себе си, съсредоточете се без никакво съмнение и колебание. Знайте, че Бог ще ви даде от Своята любов, ще ви направи радостни и весели. Пита ли ви някой отде знаете това, кажете му: „Махни се от лицето ми! Не ме изкушавай."

Казвам, всеки ваш стремеж иде от Бога. „Кога ще намеря Господа?" Когато изпаднеш в трудно положение. „Как ще намеря любовта? Какво представя тя?"

Един ученик отишъл при един от великите учители на Индия да го пита какво нещо е любовта и как може да я намери. Учителят мълчал, нищо не му отговорил. На втория ден ученикът пак задал същия въпрос, но учителят продължавал да мълчи. Шест деня наред ученикът посещавал учителя си, искал да му отговори на зададения въпрос, но пак същото мълчание. На седмия ден учителят взел ученика със себе си и го завел при реката Ганг. Хванал го за ръцете и го потопил във водата. Ученикът ритал, борил се, докато най-после учителят му го извадил на брега и го запитал: „Какво почувства във водата?" „Голяма задуха. Имах нужда от въздух. Още малко и щях да се пръсна от липса на въздух." Учителят му отговорил: „Ти ще разбереш любовта и ще я потърсиш, когато почувстваш от нея такава нужда, каквато почувства от въздуха." Каквото е преживял ученикът във водата, това чувстват всички ония, които се бият на фронта. Те чувстват нужда от свобода, от простор.

Сега Бог е хванал хората за врата, пъхнал ги е във водата и ги държи там, докато сами почувстват нужда от свобода. Това е Божественото училище, през което всички трябва да минат, да научат нещо. Колко пъти нашите удове са били разхвърляни по бойните полета, но пак Бог ги е събрал и поставил на местата им. „Докажи това." Ще го докажа. Ти си сляп, хром. Отварям очите ти и започваш да виждаш. Намествам счупения ти крак и прохождаш. Какво друго доказателство искаш? Доказателството се крие във възстановяване на хармонията между всички части.

Всеки сам трябва да докаже нещата; всеки сам трябва да намери истината. Всеки сам трябва да отива при Господа и сам да се връща. Това значи да придобие онова дълбоко вътрешно знание. Така ти ще разбереш какво значи изкушение. Някой път си радостен, но изведнъж състоянието ти се сменя. Казваш: „Нещастен съм в живота." Това не е твоя мисъл, посетил те е някой дявол. Не въставай против него, но кажи: „Благодаря Ти, Господи, че ми изпрати тоя брат, да се разговорим с него." Вие мислите, че дяволът е лош. Аз ще говоря добре за него. Някога и той е бил добър, но паднал и сгрешил. Ще възразите: „Казано е в Писанието да се противим на дявола, на злото в света." Това значи: търкай дявола, докато прогледне и види светлината пред себе си. Щом дойде светлината в ума му, той ще се откаже от кривия път.

Втората заповед е: „Да възлюбиш ближния си като себе си." Тая любов е външна проява на нашата душа и на нашето сърце. Чрез ближния си ние проявяваме своята любов навън. В любовта към ближния се вижда и справедливостта на човека. Една майка родила две деца едновременно. Тя имала възможност да кърми и двете заедно: на всяко дете се падало по един естествен биберон. Едното дете било по-лакомо, искало да бозае и от двата биберона. Какво направила справедливата майка? Тя го натупала добре, като му дала добър урок. Детето, като не разбирало закона, мислило, че майка му е лоша.

И Бог дава на всеки човек по един биберон; всеки трябва да си го пази. И сегашните християни се хващат за косите си, бият се, всеки иска да вземе биберона на другия. Имаш един биберон, не се лакоми за втори. Ония мъже, които не са произвели огън, могат да се търкат. Обаче ония, които са произвели огън, трябва да се върнат при Господа и да занесат своята благодарност.

Една госпожа ми разказваше, че гледала мъжа си цели двайсет години болен, но не се отегчила нито момент. Защо? Обичала го. Един мъж

гледал болната си от епилепсия жена, без да се отегчи. Всяка нощ я следил да не дойде припадъкът й, без да каже дума за това. Обичал я той, затова не му дотегнала. Преди десетки години един американски параход претърпял катастрофа и потънал в океана. Повечето пътници се качили на лодки и се спасили. В последната лодка останало само едно празно място. Трябвало да се качи една жена със своето момченце. Всички се огледали как да разрешат въпроса - нямало място за двама души. Майката бързо настанила момченцето си в лодката, взела си сбогом от него и казала: „Носи много поздрави на баща си."

Кой от вас може да прояви такъв дух на себеотрицание и със спокойствие да каже: „Носи много поздрави на баща си." Какво правят сегашните хора? Повечето мислят за себе си, а децата си оставят на произвола на съдбата. Питат някого: „Де е брат ти?" „Не зная. Той е голям грешник, останал е някъде." Господ му казва: „Не постъпваш добре. Подай ръка на брата си."

Един велик художник нарисувал две хубави картини. И двете представлявали давещи хора. В едната картина имало една жена, която ужасена посягала с двете ръце да се хване за една канара и се спасила. Във втората картина имало пак жена, която с едната ръка се държала здраво за канарата, а другата протягала към давещите, дано някой се хване за нея и спаси.

Казвам: не се дръжте с двете си ръце за Христа - канарата на вашия живот. С едната си ръка се дръжте за Христа, а с другата помагайте на своите ближни. Не мислете, че хората са грешни. Само Бог знае защо грешат и защо страдат. Ако вървите по Христовия път, ще разберете защо Той възлюби хората и как прояви Своята любов. Следователно, ако си болен, кажи си: „Обичам Те, Господи." Кажеш ли така, ще оздравееш. Който отива при Господа, и болен да е, ще оздравее. Ако си здрав, при Бога си вече. Ако си болен, още не си отишъл при Него. Защо не си влязъл при Него? Защото трябва още да се търкаш, да пуснеш светлина. Придобиеш ли светлина, ти си спасен по благодат. Това значи „от Бога сме излезли и при Него ще се върнем".

„Да възлюбиш Господа." Как? Не както търговците се сдружават и обичат. Двама търговци се сдружили и обикнали. Понеже интересите им се преплитали, и семействата им си живеели добре и се обичали. Това е любовта на грешните хора. За тях е казано, че ще бъдат научени от Господа. И аз обичам грешните хора: слепите, хромите, недъгавите. На тях

може да се покаже как трябва да живеят. На тях може да се помага. Ако си грешен, не се страхувай. Това е изпит, на който си пропаднал. Днес имаш слаба бележка, но утре, като научиш урока си, ще имаш шесторка. Защо се страхуваш от двойката? Казано е в Писанието: „Любовта изпъжда страха навън."

Сега аз проповядвам за положителните сили на Бога. Казвам: идете при Бога и любете без страх от омразата и завистта. Ако омразата те посети, кажи й: „Сестро, аз те обичам. Прощавам ти за всички твои прояви. Такова е твоето естество." Кажете това от сърце, а не само на думи. Говорите ли само празни думи, ще приличате на оня граф, който се влюбил в една млада, красива мома и колкото пъти се срещал с нея, все за любовта си й говорел. В същото време и неговият слуга бил влюбен в младата мома, но свещено пазел чувството си, с никого не го споделил. Една вечер графът излязъл на разходка със своята възлюбена. Качили се на една лодка да се разходят по реката. Като минали на отсрещния бряг, от гората излезли разбойници и нападнали двамата млади. Графът се уплашил много и успял да избяга, като напуснал своята възлюбена. В тоя момент слугата, който ги придружавал, спрял бързо лодката си на брега и спасил момата. Успокоил я и я придружил до дома й. На другия ден графът отишъл при възлюбената си да види какво е състоянието й, но тя студено и строго му казала: „Стойте далеч от мене. Не искам повече да ви виждам."

Днес става същото с Господа. Вие сте в лодката с Него, но когато ви нападнат апаши, бягате и Го оставяте Сам. Казвате: „Не искам да страдам заради Господа." Като мине опасността, ще Го потърсите и ще Му кажете: „Господи, прости ме, сгреших."

Който люби Господа, трябва да бъде смел. Единственият, Който люби, е Бог. Затова и ние трябва да любим. Единственият, Който работи, е Бог, затова и ние трябва да работим. И като мразите, пак мразите от любов към Бога. Като влезете в любовта, ще видите нещата в истинската им светлина. Тогава ще разберете защо един предмет е твърд, а друг - мек. В светлината ще видите това, което в тъмнината не сте различили. Например диамантът е най-твърд минерал, но въпреки това е ценен. Ако го глътнете, ще се задавите. Ценен е, но ще ви задави. Защо? Защото не сте го използвали разумно. На същото основание и омразата, и завистта са сили с велико предназначение, но те трябва да се приложат намясто. От гледището на Божественото учение всичко в света е добро, всичко е хармонично, когато е употребено намясто.

Христос казва: „Първата и голяма заповед е да възлюбиш Господа." Като любиш Бога, ще приемеш еднакво и живота, и смъртта. Годините минават, а ти остаряваш: зрението и слухът ти отслабват, артериите се втвърдяват и ти виждаш, че краят ти наближава. Близките ти викат лекар, дано ти помогне да поживееш още малко. Казвам: ако е дошло времето му, нека си върви. Той сам трябва да съзнае това и да си каже: „Викат ме вече и аз трябва да си вървя. Оставям богатството си на своите малки братя - червеите. Нека си хапнат и благодарят."

Хубави са пеперудките. Аз често се разговарям с тях. Те се извиняват, че понякога без да искат причиняват пакости. „Такава е работата ни. В бъдеще, когато дойдем на вашето положение, и ние ще бъдем добри." Аз им отговарям: „Няма нищо, ние ви извиняваме. Ако сме на вашето място, и ние ще правим пакости като вас."

И тъй, благодарете на Бога, че от положението, в което се намирате, виждате доброто в света. Добър е светът, но от вас се иска чистота и святост. Ако не знаеш урока си, не се извинявай, но кажи: „Обичам учителя си и заради него ще науча урока си." Кажи, както Давида: „Дето и да ме изпратиш, Господи, ще извърша волята Ти на драго сърце, защото Те обичам." Откажеш ли се да изпълниш Божията воля, не обичаш Господа. Нужно е да обичаме Бога, да изпълняваме волята Му. Защо? Защото всеки е преживял загуба и разочарование, но любовта към Бога ще върне всичко загубено, ще възстанови здравето на човека и ще постави всички счупени крака и ръце намясто. Тая любов ще възстанови разрушения живот на семействата. Тя ще възстанови нарушената хармония в природата.

Сега убитите са на угощение при Христа, а живите, останали на земята, казват: „Горките хора, отидоха си без време." Велика истина е, че тези хора са на небето при Христа. Щастливи са те. „Съмняваме се в това." Който се съмнява, той няма любов в душата си.

Помнете: Бог работи навсякъде и между всички хора. Когато има мир между хората, Бог е между тях. Когато хората се карат, пак Бог е между тях. Той се проявява между всички хора. Говори ли ми някой добро или зло, Бог ми говори. Според мене няма зло в света. Важно е да приемем, че всичко иде от Господа, в Когото живеем и се движим.

Казано е в Писанието: „Бог твори ново небе и нова земя." Любовта носи новото. Бог слиза вече на земята и носи любовта в човешките сърца и души. Аз виждам Господа, чувствам Го, разбирам всяка Негова проява. Дето има плодове и изобилие, там е Бог. Какво жито ще роди неизораната

нива? Хората търсят лесния път. Те искат ябълката да узрее без светлина, лещата да заври без огън. Без мъка и страдание нищо не се постига. Чрез страданието Бог излива любовта Си към вас. Ако у вас се яви желание да се самоубиете, не пъдете това желание, но вслушайте се в него, разговорете се, да видите какво носи то в себе си. Не реализирайте това желание, но вижте защо сте се разочаровали и отчаяли.

Да се самоубиеш, това значи да напуснеш ограничения свят, в който живееш, и да отидеш в широкия свят, там да работиш. Някоя мома се отчаяла, че възлюбеният ѝ я напуснал и не искал да се ожени за нея. Защо я напуснал? Намерил друга мома и казва, че не може едновременно да обича две моми. Момата не трябва да се отчайва, но да знае, че има Един, Който я обича, през всички времена и епохи.

Бъдете верни на любовта, в която няма никаква промяна. Започнеш ли в нейно име да работиш, не се отказвай, докато не видиш резултат. Като посееш нивата и се умориш, почини си и пак продължи. Когато ти почиваш, Бог работи. В това време наблюдавай как Бог работи върху твоята нива. Работи, почивай и в свободното си време размишлявай. Мисли, без да се тревожиш. Защо ще се безпокоиш за храната, която употребяваш? Приеми храната с любов и повече не мисли. Бог ще довърши работата. Боли те глава - не се безпокой. Повярвай в Господа, помоли се и Той ще ти помогне. Ако се съмняваш, нищо не можеш да постигнеш, не можеш да приемеш новото учение на любовта. То е учение на опита. Здравият приема новото учение и му служи. Мислещият също приема новото учение. Права мисъл се иска от всички. Не казвай, че мъжът ти върви в крив път, но кажи, че е направил погрешка, която трябва да изправи. Когато малкото дете се цапа, това не показва, че върви в лош път. Детето не е виновно, че се цапа. Очисти го и чакай, докато порасне и съзнае погрешката си.

Един варненец ми разправяше една своя опитност. Имал един син, от когото бил крайно недоволен. Един ден завързал ръцете и краката му с въже, с намерение да го пусне в кладенеца, да се освободи от него. Като разбрал намерението на баща си, синът казал: „Татко, можеш да постъпиш както искаш, но мисли за последствията. Ще те затворят и ще лишиш майка ми и сестричетата от прехрана." Бащата се замислил, развързал сина си и го пуснал на свобода, но постоянно му казвал: „От тебе човек няма да стане." Един ден срещнах сина му и като се разговаряхме известно време, казах му: „От тебе човек ще стане." Думите ми и вярата, която вложих в

тях, го насърчиха и наистина той стана човек.

Следователно, ако искаш да живееш добре, казвай на жена си, че е добра, разумна. Казвай на мъжа си, че е добър, справедлив, любещ. Като се върне от работа, посрещни го добре, с разположение, дай му вода да измие краката си. Речеш ли, че е готованец, ще влошиш живота си.

Какво се иска от човека? Да се повдига всеки ден, като съзнава, че Бог работи в него. Когато Бог се качва нагоре, ти ще слизаш долу, там да работиш. Когато Бог слиза, ти ще се качваш горе да работиш. Така работи любовта. Като знаеш това, приложи учението на любовта в живота си. Мисли за това, което се иска от тебе, а не от другите. Тогава и грешник да си, аз ще те приема. Аз не се интересувам от праведни хора; интересувам се от хроми, клосни, слепи, сакати - с тях ще отида при Господа, дето ги очаква голямо угощение.

Това е новата епоха - на възраждането.

„Да възлюбиш Господа." Това е голямата заповед, на която законът и пророците висят. Когато почитаме тая заповед и прилагаме любовта, всичките ни работи ще се развиват с успех. Всичко ще върви по закона на вечната хармония.

15 октомври 1916 г., неделя, 10 ч.
София

ДА Я НЕ ПИЯ ЛИ?

А Симон Петър, който имаше нож, измъкна го, и удари слугата първосвещеников, и отсече му дясното ухо; а на слугата името беше Малх. Тогаз рече Исус на Петра: „Тури ножа си в ножницата. Чашата, която Ми даде Отец, да я не пия ли?" (Евангелие от Йоана 18:10-11)

За то издавам заповед, че всеки народ, племе и език, който говори зло против Бога на Седраха, Мисаха и Авденаго, ще се насече на късове, и къщата му ще стане гноище; защото друг Бог няма, Който може да избави така. (Даниил 3:29)

„Чашата, която Ми даде Господ, да я не пия ли?" С думата „чаша" са запознати всички. В съвременния живот изобщо чашата играе важна роля. При всички увеселения чашата служи - най-хубавите вина трябва да се наливат в тази чаша. Сега именно Христос казва на учениците Си: „Чашата, която Ми даде Отец, да я не пия ли?" Често и лекарите, и те дават чаша; и малките деца, които не са свикнали към тази чаша, изпитват отвращение към нея. Но чашата вътре в себе си съдържа процес на известно развитие, тя е емблема в живота, и ако забележим в природата, всички онези растения, на които цветовете са явни, не тайнобрачни, изобщо имат такава форма - форма на чаша. И в този смисъл, да пиеш известна чаша, значи да претърпиш известен процес, вътрешен или външен, сърдечен, телесен или умствен.

Аз взимам на друга страна тези трима младежи, които били хвърлени по заповед на Навуходоносора в огнената пещ, понеже те изразяват три различни характера. Рядко се срещат трима души с еднакъв ум. Но виждаме в тази глава, че тези трима младежи стояха толкова високо в умствено, нравствено и духовно отношение, обичаха своя народ и когато вавилоняните искаха да им наложат своите възгледи в обществения живот, те се отказаха от тях, не се подчиниха. Тъй че в живота има известни принципи, които трябва да държим всякога, ако искаме да се развием.

Сега изпитанието е не само за един индивид, за един дом, но и за цял народ, за цялото човечество. И нам не трябва да ни е чудно, когато новият свят или Бог постави индивида или дома, или целия народ на изпит. И този изпит ние трябва да го преминем.

Тези трима младежи представляват трите велики принципа, които

действат в човека. Ако няма единство между човешкия дух, душа и тяло, никакъв резултат не може да се постигне. Мнозина са говорили върху този стих и го взимат в друг смисъл, но той има трояко значение. В един смисъл тези младежи представляват известен характер, известна устойчивост, защото човек се познава, че е човек, само тогава, когато може да издържи своя изпит. Онези ученици, които свършват гимназия или университет, трябва да издържат своя изпит и само тогава взимат диплома. Така е и в обществения живот. Всички най-малки до най-велики животни трябва да минат под този процес и само тогава да заемат своето място.

Съвременните хора имат едно повърхностно понятие за живота. Те искат блага от живота, искат да дойде щастие. Но знаете ли какво нещо е щастието? За да търсиш щастие, трябва да знаеш какво нещо е щастие и да го пазиш. Мнозина търсят любовта, но знаете ли какво нещо е любовта? Ще кажете: „Ние го чувстваме." Вие обаче чувствате много неща - и приятни, и неприятни. Някои ще кажат: „Всичко в света е любов." Но то е проявление на любовта, а какво е любовта, ние не я знаем. Ако аз бих запитал някого какво е любов, досега не съм срещнал било писател, било философ, който да даде определение на любовта. Някои казват: „Бог е любов." Но да оставим този въпрос. Той е въпрос на бъдещето и само след дълго развитие ще имате понятие за нея. Но засега дръжте си любовта тъй, както я разбирате.

Сега ще дойдем до характера на човека, това, което е устойчиво. Характерът у човека разбира тази основна черта, която през всички изменения остава неизменяема. Ако може да намерите по-добро определение, може да приемете него. Но сега ви давам това, което може да разберете. Ако при изпитанията вие се мените и тази черта се мени, значи у вас няма характер, а всички същества, които нямат характер, те са безлични и нямат индивидуалност.

Сега ще направя няколко забележки, преди да встъпя във вътрешния смисъл на въпроса. За да може да развие своята основна черта, човек трябва да мине през четири степени на своето развитие. В съвременния живот те са дадени като съзнание, подсъзнание, свръхсъзнание или самосъзнание и космическо съзнание. Човек е минал през трите периода, сега именно е в периода на самосъзнанието или това, което наричаме грехопадане. Самосъзнанието и грехопадането имат обща връзка. В грехопадането човек желае да завладее света. Той си казва: „Аз само живея и на мене трябва всички да служат." Затова хората казват: „Нему като е

добре, и на всички е добре; и щом нему е зле, и в цял свят е зло." Затова в съвременната философия има две течения - оптимисти и песимисти. Когато човек е добре, той е оптимист, също когато е и здрав; а когато е зле, когато е болен, той е песимист. Но това ни най-малко не подразбира какво е положението във вселената. От вашите субективни възгледи за света, това ни най-малко не разбира Божиите закони, тоест крайната цел на Божиите закони. Ще запита някой каква е крайната цел. Крайната цел е да намериш основната черта на своя характер; крайната цел е да намериш своя опорна точка, да намериш своя дом, да се върнеш при баща си, да намериш своя учител да те учи, да знаеш какво да работиш. Някой казва: „Като свърша всичката си работа, какво ще правя?" Ти не разбираш крайната цел, защото работата никога не се свършва. Свършване на една работа подразбира започване на друга работа.

И тъй, никога не туряйте на ума си каква ще бъде крайната цел. Всякога работата си трябва да свършите. И като свършите тази работа, вие ще бъдете щастливи. А ако не може да я свършите, вие ще бъдете нещастни.

И тъй, нашият ум трябва да е насочен към работа, която ни е дадена в този свят. Всеки ще се запита: „Защо сме дошли на този свят?" Христос казва: „Чашата, която Ми даде Бог, да я не пия ли?" Сега всички имате по една горчива и по една сладка чаша. Сега ще ви обясня защо сладка и горчива чаша идат променливо. През горчивата чаша човешкият живот трябва да се пречисти. Когато някой извор е излязъл от дълго време от своя източник, изминал е много път, той се е измърсил, събрал е из пътя си много утайки. Съвременните хора, за да пречистят тази вода, прекарват я през много песъчливи пластове, за да я филтрират. Следователно, когато Господ ви дава горчива чаша, Той иска да пречисти вашия живот. Като преминете четири-пет пъти през тази чаша, тогава човек ще разбере защо е трябвало да пие тази чаша. Тази чаша е човешкият живот, който е наситен с много нечистотии. Тези нечистотии са всички лоши желания, които дохождат като утайки.

Сега човешкият живот е покварен; има известни елементи вътре в живота, които действат разрушително в човешкия характер. Всеки ден ние се боим от това, какво ще стане с нас, да се не разболеем, да не остареем, и това, от което се тъй боим, става. Пита се тогава, каква философия има в това плашене.

Всички ние приличаме на онзи пътник, който пътувал през едно

планинско място и паднал в една пропаст. Заловил се за един клон от едно дърво и стоял така четири часа. Като отмалели ръцете му, уморил се, отпуснал се от клона и започнал да вика: „Сбогом! Аз вече отивам." Но останал учуден, когато видял, че отдолу под себе си имало пропаст само петнайсет сантиметра. Често и вие се държите на някакъв клон и казвате: „Сбогом, аз вече отивам." А като се спуснете, ще видите, че има дълбочина само петнайсет сантиметра. Така човек прави своя живот нещастен.

И тъй, новото учение ви казва, че пропастта е само петнайсет сантиметра, и като се пуснете, ще видите. Затова някои казват: „Какво ще стане с мене?" Навсякъде е само петнайсет сантиметра. „Ами ако умра?" И там зад тебе - пак петнайсет сантиметра. Тъй че онзи страх, който е обхванал всички - пуснете се, всичко е тихо и спокойно. Може да опитате това учение, защото истината всякога може да се опита, истината е живот. Христос разбира истинския смисъл, Той не съжалява за това. Ако Христос не би пил тази чаша, какво благо би добило човечеството? В тази чаша бе пак Божествената любов и страданията на тази любов не бяха нищо друго, освен че листът на тази чаша окапа и сее пак плода на живота. Христос беше плод върху дървото на живота. Казваха учениците на Христос: „Недей цъфти." Но Христос разбираше, че сега е времето. И ако Христос не беше цъфнал, не беше завързал, не щяхме да имаме тази благодат. Когато дойде тази чаша за нас, това показва, че ние ще трябва да цъфнем, да завържем.

Следователно ние не трябва да съжаляваме, когато страдаме. С това индивидът, домът или цялото човечество стават благородни. И следователно Христос трябваше да цъфне на това дърво, да даде първия плод. Този плод е, който лекува хората. В този плод стои това учение, което като го приеме човек, той приема тези елементи на спокойствие. С това човек минава в космическото съзнание, във вселената, която е жива, в която и небето, и ангелите, и всичко служи на Бога. Когато човек е добър, където и да го турите, и в огъня, и в рая, нему е все едно. Но когато е лош човек, то е друго нещо. Тези трима младежи, като влязоха в огнената пещ, не изгоряха, но при тях се яви и четвърти, който имаше вид на Исус Христос. Само тогава, като мине човек през огъня, ще намери четвъртия елемент, тоест духа, или както го наричат във философията - да намериш висшето „аз", Божественото, а в християнството се разбира да намериш духа, или с други думи - да се съединиш с Бога. Думата „съединение" е взета в смисъл на „хармония", а не да съединиш, да се хванеш за ръцете с

някого. Когато вземем няколко тона от някоя гама последователни, те всички образуват само един тон. Но ако се вземат няколко хармонични, различни, тонове, които образуват един акорд, те ще дадат хармония, ще дадат обем. Но когато влезем в Божествения живот, ние ще образуваме хармония. Понеже Бог няма нужда от нас, не иска да ни погълне, всичкият стремеж е съсредоточен в това, да даде на душата да разбере това, което Той разбира.

Следователно Бог е единственият учител на душите, които могат да Го разберат. Само тогава човек може да бъде умен, добър, красив, здрав и тогава ще се образува хармония във всички области на живота. Тази хармония за да се образува, в нея трябва винаги да има едно препятствие. Например, когато се движи някой влак, отпред пред колелетата има една цев, пълна с пясък, която се спуща пред колелетата, сипва пясъка, за да може колелетата да подемат. Иначе те се хлъзгат по гладката повърхност и не могат да се движат, да подемат.

Следователно, когато вие сте много щастливи, че вашите колелета не може да се подемат, Бог ви сипва по малко пясък, но от това вие се чувствате нещастни. Казвате си често: „Побеляха ни главите." Да, ако е за платно, бих желал всички платна да побелеят; но ако е за почвата, гдето се раждат храни, бих желал всичката почва да почернее. Христос се обръща към хората и казва: „Това е Божественият плод, от който се образува хармонията в човечеството, и затова, който е готов да страда, той ще цъфне, ще върже." Но ще кажете: „Ще ме изядат, като съм плод." Нищо, нека те изядат, след това ще се образува семка, а тази семка е силата, която се крие, и докато не се образува тази сила, той не може да има това развитие.

И тъй, в този смисъл се разбират мъчнотиите, които се зараждат във вас, а такива имат всички - непреодолими мъчнотии. Но тези мъчнотии са преодолими за този, който ще се пусне петнайсет сантиметра надолу, тъй както е с пътника. Аз съм виждал хора, които, като умират, ритат, ритат, не могат да умрат. Пусни се - само петнайсет сантиметра е под тебе, нека излезе душата ти. Викат лекари, инжекции правят, само да го задържат и пак нищо. Като се пусне човек петнайсет сантиметра, ще се изправи после на краката си и ще си каже: „Слава Богу, че се избавих от това голямо нещастие."

И сега хората, като се съберат над някой умрял, казват си: „Горкият човек, отиде!" А аз виждам умрелия - петнайсет сантиметра до тялото си.

Това е неразбиране на нещата. Сега ви се вижда малко смешно това нещо, но като дойде някое нещастие, тогава се хващате за един клон. Ако се пуснеш от клона, дръж се за Бога, тогава ще настане един обрат във всички твои възгледи.

Зная много писатели, които, като напишат нещо, боят се от критици, вълнуват се, преживяват много неща и най-после, като мине тази криза, въздъхнат си и казват: „Свърши се." Напиши книгите си, па се пусни долу. Кажи си урока, па се пусни долу. Това искаше да каже „чашата, която Отец е дал". Петър казва: „Не я пий, Господи." Но Христос казва: „Трябва да изпия тази чаша."

И тъй, у вас има един Петър и един Христос. Петър изважда ножа и отрязва ухото на слугата на първосвещеника, но Христос казва: „Тази чаша, която Господ ти дава, изпий я, и след време ще разбереш Божествената хармония."

За всеки от вас иде една горчива чаша и бих желал всеки да я изпие християнски. След тази чаша ще възкръснете, а възкресението - това е нов живот на този свят. Това е вкратце външната страна.

Сега има един паралел между тези трима младежи. Навуходоносор е накарал тези младежи да се покланят на този изкуствен образ, който той е заповядал да направят. Но те отказали и той им казал, че ще ги хвърли в огнената пещ. Пещта била толкова нагорещена, че слугата, който ги хвърлил, от пламъка на огъня изгорял.

Така че, който живее с Христовия дух, ще бъде в безопасност. Божествената сила се проявява в най-силните страни на живота, но когато хората са богати, а не сиромаси. Богатството е затлъстяване отвътре, а сиромашията е вътрешен процес на развитие, затова богатството трябва да се обърне на тор, а сиромашията - на един честен труд. И тогава тези два процеса работят за нашето развитие. Щастието трябва да се обърне на тор. Докато човек не изгуби всичко на света, той не може да намери Бога. Този процес е навсякъде. Ако не вземете розови листа - три-четири хиляди килограма, ако не ги сварите в големи казани, вие не можете да изкарате от тях екстракт. Тъй че земното щастие трябва да се изгуби, трябва да се замени.

Христос казва: „Ако ти не се превърнеш в един духовен живот, не можеш да намериш щастието." Христос пи от тази чаша и Той сега е един велик човек, съединил се е с Бога, и там е Неговата воля. Той казва: „Аз изпълних волята на Отца Си и ако не бях изпълнил Неговата воля и Аз щях

да бъда с вас."

Но често в религиозните хора се заражда една друга мисъл: кой е по-свят, по-умен. Тези неща са относителни. Аз виждам, че сегашните хора може да любят само един човек. Вие не може да любите повече от един човек, веднага ще се скарате. Ако някога обичате едного, а после другиго, вие ще започнете да лъжете и пред единия, и пред другия, и ще започнете да живеете един живот неискрен. Пита се, защо е то, любов ли е това. Това е човешкият егоизъм, вашето самосъзнание. Вие сте в себе си едно малко жестоко божество. И мъж, и жена са опитали това божество. Това божество живее във форма на дъщеря и на син. Аз съм виждал това божество да бие поклонника си - мъж или жена; дъщеря да бие майка си или син да бие баща си. Такова е нашето божество и докато то не се пусне дълбоко в пропастта, ние не можем да разберем дълбокия Божествен смисъл. Това се дължи на туй божество, което постоянно ни мъчи. Затова човек е някога доволен, а някога недоволен. Това са двамата, Петър и Христос. Като се разгневим един ден - това е Петър, а на другия ден вие виждате Христос. Той ви казва: „Тази чаша трябва да се пие."

Съвременните хора приличат на това. Една негърка много страдала и постоянно се молила на Бога да я вземе. Тя живеела близо до един университет, отгдето студентите често слушали нейните молитви и решили един ден да я подиграят. Една вечер няколко студенти отиват в къщата ѝ и похлопват на вратата. Тя запитала: „Кой е там?" „Аз съм архангел Михаил - отговорил ѝ един от студентите. - Ида да ти взема душата." Но тя казала: „Кажете му, че я няма тук." Така е и с всички съвременни хора, които говорят за идеали, за благо. Като дойде архангел Михаил, те казват: „Кажете му, че го няма." И тогава се сбъдва българската пословица. Изкарали едного да носи кокошката, виното, крушите, той все мълчал. Но когато го накарали да копае лозето, той казал: „Всичко аз ли да работя, нека друг да копае лозето!"

В закона на развитието ние трябва да носим тази мотика - тоест страданието, което произвежда това велико щастие. Тази чаша е благословение, тя носи и страдание, но носи и щастие. Като се научим как да я пием, тогава ще разберем дълбокия вътрешен смисъл. С тази чаша и Бог ще ни почерпи.

За всеки е важно да намери своя основна черта в своята душа, затова трябва да бъде безстрашлив. Това безстрашие ще внесе у нас спокойствие, което ще ни помогне да извършим всичката своя работа.

Всеки ден вие се гневите. Например не ви слуша мъжът, кипнете веднага. Но какво е кипване? Например, като варите сладко, отделя се пяна и след това кипва. Пяната се огребва с лъжица, докато се изчисти сладкото. Щом кипнете, тогава мъжът ви да вземе лъжицата, за да огребе пяната отгоре. Това е утайка и като се пречисти жената от тази утайка, тя ще стане много добра, много любезна, учтива. Мъж кипне, жена кипне, дъщеря, син кипне - вземете лъжицата. След често такова пречистване човек ще стане умен. Така трябва да се гледа на живота. Това не е само една алегория, но показва и една действителност. **Ни най-малко не се безпокойте за вашия живот**. Имайте желание да отнимате пяната отгоре. Господ, Който е създал хората, Той си е направил добър план, знае за всеки човек какво ще стане сега. Бог е точно определил за всекиго един път. Но ще каже някой: „Бог с мене ли ще се занимава!" Да, Той ще се занимава с теб и се е занимавал много пъти. Той ти е начертал един път. Каквото и да ти дойде, ти не се съмнявай, върви в Божествения път, вярвай, че Божественият план в твоето развитие ще се завърши с всички тънкости.

Аз съм привеждал няколко пъти примера, когато Мохамед е бягал от своите гонители заради учението си и се е скрил под едно дърво, гдето е наблюдавал как една мравка е мъкнела много голям товар и искала да го изкачи. Тя е имала търпението деветдесет и девет пъти да го дига и да не успее да го изнесе, и едва на стотния път е успяла да го изнесе. Мохамед, като наблюдавал това нещо, казал си: „Ако една мравка може да успее в постигане на желанията си, толкова повече аз." Това е Бог. Той като вижда вашите мъчнотии, Той ще благослови вашите мъчнотии, ще благослови труда ви. Горчивата чаша, която ще може да изпиете, Той ще я обърне за ваше благословение.

Бог еднакво гледа на всички - и на праведници, и на грешници. Това, което говорят и писатели, и философи, то е друго нещо, но Бог еднакво гледа на всички - и на животни, и на хора. Дръж се за това, че в Бога няма измяна. Той се гневи, но когато сте на огъня. Това гневене е тази активна сила, която ви пречиства. Когато се гневи Бог, Той ви пречиства. Вие викате, но Той ви казва: „Не бойте се, Аз ще ви пречистя." Като стоите в огъня, макар и много години, Той ще ви извади, ако нямате пяна, Той ще ви вземе. Ще се засмее Бог и ще ви каже: „Много се радвам, че се очисти. Гледай втори път да се не опетниш, защото чистотата е необходима за живота."

При сегашните условия, при които живеем, трябва такава основна

мисъл, която да ни крепи. Тези хора, които умират от апоплексия, имат сърцебиене, повреда на стомаха, на дробовете - те са болести, които произтичат от постоянно безпокойствие. Някои хора се не боят и си казват: „Какво от това, че ще умра! Няма Бог." И казват на другите, че каквото има, то е тук на земята, и затова - да се наживеят поне.

Някои хора дохождат на земята за един ден, други за година, десет, петдесет, сто и двайсет т.н., кому колкото Бог е определил. Онзи живот, в който отиват, е много по-добър от този на земята. Някои казват: „Този живот, я го има, я го няма." Думата „я го има, я не" означава, че в моя ум е тъмнина, в моя ум Господ Го няма. Ако затвориш тази стая, ще бъде тъмнина, но то не значи, че Бог там Го няма. Бог е и в тъмнина, и в светлина, и в страдания, и в радости, и в любов, и в омраза - еднакво е Той във всички проявления.

Някой мрази - това показва, че Бог е в него. Но той не може да мрази повече от двайсет години. След това настъпва любов. Омразата се обръща на любов. Следователно Христос, Който дълбоко разбира този закон, казва: „Тази горчива чаша след време ще се обърне на велико благо и на велико съзнание, и затова Аз трябва да пия." Ако учениците, последователите Христови досега прилагаха този закон, светът щеше да бъде в друго положение. Но тази омраза дойде и затова след време ще дойде велика промяна, велика любов в цялото човечество на земята и след двайсет-трийсет години всички писатели, философи ще пишат в това направление. Тази велика вълна иде и всички нещастия на миналото ще бъдат само почва за велики плодове и ще се разцъфтят благата на човечеството. Затова вие не се бойте, че ще умрете. Нека се мре. И колко от вас сега висите на този клон, и кой е виноват? Околните - баща, мъж, жена и други. Пуснете се и вие ще бъдете доволни. Щом се разгневиш, кажи си: „Чакай да се пусна!" Не си разположен - пусни се и ще видиш какъв щастлив момент ще бъде. Съмняваш се у някого - пусни се долу. Мразиш някого - пусни се долу. Досега всички казваха: „Не се мразете, не се лъжете." Служиха си с отрицателното въздействие. Но аз казвам: „Обичайте се, любете се!" - в положителен смисъл.

Сега се казва „обичай", започваме да говорим за любов, за добро. В какво стои характерът на човека, аз ще го определя. Основната черта във вашия характер се състои в това например, ако един баща остави своята млада дъщеря при един мъж и не я поквари, той има характер. Ако при някоя жена остане един мъж и тя не го поквари, тя има характер. Трябва да

се отстранят тези мисли на користолюбие. Така се ражда омраза. И един ден, който познае вашите лъжи, ще ви намрази. Ако някой ви остави богатството си да му го пазите, и вие го опазите, имате характер. Как ще живеете добре, докато използвате чуждото богатство, чуждите жени и т.н.! Горчива чаша да изпиеш, то значи да повърнеш на хората това, което дължиш, но и да им помогнеш. Любов - значи да помогнеш на един човек във всичко, в което можеш. А сега в какво се състои любовта? Например един сиромах се оженил за една хубава мома. Обичали се те и живеели известно време с целувки, но не ги хранило дълго време това, иска и храна.

Когато здрав мъж целува здрава жена или обратно, те не вършат добро. Аз бих похвалил някого, когато той целува болен, обича болен човек. Това е добро нещо. Или ако се хванат подръка здрави, млади хора, това не е добро. Но хвани някой стар, немощен, понагледай го. Някой баща целува своите бедни, болни деца. Не давайте целувка, каквато Юда даде на Христа. Когато вие целувате един здрав човек, вие го предавате.

Следователно трябва да знае човек как да целува и кога да целува. Това е характер в живота. Аз не ви изобличавам какво сте вършили, а ви казвам какво трябва да правите. Някой казва: „Не ме обичаш." Не те обичам, защото си богат, здрав. Стани беден, болен - ще те обичам.

Давайте онези целувки на духа. Когато хората се обичат, душите им трябва да бъдат близко, а телата - далеч. Когато мъжът умре, тогава жената го идеализира, обича, а докато е жив, тя го мрази. За да се обичат, Господ ги разделя. Те отдалеч се разбират. Един американец искал да угости един свой приятел, с когото не се бил виждал десет години. Той съобщил за това нещо на жена си по телефона. Но тя му отговорила: „Да не ми водиш този мазник." Той си казал: „Видиш ли, тя е." Познал по телефона жена си.

Ние говорим за Бога, но ние казваме: „Да не Го довеждаш! Колкото пъти е дошъл, все нещастие носи." Но това е един лъжлив процес. Ние се лъжем в живота. Често пъти масоните, преди да приемат някого като свой член, те го подлагат на изпит. Излиза срещу него един човек и насочва една сабя. Ако се уплаши, те не го приемат. Сабята е книжна и веднага се прегъва. Така и Господ иска да те изпита с някоя сабя. Всички тези страдания са книжни и когато вие ги посрещнете, те ще се счупят във вашите гърди. Страданията не може да се сравнят с онази слава, която ще се открие за нас, затова трябва да се приготвим още в тези времена. Това са изпити.

Някои питат: „Какво ще стане с българския народ?" Той ще има

велико бъдеще. Ще бъде всичко хубаво, само ако този народ вярва в Този жив Бог. Ако мислите така: „Щом е Господ с нас, няма никой против нас" - този Господ ще ни ръководи. Този Господ ще внесе ред и хармония във всички народи и ще заглади всички мъчнотии.

Всичко, което аз проповядвам, ще се сбъдне. Голямо благо иде за всички ви, благо, което Господ носи от небето. Това благо иде за в бъдеще, само ако сега бъдем истински българи.

Да се не мисли за зло, да се приложи новото учение. Тогава Господ ще бъде с нас, защото Той е Всесилен, Мъдър и Мощен.

И така, не се плашете от страдания, защото само петнайсет сантиметра е дълбоко под нас.

22 октомври 1916 г., неделя, 10 ч.
София

ПЕТТЕ РАЗУМНИ И ПЕТТЕ НЕРАЗУМНИ ДЕВИ

Тогаз ще се уподоби Царството небесно на десет девици, които взеха светилниците си и излязоха да посрещнат младоженеца. А от тях пет бяха разумни, и пет безумни. (Евангелие от Матея 25:1-2)

Това е една извадка, която Христос е почерпил от една велика Божествена книга, и десетте девици са именно от тази Божествена книга. Разбира се, вие не сте чели тази книга и малцина са, които я четат. Аз ще се постарая да ви обясня дълбокия вътрешен смисъл на това нещо, но доколко сте в състояние да разберете това, което е потребно за вас? Защо Христос взима десет девици, а не пет? После, Той прави разлика между тях - петте били разумни, а петте - неразумни. Защо не са били две разумни, а осем неразумни? Значи има едно съотношение между нещата. Мнозина си задават въпрос, кои са тези деви? Тези девици - това са целокупното човечество. Значи половината от човечеството са умни, а половината неразумни. В това отношение можем да разделим човечеството на черни и бели. В света са съществували досега четири раси: червена, черна, жълта и бяла. Бялата е най-млада раса. Било е време, когато черната раса е била на висота на своето развитие. Черните хора не са били както днес глупави, а са били най-интелигентни хора. С тази раса започва грехът, и тези пет неразумни деви представляват черната раса, а петте умни представляват бялата раса, която сега работи за възстановяване царството на земята.

Неправилно схващане е, когато казват, че едни хора са добри, а други - зли. Човек не може да бъде едновременно добър и зъл. Правилно е човек да бъде или добър, или лош. Златото не може да бъде едновременно и ценно, и безценно. Ценният камък не може да бъде едновременно и ценен, и безценен. Това, което е ценно, е ценно, а което е безценно, е безценно. В тези пет деви едно от качествата им е, че били разумни. Думата „разумни" се употребява от Христа в дълбок смисъл. Употребена е думата „еинсоф", а не думата „разум", което значи безконечно Божествено начало, което се проявява често у човека. Тези пет деви са имали Божественото начало вътре в себе си.

Сега едно нещо трябва да имате предвид: разликата между умното и безумното, доброто и лошото е тази, че лошите хора имат шупли, пори в себе си, скоро се подквасват, шупват, а добрите хора нямат пори в себе си,

не кипват, не шупват. Аз не употребявам думата „пори" като някакви канали в хората, но употребявам думата в химически смисъл. Както има неустойчиви съединения, каквито са съединенията на азота, и когато човек умре, той започва да мирише - тогава всички азотни съединения се разлагат, всеки елемент се отделя и отива всеки на своето място. Тъй че в това време, когато господарят си замине, всеки елемент си отива на мястото, отгдето е дошъл. Това се нарича гниене, вмирисване. Имайте предвид, че небето е място на чистотата, на разума.

Сега, като говоря това нещо, може мнозина да разбирате криво нещата. Това криво разбиране се състои в това, че често хората не разсъждават. И когато им се говори, представлява истината, тази истина им причинява смъдяване, тъй както хора, които имат болезнени очи, имат често смъдяване. Стомашните болки се придружават с такива смъдявания. В кръвообращението има също такива реакции.

И тъй, добрият човек, разумният човек владее тези елементи и преобръща злото в добро. Ще кажете: „Това нещо е много интересно, да владее човек злото, да обръща злото в добро." И в съвременната химия и алхимия е имало стремеж да превръщат неблагородните метали в благородни, в скъпоценни. Може да се каже, че религията е наука, с която можем да превърнем по-долните елементи в по-ценни, да се превърнат простите мисли в благородни. Това е дълбоката наука, това е стремежът на религията. Всички религии, които съществуват в света, са различни методи, които учат как да се преобърне лошото в добро, хората да се приближат в живота.

Следователно от това гледище вие можете да имате коя и да е религия, стига тя да ви даде метод, по който да се приближавате към живота.

Този въпрос практически много лесно се разрешава. Например отивате в някой град, престоите там няколко време и посетите някоя гостилница. Ако там не е добра храната, напущате я и отивате в друга, по-добра и по-скъпа гостилница. Ако е добра тази гостилница, вие ще ходите в нея. Ако ви запитат защо ходите при този гостилничар, вие ще кажете: „Той продава наистина по-скъпо, но дава хубава храна." Следователно въпросът не е в евтиното.

Всеки, който продава евтино, той не носи истината в себе си. Когато аз искам да продам, или много ще взема, или никак няма да дам.

Трябва да се цени Божествената материя. Някой казва: „Господ даром

дава." Вярно е. Но какво разбирате под думата „даром дава"? У българите, когато се жени млада невеста, тя дава дар: кому риза, кому пояс и т.н. Но мислите ли, че тя не очаква от тези, които е дарила, и ней да дадат нещо - кое тава, кое тенджерка и др. Сега хората искат Господ да дава, а те да не даряват. Такъв закон не съществува в света. Господ като дава, Той изпълнява своя дълг, но и ние трябва да даваме - не защото Господ очаква на нашия дар, но ние с това се облагородяваме. Като дадем нещо на някой просяк, ние облагородяваме чувствата си. Когато някой просяк ни срещне, той ни подсеща. Тези просяци са гостилничари, които ни хранят. Ако пита някой защо са просяците - тези хора ще ги има дотогава, докато хората са в закона на развитието си.

Христос казва, че петте деви са разумни, и петте - неразумни. Този закон е верен и у човека. В човека има двама души - умен и безумен, които постоянно се борят вътре в него. Когато дойде безумният да ти каже: „Дай ми от твоето масло", ти му кажи по същия начин: „Не мога да ти дам от моето масло, защото няма да стигне ни на мене, ни на тебе. Затова си купи." Сега разбирате защо трябва да си купи човек масло.

И казва се в притчата, че петте деви се върнали, и вратата била затворена. И Господ им казал, че не ги познава. Защо Господ не ги познава? Маслениците, които са носели, това е човешкото тяло, маслото вътре е сърцето, че трябва то да гори - това е човешкия ум. Значи трябва да обичаме, да мислим и да имаме тяло.

Господ казва: „Аз нямам нужда от хора, които нямат тяло, сърце и ум. Умовете им не светят. Идете в съответствующите области." Но вие ще възразите: „Защо да не ги приеме?"

Да ви дам запример следната аналогия. Имате десет слуги, искате да ги изпратите в един рудник да работят. И ако на пет от вашите слуги маслениците им не работят, развалени са, ще ги изпратите ли в този рудник? Не. Значи тази светлина е необходима за самите тях. Който влезе в Царството Божие, той пак ще бъде на същата земя. Не подразбирам, че е тази земя, която вие познавате. Ще ви попитам: знаете ли каква е била земята десет хиляди, двайсет хиляди, един милион години и т.н. Ще кажат някои, че тя е била пари, но то не е земята. То е един процес, през който е минало развитието на земята. Тази пара е служила за растенето на земята. Огън е имало тогава и той е служил за развитието на земята. Но парата и огънят - това не е земята, това е един процес вътрешен и необходим, както и у нас са ставали такива процеси. Имаме ние и кръв, и топлина, и влага, но

всичко това не е човешката душа. Човешката душа и земята са синоними по отношение на Божествения живот.

И тъй, тези пет деви са вътре във вас. Вие имате пет чувства, но от чисто френологическо гледище човек има две половини, и във всяка половина - по пет центъра, значи всичко десет чувства. Петте чувства стоят в пасивно състояние, в запас. Когато всички тези десет чувства започнат да работят у човека, тогава човек е добър.

Вие не знаете колко бяха сватбарите. Христос нищо не е казал. Мислите, че са били само невестата и младоженецът. Те са били десет, значи имате числото 20. Но десет и двайсет, това са сбор на всички същества наедно. Под числото 7 разбираме Бог, а под числото 2 разбираме материал, тоест сбор от всички малки частици, които са живи - всички работят. Може половината от тях да са умни, а половината безумни, то е друг въпрос. Примерът, който дава Христос, е, че всеки човек иска да пожъне плода от своята работа. Вашият ум ще послужи само на вас и следователно ние никога не трябва да се уповаваме на другите.

Например някой тръгне - замине за другия свят. Вие не разчитайте на него, той да ви уреди работите там, уповавайте се на себе си. Един учител може да предаде добре урока, но ако вие сте неспособни, той не може да направи нищо за вас. Един лекар може да е много добър, много вещ, но ако у вас има повече отрицателни елементи, той не може да възстанови здравето ви. И затова Христос е казал: „**Ще ти бъде според вярата**." В този смисъл вярата е едно качество на разумния човек.

Вярата и надеждата са както у птиците двете крила, а любовта е както главата у птицата. Тези три неща подразбират и четвърто нещо. „Защо ми са вяра и надежда?" За да хвърчите, и ако слезете на земята, тези две крила се обръщат на крака. Надеждата и вярата са подобни и за този, и за онзи свят. Под „безумни" Христос подразбира, че те не са имали вяра - мислят, че и без масло може. Той като дойде, Той е щедър, милостив, ще даде. Ще даде, но има и условия. Защо нещата са така, защо Господ не дава? Той дава, в земята има много богатства, но вие трябва да имате едно житно зърно, да го посадите. Това зърно ще събере жизнени сокове от земята и ще ви даде каквото ви е необходимо. Това житно зърно трябва да е вашият ум, да имате разбирания. Трябва да извадите екстракта, за да го използвате. Когато някой човек каже: „Не може ли по друг начин?", това показва, че той знае повече от Господа. Аз досега не съм запитал: „Защо Господ е така направил?", а проучвам дълбоките причини. На въпроса: „Защо така?"

никога няма да ви се даде отговор.

Като запитали великия учител в Египет - Хермес, за един много важен въпрос, той само посвил устата си. И ако ме запитате и мене, аз ще отговоря, че не трябва да запитвате за такива неща. Питате: „Защо този светия е по-далеч, а онзи по-близо до Бога?" Вие били ли сте на небето, та да знаете, че един е по-близо, друг - по-далеч? Аз виждам всички светии в света, опнали се на работа, един в лаборатория, друг на друго място и т.н. Те са на земята. И хората са прави, като мислят така, и аз съм прав. Аз говоря това, което зная. Няма какво да се спори, опитът ще покаже.

Когато Христос казва горната притча, Той определя коя е причината тези пет деви да са били глупави. Те не са извършили четири неща: гладен бил - не го нахранили; жаден бил - не го напоили; болен бил - не го нагледвали; затворен бил в тъмница - не го утешили. Добрите деви това са го направили, а безумните не са го направили. Христос определя в какво се състои безумието още и с примера за трите слуги и господаря в същата притча. Двамата слуги излезли умни, а единият - глупав. Двамата спечелили двойно от това, което им дал господарят, а единият заровил парите и казал на господаря си: „Знаех, че си жесток и жънеш, гдето не си сял. Затова се убоях, скрих парите и на ти сега твоето." Когато ние сме жестоки, глупави, когато обичаме да лъжем, мислим, че и всички хора са такива. Всяко нещо в света е отражение на нашия вътрешен мир.

Тези пет разумни деви са сили в човека, които трябва да се впрегнат. То не е един въпрос индивидуален, само заради нас. Христос като дойде, няма да отлъчи един народ от друг. Защо в Евангелието се казва, че Той ще отлъчи овците от козите, както овчарят ги отлъчва? Аз зная, че млякото на козата е по-здравословно от това на овцата, по-безопасно от това на овците за децата. Но в тази книга, от която Христос взима тази притча - козите и овците са емблема. Под „овца" се разбира човек умен, благороден. Под „коза" се разбира човек своенравен, неразумен. Козата ходи на места, гдето никой не ходи - по планини, върхове. Тя е цял акробат. Овците обичат равнища. Това е същественото различие между тези две животни. Следователно глупавите хора обичат приключенията. И в историята има един такъв пример. Един гръцки цар, за да се прослави, издал заповед да изгорят храма на богиня Диана. С това се е прославил.

И така, в света всякога остават в живота ни последствията - всичко, което мислим и желаем силно, ще се реализира. С един малък разказ ще ви обясня тази мисъл. Това е разказ, създаден може би десет или двайсет века

преди Християнската епоха. Един персийски цар имал обичай да разглежда из града си как живеят неговите поданици. Една вечер, като минавал покрай една много бедна къща, слуша, три сестри се разговарят помежду си и той заедно с везира си се вслушва в разговора им. Едната сестра казала: „Бих желала да се оженя за хлебаря на царя, все бял хляб ще ям." Втората сестра казала: „Бих желала да се оженя за месаря на царя." Третата сестра казала: „Аз бих желала да се оженя за царския син. Ще му родя едно от най-разумните и най- добрите деца." Така си приказвали те. Царският син искал да реализира желанията им и на сутринта извикал и трите сестри, и изпълнил желанията им. Каквото пожелае и каквото поиска човек, това и придобива. Царският син се оженил за третата сестра, но това предизвикало ревността на другите две сестри. Завиждали й, недоволни били от различието в положението, в което се намирали те. Това е, което те са искали, но щом се реализирал техният идеал, двете сестри останали недоволни. Ще спра разказа наполовина - това е едната страна.

Има известни хора в света, които мислят само за хляб, Господ им го дава. Други мислят само за месо, това е пищната храна, Господ им я дава. Що е месо? То е месото на животни, то е месо на елементите злато и сребро. А онази, която искала да се ожени за царя - те са хората, които се подвизават в Божествения живот, те искат да родят нещо. А тези, които искат да се наядат, те са една воденица, мели се брашното, измива се камъкът, отново турят житото и т.н. Тези хора са недоволни от живота, казват, че животът няма смисъл. Как да няма смисъл? Щом са искали това нещо, има смисъл в живота. Ако искаш животът ти да има смисъл, искай да се ожениш за царския син, да му родиш едно умно и добро дете.

Трябва нашата душа да има този стремеж - да влезем в съприкосновение с Бога, да родим нещо. Когато родим, ние ще забравим своята личност. Личността е една външна маска. Индивидуалното - то е висшето състояние у човека, там трябва да се спре той. Не е важно какви са отношенията ми с хората, а какви могат да бъдат отношенията ми с ангелите, най-възвишените хора. Ако аз участвам в един оркестър, там няма да ме гледат за моето хубаво лице, за меките ръце. Там ще ме гледат за хубавото свирене, дали влизам в съгласие с тоновете. Да чувстваш, да мислиш, това значи да знаеш хубаво да свириш. Щом знаеш да чувстваш добре, непременно твоето лице ще бъде хубаво. Всеки може да направи своето лице хубаво, стига той да чувства най-тънките вибрации на любовта, и тогава твоето лице ще бъде хубаво. Защо трябва да мислим

добре? За да бъдем здрави, и тогава в нашето тяло ще има трептения, които ще ни донасят радост и веселие.

Нашите нещастия произлизат от факта, че ние като тези моми желаем да се оженим за хлебар, за месар, и като постигнем идеалите си, ще кажем: „Не струва да се жени човек" Да, не струва. И аз за хлебар и за месар не бих се оженил. На една страна ще турим хлебаря, а на друга - месаря. Този, който е създал този разказ, той е бил един велик мислител. Той е казал, че във физическия живот всякога има раздвояване, но в духовния свят няма раздвояване. Когато Божественият елемент се роди у нас, Божественият разум, Той ще ни научи как да събираме маслото, как да го употребяваме, да го запалваме. И когато дойде Христос, Той ще ни приеме за разумността ни, защото маслото, масленицата - това са разумността у нас. Не можеш да имаш масло, масленица, докато не си разумен.

Като проучвате дълбокия смисъл на живота, ще видите, че първото проявление на Бога е логосът, разумността, словото, а след него се явява светлината. Светлината е един резултат на този Божествен елемент, както у мома, която казва, че: „Аз искам да родя." И тогава няма да бъдеш слуга, а господар.

Христос казва на петте неразумни деви: „Не ви познавам." Знаете ли защо казва Христос: „Не ви познавам." При вас идват приятели и казвате: „Този познавам, онзи познавам." В какво се състои познаването? И едните, и другите са хора. Този, когото вие познавате, някога ви е направил някаква услуга, някакво добро, а този, когото не познавате - не го познавате, защото не ви е направил никакво добро. Този, който ви е избавил живота - нему дължите, а този, който нищо не е направил за вас, нито един косъм от брадата си не е дал за вас - нему с нищо не сте задължени.

И Христос казва: „Понеже вие Ме нахранихте, нагледахте, на вас дължа и вие ще бъдете с Мене в Царството Божие. А тези, които не сте Ми услужили, вие ще останете вън, ще ви пратя вас да работите в друга епоха и след време може и спрямо вас да се стори нещо." Някои казват: „Аз искам да бъда на небето заедно с Христа." Можеш да бъдеш, но питам те, пожертвал ли си някога живота за Христа? Ако си го пожертвал, ще бъдеш с Христа, ако не, ще останеш вън. Може да вярвате в едното или в другото, едното може да е вярно или не, но среден път няма. Верните неща може да се проверят, да се опитат.

Във вашия мозък, във вашето тяло има скрити сили, които трябва да

разработите. Някои казват: „Господин Дънов не иска да ни ги разкрие." Не съм някакъв фокусник. Всеки сам може да си ги разкрие. Употребете на ден по един час да се замислювате за някои велики неща и ще видите, че в деня, когато искате да се ожените за царя, ще прогледате.

Сега ще продължа втората страна на приказката. Третата сестра, която се оженила за царя, родила дете. Но двете й сестри откраднали това дете, дали го да го отведат някъде, а при царицата оставили едно сакато, хромо дете. И бащата се разгневил, загдето царицата не изпълнила обещанието си, а родила един идиот, и заповядал да затворят царицата. Царският син попаднал при един градинар, който работил в двора на царя. Пораснал царският син, станал много хубав момък. В тази местност, гдето стоял, имало една много хубава красавица на име Халял-Казя, при която дохождали много царски синове, на които тя казвала: „Камък стани!" И наистина те се обръщали на камъни, вследствие на което цялата тази местност била покрита с камъни. Царският син се решил да си опита щастието. Той се качил на това място и извикал два пъти: „Халял-Казя!" и станал на камък до колене. Той казал на коня си, след като и трети път извика името й, да зацвили много силно. След като извикал той и трети път името й, конят веднага зацвилил силно, което зачудило красавицата и тя не успяла да каже да стане на камък. Царският син накарал тогава Халял-Казя да го измие, да го възстанови. Тогава той се качва на коня си и извиква: „Станете, всички герои от миналите векове, тръгнете с мене!" Взима след това със себе си Халял-Казя и разказва историята на двете сестри. Тази Халял-Казя е човешката душа, и всички наоколо сте все камъни.

Някои хора казват - всички хора са живи. Има два вида хора - едни, които са умрели живи, а други, които са живи умрели. Аз бих желал да бъдат всички живи. Когато човешкият ум прояви Божествената светлина, всяка мома ще каже: „Той е, когото аз очаквам."

Всички на земята търсите Господа. Аз не искам хората да търсят мене, а да търсят Господа. И Христос казал: „Това слово, което държите, това е Господ, а не Мене да търсите."

Кой от вас е посветил една година, да разберете тези деви? Четете тази притча. Но като я прочетете, спрете, помолете се на Бога един-два или няколко дни и по малко, по малко ще ви се даде някакво откровение. Тези деви ще ги уловите сега, след като чухте това нещо. Имате четири деви, и вие едно - ставате пет. Четирите деви - всички ще станат едно във вас. Тези пет деви, подразбирам, че са тялото, сърцето, умът, човешкото съзнание и

човешката душа. Те всички заедно трябва да влязат с Христа.

Докато не се качите до височата на вашия ум и влезете в полето на душата, няма да разберете Христа. Не защото грешката е у вас, не защото нямате желание, а трябва да се качите нависоко, защото, ако хоризонтът, на който стоите, е една долина, оттам няма да видите нищо. А ако се качите нависоко, ще видите, че земята е една светла жена и от пъпа й излиза една велика светлина. Казват, земята била грешна. Не е грешна - тя е една жена, от която излиза светлина; само някога се разгневява, разтърси се и каже: „Деца, мирни бъдете!"

Аз бих желал всички да сте като земята търпеливи - нея разравят, вършеят, жънат и др. Всички взимате от нея, но само някога се разгневява и разтваря всички входове. Нека всички бъдат търпеливи - не като Бога, а като земята. Някои казват: „Кога ще се освободим от земята?" Земята е рай, място, гдето живеят светии. И там, гдето живеете вие, там е юдол плачевен. Макар че в Писанието се казва, че земята е юдол плачевен. Лъжете се вие, земята е една отлична майка. Казвате си: „Тя ни е хванала." Но не се знае кой я е хванал - вие ли сте я хванали, или тя вас.

И тъй, ние сме слепи за тази майка, която толкова години ни храни, приготовлява, за да срещнем някога Христа. Някои казват: „Аз бих желал на друга планета да живея." Където и да отидете, все е земя. Никоя планета не приема хора, които не почитат майка си. Ако отидете например на Венера, ще ви искат паспорт. Някои казват: „На небето ще отида." Къде е небето? На слънцето ли, на планетите ли, или другаде?

Вие на земята ще бъдете, защото не сте платили данъка на земята, на майка си. Затова казва Господ: „Като не слуша, пратете го при майка му." И като го приеме тя, заравят го. Земята казва: „Не се безпокой, аз ще ти приготвя друга една хубава дреха." Като те прати на земята, пак ще ти прати тези десетте деви, но знаете ли, че някога царските синове развалят слугите? Тези десет деви сте вие.

Съвременната философия така схваща нещата. Например един вълк е срещнал едно агне и го пита: „Защо миналата година ме псуваше?" Агнето отговорило: „Аз миналата година не бях родено, как ще те псувам!" „Защо ми мътиш водата?" - запитал вълкът. „Аз не я мътя" - отговорило агнето. Вълкът се навел и го изял. Ние в живота постъпваме по същия начин.

Вълкът може да изяде едно агне, но колкото и да изяде, все вълк ще си остане. Някой ти направи зло и ти казваш: „Аз ще му отмъстя." Днес отмъстиш, утре отмъстиш, и най-после ти се явяват бръчки на лицето. И

Каин, когато уби брата си, Господ му постави бръчки на лицето, за да го познават хората, да го не убият. Нека живее, защото иначе той ще бъде по-вреден.

Вашите лоши желания, вашите мисли - дявола, впрегнете го на работа. Индусите казват: „Убий всяко желание!" А аз казвам: „Впрегни всяко желание, не го убивай." Христос е казал: „Отречи се от себе си." Аз казвам: „Залюби себе си." Как ще ме разберете? Това е противоречие, ще си кажете - защо да се отречеш от себе си?

Сега е време да залюбиш себе си. Който не може да залюби себе си, той не може да влезе в Царството Божие. Това Христос казва на друго място: „Който не залюби и себе си, той не може да влезе в Царството Божие." Залюбиш ли себе си, ти ще бъдеш един от най- умните и най-благородните хора в света. Като залюбите Господа или себе си, или какъв и да е идеал, вие ще се облагородите.

Сега, не искам да оставя във вашия ум мисълта, между кои вие ще попаднете - ще се уплашите и ще започнете да мислите между кои сте, между умните или безумните. Мислете, че вие сте от умните, защото сте дошли да ме слушате. Следователно не трябва да мислите дали ще бъдете от избраните. Ако остане отсега да ви избират, то се свърши - вие трябва да сте избрани отдавна. По-добре е да не знаете избрани ли сте, или не. Стремежът да богатееете, без да знаете, че сте богати, е по-добър.

Сега, тези пет деви имат съотношение с човешкия ум. Той има трояко разделение:

първо, обективен или преднамерен ум,

второ, по-висш разум

и трето, ум на възпоменание или на паметта.

След това у човека има висши чувства - неговите морални чувства и обичта, която той има към ближните си. Тези са петте деви. Едната дева е отзад на главата, другата е на горната част, а останалите три са отпред на челото. Всички образуват един триъгълник. Тези деви са у нас, те са, които ни карат да мислим, те са това възвишеното, благородното. Казват, че човек има два ангела. А аз казвам, че той има пет такива ангела, които са умни, и пет, които не са умни, тъй че всичко - десет. Когато влязат петте безумни, вие излизате от релсите си, а когато дойдат петте умни, вие работите, работата ви върви напред. Когато дойдат едните, те ви събличат, а когато дойдат другите, те донасят всичкото благословение със себе си. Значи, когато имате това разположение, което трае във всички периоди на

живота ви, вие не изгубвате равновесието си, както един параход. Човек в живота си трябва да има това равновесие - колкото и да се клатушка, стремежът у него трябва да върви към посоката, която той знае.

Ще ви приведа едно сравнение: този живот може да се уподоби на един съвременен параход - много добре устроен, с добри машини и със своите матроси, пътници. Тръгва на едно далечно пътешествие по великия океан. Може да имате доверието на този капитан и да го запитвате пак дали е осигурен животът ви. Или може да разгледате как са устроени машините, дали има въглища и т.н. При всяка буря вие ще се страхувате, но това няма да ви помогне, защото, ако параходът не е здрав, колкото и да се свивате, съвсем сте безсилни. Ако параходът е здрав, няма защо да се боите.

Земята е един кораб, които ни носи, той е най- хубаво, най-здраво направен и всички сили вътре в него са на мястото си, и в края на краищата ще ни занесе в Божествения свят. Земята никога няма да се разруши. Може да остарее, после пак ще се подмлади. Ще дойде след това пак зряла възраст. Пак ще остарее, но разрушение няма. В света има само четири периода, през които човек минава: младост, юношество, зряла възраст и старост. Това е земята. Когато дойде Господ, казва Писанието, грешните няма да възкръснат. Когато параходът премине на пристанището, всички пътници слизат там, за да им разгледат паспортите, и ако нямат такъв, връщат ги пак на парахода. А които имат паспорт, ще слязат в града. Тези, които стигнат до пристанището и се върнат в парахода, ще кажат: „Стигнахме до небето." А тези, които влязат в града, ще кажат: „Видяхме небето."

Така е и с всички хора в света. Ще се върнете пак при майка си на земята. Тя ще вземе само малко подобри мерки за вас и вие всички ще станете добри. Няма друг изходен път, само че едни ще влязат по-рано в Божествения свят, а други - по-късно. Петте деви влязоха по-рано, а другите пет останаха вън. Ще кажете: „Защо ни трябва да живеем един такъв глупав живот, да създаваме условия, да живеем още толкова много години и да страдаме?" Страданията ние си ги създаваме.

Сега ще ви проповядвам да слушате майка си, земята. И когато изядете един плод, кажете си: „Майко, благодаря ти за тази круша, и отсега нататък ще се старая да бъда по-добър." Като вземете един хляб, кажете: „Благодаря за този хляб." А вие казвате: „Колко е лош този хляб." Но Господ е много строг. Той ще ви пита: „Защо не почитате майка си?" Затова, като се върнете у дома си, трябва да се научите да почитате майка

си, земята. Тази земя не е юдол плачевен, тя е много добра. Господ създаде тази земя. Земята и небето са нещо цяло. Който живее добре на земята, ще живее добре и на небето; и който живее добре на небето, ще живее добре и на земята. Ако тук се научите да живеете, ще минете през всички условия на земята, ще научите всичкия порядък и ред в живота.

Във всяко животно на света има по една добродетел. Например в мравката има трудолюбие, в паяка - умение добре да тъче. Една гъсеница, и тя е добър тъкач. Всички неща, които са създадени в света, са добри и приятни. Някой път осъждате въшката, но тя си има своето място, тя ви прави добро. Така е и с бълхите. Те ви правят услуга. Които не искат да имат въшки и бълхи, трябва да имат гребен. Ако не се миеш, въшките ще дойдат, за да ти създадат упражнения, за да не те последва по-голямо зло. А сега всички казват: „Всичко е безсмислено на този свят." Само ние сме смислени.

В Америка един господин се среща с един редактор на вестник от града Ню Йорк и го запитва: „Къде си ходил?" „Ходих при един господин да видя как се възпитават бълхите." „Не се шегувай с мене!" - му възразил господинът. „Вярно е - отговорил редакторът. - Видях бълхите наредени на взводове, дружини, полкове и видях как се командват." Този господин се заинтересувал от това нещо и искал да провери истинността на думите на редактора. Отишъл да провери всичко сам и видял, че действително е така. Видял, че бълхите били обучени добре във военното изкуство. Ако бълхите могат да изучават това военно изкуство, вие не сте ли способен да изучите Божественото изкуство? Запитали господина как е постигнал този успех. „Най-голямото затруднение срещнах в това, да ги отвикна да скачат - отговорил той. - Това постигнах, като ги поставях между две стъкълца. И така стояха, докато се отвикнат да скачат, и после ги обучавах." Някой път Господ ви туря между две такива стъкла, за да не скачате. Това е едно упражнение на сърцето, на ума. И така като се разсъждава, ще се види кои са петте умни и петте глупави деви.

Разумните казват, че всичко е умно в света, а неразумните казват, че всичко е безсмислено.

Сега, искам да се не жените за хлебари и месари, а за царския син. И да родите. После да намерите царската дъщеря Халял-Казя, да изкарате вашия кон да рижи и тогава да говорите. Мислете върху тези неща и една нова светлина ще дойде в ума ви.

Аз ви давам само скелета, а промеждутъците, които остават, трябва

вие сами да си ги запълните. Като ги запълните, това ще бъде едно благословение за вас.

16 ноември 1916 г., неделя, 10 ч.
София

ЩЕ БЪДАТ НАУЧЕНИ

...ако ли служене, да прилежаваме в служенето; ако учи някой, да пребъдва в учението... (Послание към римляните 12)

Писано е в Пророците: „И всички ще бъдат научени от Бога." И всеки, който слуша, и се научи от Отца, иде при Мене. (Евангелие от Йоана 6:45)

Писано е в Пророците: „И всички ще бъдат научени от Бога. И всеки, който слуша и се научи от Отца, иде при Мене." Мисълта или идеята, скрита в този стих, е проста. Аз трябва да се впущам в дълбоките тайни на този стих - за целта на Бога, за Неговата същина, но това са отвлечени философски въпроси. Този въпрос е за хора с малко по-висока култура от тази на съвременните хора. Вие ще кажете: „И ние сме от една култура." Вие сте от арийската култура, от културата на доброто и злото, следователно не може да разберете този стих.

Аз ще взема този стих тъй: „Всички ще бъдат научени от Бога." Това се вижда чудно на много хора. Как може да се научат от Бога? Бог, това е Първата Причина на нещата. „Чина" значи да направиш нещо. Значи Бог е Това Същество, Което е направило първите работи в света. Вие, които сте тук, сте първите работи на Господа, но не тъй, както аз ви виждам. Вие пред мен сте облечени с вашите висулки - това не са Божиите работи. Подразбирам вашата душа, която е скрита - това е Бог направил.

„Ще бъдете научени."

За да бъде научен, човек трябва да има стремеж, подтик. Вземете ученика, който има подтик, той ще намери учителя си. Момък, в душата на когото има любов, той ще намери любовницата си. Първо ще трябва да заговори Господ отвътре - в душата ви, сърцето ви, ума ви, тогава ще намерите Бога, Мене. Кого? Сина Человечески. Ще кажете: „Аз желая да бъда син Божий." Ще кажа: „Великолепна работа е да бъдеш син Божий." Според мене да бъдеш син Божий, значи да знаеш как да слугуваш. Който не знае да слугува, той не ще бъде син Божий. Трябва да знаеш да слугуваш разумно на Бога. Това служение е в много отношения. Най-напред човек има отношение към своята душа, после - към своя дом, към обществото, към народите, към племето, към човечеството. Това са отношения, задължения, които човек трябва да научи. Това е една велика

наука: да се научиш как да служиш на себе си, на жена си, на децата си, на дома си, на човечеството и т.н. Това не е игра.

Когато някой ученик по музика отиде на училище, първите упражнения са много елементарни. Най-напред ще се научи как да държи цигулката, лъка, после - да упражнява струните и т.н. Ще кажете: „Това е много проста работа." Първата работа обаче е да държите правилно лъка. Една госпожица, която започва да свири на пиано, най-напред ще трябва да се научи как да си държи ръцете, пръстите. Това не е проста работа. Някои, като ме слушат, казват: „Това ние го знаем." Научи - това, което аз съм научил. Трябва да схванем нашите отношения към Бога. Ще се запитате: „Син ли съм аз на Бога, или не?" Това аз подразбирам: слугувал ли съм на Господа, или не? Ако вие може да дадете най-правилно разрешение на този въпрос, той е най-прост. Лъка ще го държиш само. После ще научиш втория урок по цигулка, как да управляваш струните. Ще въртиш лъка, а който гледа, ще каже: „Каква смешна работа." И този втори урок е елементарен, но и той е основен.

Жена, като вземе лъка, а лъкът й е мъжът й, ако знае как да върти лъка, ще знае как да управлява мъжа си, дома си. Но ако вземе да го върти някъде по тавана, да гони мухите, да бие децата - не знае как да управлява дома си. Не си научила да въртиш лъка добре около цигулката. Така е и с мъжа. Знаеш ли да въртиш добре лъка, да управляваш жена си, значи научил си да въртиш лъка около цигулката си.

Бог всякога започва с най-елементарните, с най- простите неща в света. И когато Господ се яви у вас - във вашия ум, сърце, във вашия свят, Той ще започне с най-елементарните и прости работи. Той ще каже: „Стой мирно, мир вам; вземи сега цигулката, лъка и като научиш да ги управляваш, ще започнеш упражнения на струните, все по-сложни и по-сложни. После - в позиции, и след време ще има един велик артист."

Сега вие сте в едно училище и който може да свири, той ще стане един учител, а който не може, той ще остане зад сцената. Такъв е великият закон.

Защо е създаден човек? За да научи тази велика музика на милосърдието.

Ще ви приведа една легенда за обяснение на този стих. Когато Господ едно време създал света, починал си, понеже нямало вече какво да прави, но дошло Му на ума да създаде едно същество, което да е съчетание между небето и земята. Но ангелът на истината се явил и Му казал: „Не

създавай това същество. То ще завладее света." Явил се после ангелът на правдата и казал на Бога: „Не създавай това същество. То ще бъде жестоко. Ще обича само себе си. Никога неговото сърце няма да се трогва от чуждите страдания." Явил се най-после ангелът на мира и казал: „Не създавай това същество. То ще напои света с кръв, ще настанат кръвопролития." След това Господ решил да не създава това същество. Най- после се явява най-малката дъщеря на милосърдието и казала: „Господи, създай това същество. Ако всички се откажат от него, аз ще го науча как да познава Твоето милосърдие, аз ще го науча да люби." Тогава просветнало лицето на Господа и казал: „Аз ще създам това същество и ще го направя по образ и подобие Свое." И добавил: „Ще те създам зарад моята малка дъщеря." Познавате ли тази малка дъщеря? „Всички, които не я познават, те ще изчезнат, а всички, които я познават и слушат, те ще бъдат създадени по образ и подобие Мое."

Казва Бог: „Всеки, който е научен от Мене, той ще дойде към Мене."

Тази малка дъщеря е Христос. Но ще кажете, тя е мома, а Христос е от мъжки пол. Христос съдържа две неща в Себе Си. Под думата „мъж" се разбира същество, което е разумно, има всички Божествени атрибути, има едно от най-великите качества на Бога, тоест милосърдието. Затова казва Бог: „Всички, които са научени от Бога, идат към Мене" - тоест, които са разбрали вътрешния смисъл. В такъв случай това е наука. Ако ученикът, който учи, е научил добре да тегли своя лък, след всяко ново упражнение идат нови идеи у него и един ден, като научи всичко правилно, той ще може да стане сам учител на това изкуство, ще проповядва на другите.

И тъй, Христовото учение е наука индивидуална за душата, да познаем нашите отношения към Бога. Какво трябва да правим? Сега някой може да иска да учи астрономия. Трябва да се научите какво отношение има тя към вашата душа. Тя показва онези вечни условия, в които може да се живее в безпределното пространство. Това значи, ако знаете да теглите лъка, ще ме познаете, но ако не знаете да го теглите, това за вас ще бъде една непозната област. Но ще каже някой: „Аз искам да имам Дух Божий." Как ще имате вие Дух Божий, милосърдието, ако не Го слушате? Ангелът на истината е казал: „Не го създавай, Боже." Така са казали и ангелът на правдата и ангелът на мира. Тези ангели, когато дойдат пред Бога, ще кажат: „Ние бяхме прави." Когато един ангел ви гледа, че грешите, той казва: „Аз знаех, че така ще бъде." Милосърдието трябва дълго време да работи у вас. Доброто, то е в отношение 1:3. Тези ангели показват, че имаш

трима големи неприятели, които искат да те премахнат. Кои са те? Заблуждението, себелюбието и жадността да проливаш кръв. Ще си кажете: „Аз никога не съм проливал кръв." Няма човек, който да не е проливал човешка кръв. През миналите светове - това е само проливане на кръв.

Има едно милосърдие, което работи за повдигане на човечеството. Друга култура трябва да дойде - културата на милосърдието, тоест отношенията в служене на Бога. И тогава всички други изкуства ще дойдат сами по себе си, всички тайни ще се разкрият. Този лък се уподобява на човешката воля. Ако тя не е възпитана, човек няма да може да изрази своите мисли и чувства. Тези ваши чувства може да бъдат правилни и неправилни, хармонични и нехармонични. Ако знаеш правилно да упражняваш тези жици, ще има една хармония; а ако не можеш да ги упражняваш правилно, тогава хората няма да те слушат и тогава едно от двете ще бъде: или ти не си нагласен с тях, или грешката е у тебе.

Често в семейства мъж и жена не могат да се търпят, значи разгласени са. Тогава трябва да се повика милосърдието. Това е най-голямото изкуство. Но ще каже някой: „Аз искам да науча как е създаден човекът." Аз мога да ти разкажа как е направена цигулката, как се упражнява лъкът и т.н., но няма да излезе нищо, ако ти не се упражняваш. Лъкът, с който ще свириш, трябва да е първокачествен. Цигулката също трябва да е първокачествена. Трябва да се стремиш, като започнеш една работа, да я направиш добре. Следователно Бог на всеки е дал по един лък. Питам сега: „Теглите ли този лък, теглите ли го правилно?" Не искам на мене да отговаряте. Вие се запитайте и отговорете на себе си. Държите цигулката хоризонтално. Това положение означава един пасивен процес, който е в състояние да възприеме една Божествена благодат. А наклоненото положение означава един активен процес.

Светлината - това е звукът, това са тоновете на светлината. Ние служим в света във вид на една светлина, която се развива. Тази светлина, която се развива, това е Бог, Който ни учи, защото всички външни предмети ни привличат, защото Бог ни е научил. Ако не бяхме научени от Бога, нямаше нищо да се научи, ако нямаше и у нас стремеж. Ако няма музикален стремеж у вас, значи не си музикален. Така е и във всички други изкуства. Вътре трябва да имате едно дълбоко побуждение, един дълбок стремеж и тогава всички хора отвън, които и да са те, ще дойдат да ви съдействат за осъществение на това, което е Божествено. Когато

милосърдието направи жилище у вас, тогава вие ще приличате на една обработена земя. Човек сам по себе си е една пустиня.

Второто нещо е да изпъдиш жестокосърдечието. Това, което ни спъва в живота, то е жестокосърдечието. Ние не можем да си представим каква спънка може да ни причини то. Едно време, когато Навуходоносор завладял Ерусалим, отишъл да посети еврейския храм и видял близо до олтара кръв. Като гледал тази кръв, той станал като пиян и извикал свещениците да ги пита за причината на тази кръв. Те му отговорили, че е от животни, които евреите клали. Поискал тогава Навуходоносор една чаша животинска кръв и я сравнил с тази, която клокочила в храма, и вижда, че не е от животно. Настоял да му кажат истината и те му отговорили: „Едно време тук живееше един много благочестив свещеник на име Захарий, който често ни говореше и изобличаваше, а ние го мразихме и го убихме." Взел тогава Навуходоносор всички свещеници, турил ги в кръвта, издавил ги, но тя още продължавала да клокочи. Взел след това много малки деца, турил и тях в кръвта, издавили се и те, но кръвта не престанала. Турил след това хиляди моми и момци, но кръвта все още клокочила. Навуходоносор след това казал: „Не се ли още насити с кръв!" Тогава му дошла една мисъл в главата и казал: „Ако тук един човек е убит и кръвта не може да спре, ами какво ще бъде след като аз убих толкова хора!" Просълзил се и няколко сълзи паднали в кръвта, която веднага престанала да клокочи. Само една сълза е в състояние да успокои кръвта на убития Захарий. Ето защо са вашите сълзи. Една сълза, която излиза от вашето око, тя ви спасява от едно престъпление, което сте извършили. Тя е сълзата на милосърдието.

„Всички, които са научени от Бога, казва Христос, идат към Мене." С това започва истинската култура, знание. За да може да съществува една истинска култура, ще взема тази дума в широк смисъл - трябва да съдържа в себе си всички отрасли на човечеството. Някой път взимат религията като най-висше проявление, но културата е, в която се слива всичкият ум, душа и сърце. В тази култура всяко едно същество на земята си има своето място и предназначение, има условия, при които може да се развива. Тези условия са ясни.

Колко вида хора са служители на тази култура? На първо място има мъже и жени. Първото същество, което е дошло на земята, то е съществото, което е мислило - то е мъжът. Следователно под думата „човек" се разбира онзи период, когато хората започнали да мислят, да разсъждават в Божиите

закони и тогава се явил мъжът. През първата култура, която е съществувала хиляди години, не е имало тогава жени. Но ще кажете: „Чудно нещо, как е могло без жени?" Няма да се впущам да обяснявам как е било това. Тя е била най-славна, най-велика, без страдание.

Когато човек е бил сам, живял е с Бога. Обаче този културен човек, като придобил много знания, станал ленив и казал на Бога. „Изпрати ми някой, който да ми помага." И казал Господ: „Ще изпратя жена при този мързелив човек." Мързелив човек става, когато започне да остарява. Дошла жената на земята, но понеже Адам вече остарял, не е бил толкова красив, тя се залюбила с друг и започнала втората култура - културата на познание добро и зло. Тъй че сега съществуват само жени, а сегашните мъже са с лукови глави. Сега е културата на жените.

Сега третата култура, която иде, тя иде да съедини двата принципа, на мисълта и живота, да образува култура на милосърдието. Първата култура е била на мъдростта, втората - на правдата, третата, която иде, тя е култура на милосърдието - някои я наричат култура на любовта. И в тази трета култура мъжете и жените трябва да се съединят в едно. Но ще кажете: „Да се съединим, то значи да се обезличим." Съединение, това не е обезличаване, това е хармониране в живота. Да се съединиш, това значи да станеш по-мощен и българите право казват: „Съединението прави силата." Съединението е една разумна сила. Всички трябва да се стремите: жени да се съединяват с мъже, мъже да се съединяват с жени. Две съединения имаме. Не е едно и също съединение, когато се тури мъжът отпред, жената отпосле, или жената отпред, мъжът отпосле. Тука има две съединения. Първия път дошъл мъжът, имаме едно съединение - мъж и жена (М и Ж), а сега имаме друго съединение - жена и мъж (Ж и М). Ще ги съединим и двете, ще ги съберем и ще намерим общия сбор, а то е животът. Имате желание да живеете добре, това е третата култура.

Мъже и жени съобразяват как да си наредят добре живота; жените да се наредят с герданчета, корони, и всичко това означава нещо. Жената казва: „Да имам един гердан от бисери, една корона." Добре, но при този мъж ти не може да го носиш. Той ще го заложи. Колко такива неща се изяждат от някои мъже. Сегашните мъже, като се женят, търсят някоя тлъста гургурица. Ще тръгне по удоволствие, ще ги пропие, изяде парите и ще заприлича на онзи американец, на когото баща му говедар му оставил триста хиляди лева наследство. Като вземал тези пари, изхарчил ги в шест месеца и след това останал без нещо, и се принудил да стане пак говедарин

като баща си. Съвременните жени - много приятно им е да има такива мъже говедари. Това не е натякване. Този говедарин, който накривил шапка и тръгнал да пасе говедата, то значи - той учи изкуството, как да разполага със своя живот, а това е действително изкуство. Да станеш овчарин, това означава, че всеки трябва да знае как да пасе своите мисли и желания, и който знае как да държи своите овци и да пази вълците. Вълците са лошите мисли, които вие отхранвате. Този вълк, за да не сте в лошо настроение, не трябва да го пущате. Вашата кошара трябва да бъде много здрава.

Всички хора от новата култура ще бъдат научени от Бога. Той и сега ви учи. Някои очакват третата култура за в бъдеще. Господ е сега още у вас. Вие имате една възвишена мисъл - колкото и малка да е, не се срамувайте. Някои казват: „Аз имам една детинска мисъл." Не се срамувайте, защото всяка мъдрост се заражда у младите.

Писанието казва: „Ако търсиш мъдрост, търси я у старите. Ако търсиш сила, търси я у младите." Мъжът е стар, жената - млада. Трябва да се съединят.

В един оркестър един може да свири на първа цигулка, а друг - на втора цигулка. На първата цигулка свири мъжът, а на втората свири жената. Това са двата принципа, но едновременно вие сте и мъжът, и жената; и жената, и мъжът. Някои жени казват: „Да съм един мъж." Това показва, че не сте научили, какво едновременно сте и мъж, и жена. Тези два принципа съществуват у нас, значи у нас съществува възможността да грешим. Ако някой пита: „Защо да грешим?" Затова, защото имаш свободна воля и затова, ако не знаеш да управляваш лъка, ще вземеш погрешно някои тонове, а които ви слушат, ще кажат: „Ето един човек, който не знае да свири, а дошъл да ни учи."

От какво се състои нашият живот, нашата култура? Идете по улицата и ще видите как цял ден шопите бият животните си. Идете по фурните, да видите какво е там. Идете в някои семейства - ще видите само викове и плач. Това е културата на ожесточението. Ние сме се демагнетизирали, започнали сме да се разваляме, очите ни започват да хлътват, лицата се развалят. Това е нашата култура.

Сега милосърдието ни учи как да употребим тази мъдрост и сила. Това е Христовото учение и Христос, Който сега иде на земята, Той ще научи хората. Очаквате Го да слиза с много ангели. По какво се отличават ангелите? Те са хора, у които няма тяло на желание. У човека има

физическо тяло, тяло на желания и тяло на мисли. У ангелите няма тяло на желание и следователно у тях е изключена възможността да грешат. Следователно Христос иде със същества, които не може да грешат. Той иде с хора, каквито са ангелите и светиите - хора без тяло на желания. За да станеш ангел, светия, трябва да се освободиш от тялото на желанията.

Сега в църквите казват, че като дойде Христос, ще накаже грешните. Не, Христос ще тури всяко нещо на мястото си и светът ще се уреди мигновено.

Това мигане какво означава? Когато човек мигне, някой път затвориш очите си, тъй както котката, като види мишка, затвори си очите. Прави се, че я не вижда и й казва: „Не бой се, аз нямам тяло на желание, не се крий." Мишката й повярва и става жертва на котката. Така и хората, като се молят, затварят очите си и казват: „Дай ми, Боже, това - аз нямам тяло на желание." Но като им даде Господ това, за което се молили, те забравят всичко останало.

Ние не трябва да се лъжем един друг, че това нямаме, че онова нямаме. Трябва да се освободим от тези ненужни желания, които са празни, и само тогава Бог ще ни научи. Ще трябва да се освободим от това тяло на желание.

Например два момъка обичат една мома. Как разрешават въпроса? Единият убива другия, за да я вземе. Няма защо да се убиват, нека й се радва единият. Например някоя жена не обича мъжа си, а другиго обича. Или мъж не обича жена си, а обича друга някоя. За любовта няма закон. Жената казва: „Не си позволявай да обичаш друга!" Така казва и мъжът. Това е грешно. Някой мъж бие жена си всеки ден. Как ще те обича, като я биеш толкова много! Йоан Веели като се оженил за една много лоша жена, тя го биела всеки ден, че той гледал на чужди жени. Той още на третия ден казал на другарите си, че човек не трябва да се жени. Така е и с жена, която не живее добре с мъжа си. Това е тази култура.

Всички лошавини стоят в желанията на това физическо тяло. Вземете малките деца. До седем годинки са те кротки. Щом се развият по-нататък до четиринайсетгодишна възраст, започват да стават капризни, а това показва, че е дошъл новият им господар. От четиринайсет до двайсет и една годишна възраст дохожда господарят на ума и най-после настъпва четвъртият период: до двайсет и осем или трийсет години нататък. И тогава хората поумняват, тогава отиват към Христа. Онова учение, което ние проповядваме, ние го проповядваме по този начин, защото желаем за в

бъдеще да преустроите вашия живот.

Аз намирам толкова дисхармония навсякъде, било по улиците или където обикалям, и някой път ми става много тъжно, знаете ли защо? Като слушам тези хора как се карат, казвам: всички хора тук на земята са герои. Навсякъде виждам мъже, жени, учители, учителки, попове - все мъченици. Навсякъде мъченици. Защо? Защото това тяло на желание у нас е заместило Господа и ние не Го слушаме. Ние искаме да бъдем умни, учени, богати, силни и т.н. Ако разделите всичкото богатство на земята по равно между всички хора, знаете ли по колко се пада на човек? Ще се падне по четирийсет лева на човек. Е, как ще бъдете щастливи? А вие искате да имате един доход от три-четири хиляди лева. Следователно вие ще трябва да вземете от всички по няколко лева, да не оставате с един лев, и с това се явява сиромашията.

Ако ние работим, ще имаме всичко, но ако не работим, няма да имаме нищо. Този закон е верен не само по отношение на физическия свят, но е верен и във всяко отношение.

Направете опит. Ако в продължение на десет години вие си кажете да работите за Бога, тъй както Той изисква, ако вашето положение от последен сиромах не се промени, елате да ме заплюете. Всички дългове, които имате, аз ще ви заплатя. Аз се хващам на бас с всеки, за да докажа верността на този закон. Ако и днешните народи биха решили да служат на Бога, нямаше защо да воюват. Те сега разрушават, а не създават. След време те ще видят своите грешки. Сега вече няма какво да се съжалява, това е един закон необходим, но за в бъдеще да се избягва.

Аз бих желал българите да дадат подтик. Нека свещениците да служат на Господа. Ако те се решат да дойдат с мене, да направим един договор, аз ще им дам това учение и ще си замина. Ще отида на друго място, а те нека се ползват от всички печалби. Мен такива ми не трябват. Тогава ще видя, че Българският народ ще стане народ и половина. Тогава нашите пътища ще се оправят - и съдилища, и училища, навсякъде ще има култура. Ще ти бъде приятно да минеш от единия край на България до другия и ще кажете: „Ето ме, аз служа на Бога." Всяко дърво ще се усмихне и по-добре ще цъфти. Плодовете ще бъдат по-едри и кравите - по-тлъсти, млякото - по-добро. Хората ще бъдат красиви, здрави. Моми и момци ще бъдат весели, ще играят, тъй както Господ иска. Аз не съм против играта. Всички тогава ще бъдете хубаво облечени, ще имате гердани, диаманти и корони. Това значи да си научен от Господа. А сега ние чакаме, чакаме от

две хиляди години насам Христа, да дойде на земята. Че глупав ли е Христос, да дойде на земята между хората?

В Русия един губернатор е казал, че ако дойде Христос, той ще Го арестува. Това го знае Христос. Ако Христос се яви в църквата, свещениците ще кажат: „В Писанието е казано, че след Христа които се явят да проповядват, ще бъдат лъжехристи." И ще Го изгонят. Но ще кажете: „Нека дойде Христос като цар." Малко ли царе има на земята, та и Христос да дойде като такъв? Ако дойде като цар, ще се внесе смут, па и Сам Христос е казал: „Моето царство не е на земята, не е на този свят." Тези царе, които ги има, те са на мястото си. Нека те изпълняват волята Божия. Тогава и те, и техните поданици ще бъдат щастливи. Това е, което казва Писанието: „Всички ще бъдат научени от Господа."

Помнете основния принцип: „Научени от Господа." Милосърдието, това е закон на служенето. Решете се, всеки един в десет години да служите Богу - просто слугуване. Това учение е най-лесно, не е мъчно за прилагане. Но преди да влезете в това учение, вие ще трябва да примирите онзи мъж и жена у вас. Ще им кажете тъй: „Или ще се примирите у мене, или ще трябва да си излезете, едно от двете." Както жена казва на мъжа си: „Или ще престанеш да ходиш с лоши жени, или ще те напусна." И тя има право.

Сега и вие ще си кажете: „Или ще се поправите, или ще ви напусна." Тъй ще кажете на мъжа и на жената вътре у вас. Жената, която е у мъжа, ще каже: „Ще те слушам вече." Мъж, който е у жената, ще каже: „Ще те слушам." Жена иска да се подчинява на мъжа, право е, но и мъжът у жената трябва да се подчинява на жената. Това е Божественото учение.

Вашата цяла лява страна е женска, а дясната е мъжка. Лявата е по-малка от дясната страна. Така е с лявата ви ръка, лявата страна на лицето и др. Лявата страна на лицето ви е по-нежна от дясната. Аз като ви гледам, казвам: „Жената у този мъж е по-лоша." Ако гледате очите си, едното ви око е по-грубо, изхвърля една по- груба светлина, а то е дясното око. Някой път долната ви устна е по-надута, тя е женската, и това показва, че у вас няма равновесие. У носа долната част е женска, а горната е мъжка. Някой път като се надуе надолу носът, това е жената, а ако носът е дълъг, това е мъжът.

Тази ваша култура трябва да се измени. Ние носим остатъци на тези две култури. Едната култура е създала носа дълъг, а другата го е разширила и се образува кръст. Това са наблюдения, които аз съм правил, и други са

ги правили. И научените от Бога, като се върнете, вижте защо не сте разположени, вижте кой е виноват - мъжът или жената. Ядосан си, разгневен си - жената е крива, защото гневът е порок на жената. Горделив си - мъжът е виноват, защото гордостта е порок на мъжа. Гневлива жена и горделив мъж ако се съберат, къщата подпалват. От такива хора нямаме нужда.

Аз с това не ви осъждам. Под „мъж" и „жена" аз разбирам службата на мъжа и на жената. Като се върнете, в третата култура ще видите какво нещо е жената и какво - мъжът, от какво произхождение са и двамата.

Аз сега ви говоря за милосърдието. То е дума от среден род, а подразбира, че е жена. Милосърдието в себе си подразбира най-висшето, което може да се прояви на земята у вас. Сега за съвременното общество, за съвременните християни, за вас, които от две хиляди години търсите Христа, аз ви проповядвам, понеже искате да сте щастливи, искате да имате стремеж. И аз желая да бъдете учени, учени от Бога. Желаете да сте силни. И аз желая това, защото без сила човек в света не може да работи. Милосърдието, за което аз ви говоря, не е нещо отвлечено. То е нещо живо. Всеки ден то слиза на земята. Всяка сутрин то е първо, което ви събужда. То ще ви създаде една важна мисъл, какво трябва да правите. Ако отложите тази мисъл, вие ще сгрешите. То ви е карало, а вие си казвате: „Чакай!" Няма време да се чака, защото идат условия за нова работа. Ако вие не сеете, гладни ще останете в света. Христос иде сега да ви научи на работа.

Първият принцип е: Бог е вътре във вас и ви говори. Вторият принцип е Христос, всички ваши отношения, които имате един към друг.

Често пъти след като ви говоря, аз трябва след това да се чистя. Вие мислите, че аз съм дошъл тук кой знае с какви намерения, да пропагандирам някаква секта. Да ме избави Господ от това нещо! Аз съм дошъл да ви науча да работите. Работа в църквите, в училищата, в дома. И като възприемете това, то ще бъде ваше, а не мое. Когато един слуга дойде и ви покаже какво е направил, вие приемете това и кажете: „Благодаря." Тогава всички ще бъдете синове Божии. Да не мислите, че е някаква привилегия това! Всички ще може да го изпълните. Дадат ти десет лева да ги занесеш някому - изпълни тази работа тъй, както са ти я поръчали, без да искаш някакво възнаграждение за това, което си направил.

Аз бих желал тази любов да се роди у вас и вие да възкръснете. Тези стари жени и мъже аз ги зачертавам.

Господ да благослови добрите съдии, добрите учители, добрите деца - дъщери и синове.

Да бъде благословение на вас сега и всякога.

24 декември 1916 г., неделя, 10 ч.
София

ОТДАЙТЕ БОЖИЕТО БОГУ

Казват Му: „ Кесарев." Тогаз им казва: „ Като е тъй, отдавайте кесаревите кесарю, а Божиите Богу." И като чуха, зачудиха се, и оставиха Го, и отидоха си. (Евангелие от Матея 22:21-22)

Случайно Христос е засегнал един обществен въпрос, тоест без да иска - трябва ли да се дава дан. Този въпрос и днес занимава хората. Всички питат: „Трябва ли да се дава дан?" Този въпрос има широк смисъл, има и тесен смисъл. И всякога щастието в живота зависи от правилното разрешение на задачата, която е представена. Затова сама по себе си тя е една сложна задача с десет хикса.

Учениците знаят лесно да решават задачи с един хикс, с два хикса, с три хикса, но животът е една сложна задача с десет неизвестни. Знаете ли колко хиляди години са нужни, за да се решат тези хиксове?

Всички плачат и се смущават все за неизвестното. И ще кажете: „Какъв е този въпрос - да се даде ли дан кесарю?" Христос казва рязко: „Отдайте кесаревото кесарю." Въпросът е решен: „Отдайте!" Разбира се думите Христови в цялата глава носят в себе си велики идеи, които Христос е изказал. Скрити са те, трябва дълго време да се копае, да се разчепкват тези стихове, за да се намери вътрешният смисъл, тъй както един ботаник, един минералог трябва дълго време да изследва едно растение, едно камъче, за да го изучи.

Съвременните християни, като седнат на кревата, мислят, мислят и смятат, че така ще разрешат въпроса. Не, трябва да си плюете на краката, да се опнете на работа, тогава ще разрешите въпроса. Като дойде вашият кесар мъж вие ще му сготвите. Питат жените: „Трябва ли да се готви на мъжа?" Христос казва: „Трябва." Само като сготвиш на мъжа, като му сготвиш месо, той ще си замине, а ти ще имаш възможност да служиш на Бога. Но ще каже някоя: „Мъж да съм." И мъж да си, ще трябва да отдадеш на кесарица нейното. Има кесар и кесарица. Ако си мъж, ще отдадеш на кесарица нейното и Божието - Богу. Или в друг смисъл - имаш задължения към този свят, в който живееш, имаш и задължения към Бога.

Искаш да отидеш на бал - ще трябва да зачетеш мнението на хората. Ще се облечеш тъй, както балът изисква. Ако трябват бели дрехи, ще облечеш бели дрехи. Ще туриш обуща с високи токове, ще се напудриш.

Ако ти са бели косите, ще туриш на тях черна боя, да ги почерниш. Но ще кажете: „Аз не искам всичко това." Тогава не отивай. Защото, и при Господ да отидеш, ще туриш високи обуща, гердани, гривни и др. Какви гердани? Герданът около врата - това е любовта. Диадемата, която се носи на главата - това е мъдростта на главата. А гривната на ръцете и на краката - това е добродетелта. В Румъния някои жени носят на краката си часовници и когато показва колко е часът, тя повдига крака си. Някой се шокира от това.

Отдайте кесаревото кесарю - на земята сте. Човек, който се гневи, който завижда, какво търси на земята? Да отиде на небето. Който протестира, че нямало захар, нямало хляб, малко дават - по четвърт килограм, да си върви горе. Какво търси тук? Кесаревото кесарю - ще си отдадеш данта. Кесар толкова благоволява.

Сега трябва да се разреши правилно животът. В това разрешение на живота стои смисълът на живота. Човек, който не може да си даде ясен отчет за живота - той е пигмей в света, той е едно нищожество в света, той е един микроб. Той може да се надуе. Има змии, които, като ги приближи човек, те се надуват. Такива кокошки има, пауни има, които също така се надуват при приближаване на човек до тях. Не се сърдете - тъй разбират, тъй правят.

Трябва правилно разрешение на нещата. Когато Бог изпъди човека от рая, остави там един ангел да пази. Какво пазеше ангелът? Той пазеше разумното на човека, което остана в рая. Един дявол излъга жената на Адама - Ева, и затова Господ ги изпъди от рая и остави ангел да пази рая. „Не заслужавате живота там - казва Господ. - И след години, като го научите, ще дойдете пак."

Някои искат да са щастливи. Няма щастие за разсипници, за онези, които разсипват бащиното имане. Не че ви се карам, но пояснявам един принцип. Недейте мисли, че вие, които сте пред мене, сте хората, сте човека. Жалки ще сте, ако мислите, че сте пред мене в едно парче месо от шейсет-седемдесет килограма. Аз имам по-високо понятие за човека.

Трябва ли да се отдаде дан? Христос казва: „Отдайте кесаревото кесарю, а Божието Богу." Като отдадете кесаревото кесарю, само тогава ще се освободите. Една лоша мисъл, тя не е ваша, отдайте я на кесаря. Кой е кесар? Той е дяволът. Отдайте кесаревото кесарю. Някой ще каже: „Аз днес се разсърдих." Добре, отдаде ли кесаревото кесарю? Кесаревото - това е човешкото. Следователно на всеки човек сме длъжни и трябва да му

отдадем това, за което сме му длъжни.

Казвам, трябва да се разбира смисълът на живота. Един отшелник живял дълги години в пустинята. Един ден той отишъл при един по-свят отшелник - светия, да го научи по-дълбокия смисъл на живота. Като го съветвал, светията му казал: „Днес ще отидеш между селяните, можеш да научиш нещо от тях." Отишъл отшелникът в селото и видял, че един селянин, като отивал на работа, казал: „Божичко!" Като се върнал от работа, пак казал: „Божичко!" Като се върнал отшелникът при светията, той го запитал: „Какво научи?" „Нищо, но видях един селянин, който два пъти на ден казва „Божичко." След това светията му дава едно кандило с масло и му казва: „Ще обиколиш с това кандило цялото село, но ще гледаш да не разлееш нито капка." Като се върнал при светията, той го пита: „Колко пъти си спомни за Бога?" „Нито един път, защото аз през целия ден следях да не излея от маслото - там ми беше всичкото внимание." „Видя ли - казал светията. - Този селянин, който и нас храни, и цялото си семейство - два пъти му иде наум да си спомни за Бога, а ти, отшелник, веднъж не си спомни за Бога."

Питам философите, учените хора колко пъти си спомнят за Бога. Ето нещастието. Отдайте кесаревото кесарю. Трябва да мислите за себе си, за своето здраве, за развитието си, за ума си, за краката си, за ръцете, но трябва да мислите и за възвишеното, за подобрение на живота, който утре ще наследите. Днешният живот е наш, утрешният е Божий. Питам: как ще бъдете щастливи, ако не отдавате Божието Богу?

Всички нещастия се състоят в това, че на кесаря се само дава, той само взема. В Бога има това добро качество, че Той и взима, и дава. Бог ще вземе детето на една майка, но след години ще й даде по-добро дете. Бог може да вземе мъжа на една жена, но ще й даде по- добър мъж. Някой мъж побийва жена си. Господ ще го вземе този мъж, а ще й даде по-добър. Господ взема, но всякога дава по-добро. По това се отличава този Господ, Който е толкова Благ и Справедлив и затова иска да ни даде един образец. Христос казва: „Така да просветне вашето лице, че който ви види, да прослави Отца вашего, Господа."

Питат някои защо светът се е объркал. Защото вашите дела не прославят Господа. Религиозните хора, разбирам учените - те са отговорни за това. Много светии има, които не са светии на небето; много учени има, които не са учени на небето; много благородни има, които не са благородни на небето. Привидност и същина не са едно и също нещо.

За да влезе човек в правия път, трябва да различава същественото от несъщественото. Не трябва да има човек амбиции, за да владее това-онова.

Значи четири неща са необходими, за да се влезе в правия път:

първо, да различаваш същественото от несъщественото;

второ, да нямаш амбиции;

трето, да имаш добро поведение;

и четвърто - любов.

Нямате ли тези четири неща, ангелът няма никога да ви отвори. Ще ви каже защо Господ не ви пуща: „Вие сте научени да служите на кесаря, но не и на Мене, следователно не мога да ви приема за слуга." Вие може да се сърдите. Ако имате едно дете идиот и вие го заведете при един музикант да се учи, той няма да го приеме, той няма време да се занимава с вашите глупави деца. Бог, като презираше хората на невежеството, остави ги да се скитат в невежество; а днес, когато хората са по-готови, Той изпраща Своя Син.

Този живот не е личен. Ставате сутрин, огледвате се, почерняте си косите, ноктите си изчиствате, зъбите си измивате - това е кесарят. Трябва ли, питат, човек да служи на себе си, на кесаря? Ще му служите, защото сте в неговото царство, трябва да сте справедливи.

Някои казват: „Ние на тялото си не трябва да правим нищо." Кой ви каза, че не трябва да правите нищо? Ако ви дам една къща под наем, вие трябва да я чистите, да я миете, защото, не я ли пазите, ще ви изпъдя вън. Някой ще каже: „Аз съм светия." Светия или не - трябва да се очистиш. Като си светия, защо си на земята? На някой ученик турили слаб по някой предмет. Защо му турили? Недоволен. Учи, няма да имаш слаб успех! Колко учители са бити по улиците, на колко учители са очиствали праха! Ще туриш единица, но ще питат после. Хоризонтално ще бъде твоето пардесю, ще ти изтърсват праха. Но и учителят трябва да е внимателен, да проверява един път, два, три, четири, и много пъти, докато постави бележка. Трябва да си разумен във всяко отношение.

Като се научиш тъй да живееш, тъй ще имаме една по-добра основа, за да се знае как да се служи на Бога. А на Бога се служи по-трудно, отколкото на кесаря. Той е много милостив, но иска всичко да се приготви в едно съвършенство. Когато Господ те намери достоен, тогава ще отидеш при Него.

Някой казва: „Искам да отида при Господа, при Господа да се уча." Жена бие мъжа си по няколко пъти на ден - тогава чакай. Ти не си

изтърсила праха на мъжа си. Мъж иска да отиде при Господа - не си изтърсил праха на жена си. Жена или мъж - тези два принципа трябва да се примирят вътре в себе си. Някой път жената кипне. Защо? Някой път мъжът кипне. Ако си мъж, данта отдавай на кесарица; ако си жена - на кесаря. „Скоро войски!" Това, което с човека става, то става вътре в него.

Казва някой: „Светът е лош." В това не вярвам. Вярвам, че хората са лоши, но не и светът. Светът е толкова добър, колкото сте и вие добри; той е толкова лош, колкото сте и вие. Някои казват: „Светът е много лош." Прави сте по отношение на вашия свят, но не сте прави да мислите, че ако ти си неразположен, че и всички са неразположени. Не, ни най-малко нямаме право да правим заключение от своето настроение, че цял свят е като мене. И на този кесар вътре в мене трябва да му отдам своя дан. Трябва да се научи характерът на кесаря, трябва да бъдем с него учтиви. „Но той е бирник!" Нищо. Ще му се извините, ще кажете: „Закъснях малко, но ще ти дам парите." Няма да му кажеш: „Ти си изедник и т.н." Защото този нрав, който тук проявиш, и горе ще го проявиш. Ако тук си нервен - и горе ще си нервен, защото горе само за едно навъсване ще те изгонят. Тук много пъти можеш да се навъсваш, но горе това се не приема. Един ангел само за едно навъсване бил изпъден за десет хиляди години на земята. Кесар е по-отстъпчив, защото той не вижда.

И Христос е казал: „Отдайте кесаревото кесарю, а Божието - Богу." Всичко изпълнете към себе си, но изпълнете и длъжността си към Бога. Защото, ако не живеете добре, ще живеете като онзи американец, който цял живот прекарал в събиране на пари, но наближил часът да отиде горе на онзи свят, и като умирал, казал на сина си: „Синко, да не сте като мене скъперници, но като умра, турете ми в гроба от всички пари, защото и на онзи свят като отида, ще имам нужда от пари." Синовете му изпълнили желанието и турили в гроба една голяма торба пари. Като отишъл на онзи свят, изгладнял много и взел да обикаля, да намери място да се нахрани. Надвечер вижда един бюфет, влиза вътре и намира там много печени кокошки, сардели, ябълки и др. „Тези сардели по колко са?" „Едно рупче." „Ами ябълките?" „Също. Всичко тук е по едно рупче." „А, тук е светът - си казва той. Изважда една монета от двайсет лева, дава я и казва: - Дайте ми три кокошки, три сардели." „Не, тук не приемаме такива пари, а рупчета само." И му върнали монетата. Още повече изгладнял. Отива той при синовете си и им казва: „Тези пари, които вие ми оставихте, тук не вървят. Дайте ми рупчета." Те му турват една торба рупчета. Взима няколко и

отива пак в бюфета, иска да му дадат няколко сардели и дава рупчета, но те го изпъждат и му казват: „Тези рупчета тук не вървят."

Следователно всички, които умират неприготвени, страдат. Затова Христос казва: „Отдайте Божието Богу, а кесаревото - кесарю." Във висш смисъл трябва да се живее. Ще ви покажа някои отношения в погрешните ви схващания. Някои хора се гневят за нищо и никакво. Сутрин, като отидете да посрещате слънцето, [то] ви се усмихва, поздравлява и вие се разделяте. Вечер то си отива и ви обръща гръб. Значи вие трябва да се сърдите за това? Ще кажете: „Отивам в къщата му, а той не ме прие."

Един писател отива един ден при един богаташ, но той се скрил от него и казал на слугата си: „Кажи му, че ме няма." Писателят чул гласа му, но си отишъл. Един ден богаташът имал нужда от писателя и отива при него. Той сам му отговорил: „Няма ме." „Как тъй, аз те чувам." Писателят му казал: „Как тъй аз повярвах на твоя слуга, че те няма, а ти не вярваш на мене? Аз съм тук, но не за тебе." Така и Христос един ден ще каже. Когато отидете вие при Христа, Той ще каже: „Няма Го тука." „Как тъй?" „Тук съм, но не за вас."

Не трябва да се гневим на слънцето. То нито изгрява, нито залязва. Това е една перспектива по отношение въртенето на земята. Някой път моята земя се върти. Дошъл си при мене, трябва да знаеш как се върти земята ми. Трябва да питате: „Слънцето на този господин изгрява или залязва?" „Залязва." „Е, тогава няма да го посетя." А вие ходите у хората навреме и без време, затова има докачвания, обиди, страдания и др. Казвате: „Еди-кой си умрял." Умрял, защото слънцето му залязло. Умирането е залязването на слънцето, а от другата страна ще излезе младо. На запад - старо, на изток - младо. Не е ли по-хубаво тъй? Вие казвате: „Това е една алегория." Не, това е една велика алхимия. Един ден, като научите това нещо, вие ще бъдете способни да се преобразувате, както искате. Ще бъдете мъж и жена, с косми или без косми, млад или стар; вие ще бъдете като един детектив. Така е и в театрите, там млади стават стари и т.н. Това е законът на илюзиите.

„Отдайте кесаревото кесарю, Божието - Богу." Има християни, които критикуват другите. Тези християни не са научили света. Светът е един благороден свят. Светските хора, тези хора по улиците, аз ги уважавам. Някои от тях ще ти кажат нещо пред очите, право ще си кажат каквото мислят за тебе. А някои християни се крият, и зад гърба ти ще кажат това, което мислят за тебе. Когато кажеш нещо, нека думите ти бъдат верни.

Бъди кавалер, кажи всичко направо в очите. Добре е за вас да намерите този недостатък.

Аз уважавам тези светски хора, ще ви кажа защо. Светските хора миришат все на рози, на теменужки. Напръскват се. А християните казват: „А, грешно е това." Добре, ако се не напръсквате, тогава очиствайте си тялото, защото има християни, на които устите и телата миришат.

Трябва да се преобразим. Това е, което Христос е казал в притчите Си. Ето защо този цар е избил хората и изгорил града. Избил той всички хора, защото не искаха да дойдат на сватбата, имали работа.

Сега искам да разсъждавате. Забравете вашата личност. Ще каже някой: „Той ни дяла." Не съм пратен да ви дялам, аз не съм научил този майсторлък. Да дялаш - то е опасна работа, то е една хирургическа операция. Аз ви занимавам с висша математика, с числата от едно до десет. И като научите тези числа - вие ще се научите от висшата математика и ще разбирате по-добре вашите отношения.

Ако ви пита някой кое е най-голямото число, някои ще кажат - десет, хиляда, един милион и т.н. Най- голямото число е единица. Като разберете ценността на това число - единица, вие ще разберете съотношенията на всички неща. Всички други числа са разделяния, разклонения. Всяко едно дърво - то е едно нещо. Следователно единицата, то е едно дърво, а всички хора са като клончета, пъпки, листа и т.н. Вие дигате шум на това дърво. Вие сте един лист - ще гледате да приемете повече жизнен сок; вие сте едно коренче - ще гледате да изпратите повече храна на дървото. Но ще кажете: „Искам да зная какво мислят хората за мене, хубав ли съм?" Щом си на това дърво, ти си служител на Бога.

Питам, сега вие, които стоите на това дърво, какво трябва да вършите? Не питайте онези листа, които са долу, защо са паднали. Не осъждайте онези листа, които са паднали, които са капнали. Те са паднали не по своя вина, а някоя друга сила, външна, ги е откъснала, и следователно те ще отдават своя дан кесарю. А като отидат там, наново ще се явят и след време ще отдадат Божието Богу. Така искам да разсъждавате. И тогава ще има пак мъчнотии, страдания. Страданията у хората са два вида: умните ще знаят защо страдат, а глупавите ще си създават повече страдания и ще ги увеличават.

Следователно да бъдем умни, религиозни, културни, а „културни" аз разбирам религията, приложена в живота във всяко отношение. Религията - тя е нещо за душата. Тъй че култура е разредяване на религията, а

религията е сгъстяване на културата. Следователно, като ви казвам да бъдете културни, то значи да се разредите, да научите всички отношения на хората в света, да научите всички институти, учебното дело, а това е културата на кесаря. А когато дойде до религията, до онези вътрешни понятия - да различавате същественото от несъщественото, тогава ние ще дойдем до правилното разбиране на Христа. Христос е учил хората как да бъдат културни и как да са религиозни. Кесар - това е културата; Бог - това е религията.

Тогаз казвам: отдайте на културата нейното, отдайте на религията нейното. Религия без култура не е нищо. Първо, ние започваме закона от видимото. Какъвто си като културен, такъв ще си като религиозен. Нервен си като културен, обичаш да полъгваш като културен - ще бъдеш такъв и като религиозен. Ще ви кажа какво е да полъгваш, да прикриваш истината. Вие искате например да ви посетя някой път у дома ви. Представете си, че съм заразен от някоя болест, нося бацили от петнист тиф или чума, или каква и да е друга болест. Вашите деца дойдат при мене, целунат ми ръка и по този начин пренеса болестта. Ще бъдете ли благодарни, ако заразя целия дом? Човек, който прави посещения, трябва да бъде чист.

Има религиозни хора, които носят проклятие, бацили в света. Може да е несъзнателно това, но те трябва да имат това предвид. Неразположен, гневен си - не посещавай свои приятели. Когато Бог влезе у тебе, тогава иди у своите приятели. Това е учението, което Христос проповядва. Това е положително учение... Не че духовете правят така, това е Божествената книга. Аз често ровя тази книга.

Някои казват: „Христос му казал." Какво му е казал Той? Ти не можеш да се разговаряш с Христос, докато не си се издигнал. Някой мисли, че е учен - но по отношение на твоята среда. Човек трябва да обладава едно велико смирение. Като знаеш всичко, я ми кажи колко време ще живееш? Кажи ми колко деца ще имаш, какви ще бъдат те, с какви очи? „Не зная." Как да не знаеш тези елементарни неща! Трябва да се учиш.

Има учение на сърцето, учение на ума. Сърцето е кесарево, а умът - Божий. Някой път сърцето е Божие, а умът - кесарев. Отдайте на вашия ум всички подтици, които имате. Никога не спирайте вашите извори от техните течения, не спирайте реките от пътя им, поправяйте коритата им. Не пресушавайте вашите реки, не събаряйте вашите гори.

Ще ви приведа една аналогия, която е отвлечена, но - които разберат. Съзнанието у човека е двояко: то е механическо и физиологическо. Ако го

вземете, съзнанието може да бъде и психическо. В механическото съзнание процесите всякога отвън отиват навътре, както много реки отвън образуват една голяма река, но тази река е мътна - тя не е едно Божествено учение. А физиологическото, психическо съзнание е това, което изтича отвътре навън. Няма нужда вие да спущате вашите кофи, но да имате едно съзнание, което правилно да изпъжда тези мътни течения и да избистря извора. Този извор трябва да се поправи, този извор е, който Христос иска да вложи у вас. Колкото пъти дойде Христос да вложи у вас този извор, вие се скарвате, запушвате го. Тогава малките реки се събират и вие казвате: „Аз съм голям." Голям, но мътен. По-добре малък извор бъди, но чист.

Ако искате да влезете в Царството Божие, този е пътят на размишленията. Вие сте свободни да размишлявате, и това, което вие придобиете, то е благото за вас. Това значи „отдавайте кесаревото кесарю, а Божието Богу".

31 декември 1916 г., неделя, 10 ч.
София

ГОСПОД МУ РЕЧЕ

И Господ му рече: „Стани, та иди на улицата, която се казва Права, и попитай в дома на Юда за някого си на име Савел..." (Деяния на апостолите 9:11)

В съвременния век не е на мода да се казва, че Господ говори. Ако някой се осмели да каже, че Господ му говори, би се повдигнал цял спор. Окръжаващите ще му искат доказателства, да ги убеди по какъв начин Господ му говори и какво му говори. Няма съмнение, че и Бог говори така, както и хората говорят. Под „говор" разбирам разумност. Само оня говори, който има разумна, права мисъл.

В сегашния свят има хора с толкова деликатни и чувствителни души, че ако им дадете една монета или друг някой предмет, който е бил свидетел на известни събития, по него те могат да видят всички събития на миналото, отпечатани върху тоя предмет. Те не само чувстват, не само възприемат, но чуват и думите, свързани с даденото събитие. В бъдеще, когато слухът и зрението на хората се усили, ще се убедят, че всичко около тях говори. Няма да се спирам да доказвам това, нямам свободно време сега. Нека остане тоя въпрос спорен. Когато някой параход потъва, няма време за спор. Човек трябва да бърза, да бъде смел, час по-скоро да влезе в първата спасителна лодка. Всеки човек, който иска да придобие някаква разумна философия, трябва да влезе в спасителната лодка. Само тая лодка ще го спаси.

„И Господ му рече." Имайте предвид, че Бог говори на Ананий - на човек, който е готов да Го слуша. И аз говоря на хора, които имат отношение към Бога. Учителят говори само на своите ученици, с които разрешава известни задачи, защото и те имат отношение към него. Всички, които искат да се учат, имат отношение към учителите. Защо? Идея имат те.

Ония от вас, които сте изучавали геометрия, говорите за равностранния триъгълник. Каква идея е скрита изобщо в понятието триъгълник? Знае се, че сборът на вътрешните ъгли в един триъгълник е равен на два прави [ъгъла] или на 2d. Ние казваме, че думите „човек" и „триъгълник" са синоними. Долната страна на триъгълника - основата му, е основа и на човешкия живот. Върху тая основа той гради. Тя е

материалната страна на неговия живот. Дясната страна на триъгълника е умът на човека - неговите мисли, а лявата страна на триъгълника - човешкото сърце и чувства.

Значи между човека и триъгълника има известно отношение. Ако си представим един равностранен триъгълник, имаме предвид човек, в когото материалните, умствените и сърдечните сили са в пълна хармония. Ако триъгълникът е равнобедрен, тогава материалните енергии в човека са по-слабо или по-силно застъпени. Както и да се проявяват силите в триъгълника, общият им сбор е равен на сто и осемдесет градуса.

Триъгълникът като идея представя семейството: майката е лявата страна на триъгълника, бащата - дясната страна, а детето - основата. Ако основата в равнобедрения триъгълник е по-малка от бедрата му, това показва, че детето ще бъде телесно слабо. То може да бъде по-интелигентно, чувствително, но физически слабо. Ако един от ъглите в триъгълника е по-голям от другите, то и силите, които действат срещу тоя ъгъл, ще бъдат по-големи.

Дето и да видите триъгълника, в природата или в живота, ще знаете, че той има отношение към живите същества. Триъгълникът има смисъл за разумните хора, не и за простите. За учения той е сбор от живи сили, а за простия - сбор от мъртви линии.

Триъгълникът е жив, движещ се човек. Като изучавате човека, ще видите как се проявяват в него силите на ума, на сърцето и на тялото. Числото 180 градуса или двата прави ъгъла - показват посоката на вашето движение. За да познаете истинската посока на вашето движение, трябва да намерите вашия прав ъгъл. Линията, която се отклонява от правия ъгъл, показва съединителните точки, през които може да минавате. Ако в семейството мъжът е прав ъгъл, жената ще бъде остър ъгъл. В тоя случай жената е връзка. Едното рамо на острия ъгъл ще бъде по-голямо, защото лежи срещу по-голям ъгъл. Следователно силата на жената е по-голяма от тая на мъжа. Ако жената е прав ъгъл, страната на мъжа ще бъде по-голяма. Той е хипотенуза в триъгълника и е по- силен от жената.

Затова се казва, че хората на правите ъгли не са всякога силни хора. Кривите хора са по-силни, защото имат по-дълги силови линии. Значи срещу всеки прав човек има по един крив, лош човек, който има по-дълги линии. Следователно тоя човек е по-силен от правия. Значи добрите хора са прави ъгли, а лошите хора - остри ъгли, с по-дълги силови линии. Така говори новата геометрия, но никой учител не е говорил на учениците си

така.

Ако искате да познаете какъв е даден човек или дадено дете, накарайте го да начертае един триъгълник. Ако детето начертае триъгълник, в който лявата страна е по-голяма от дясната, това показва, че то е повече чувствително, отколкото интелигентно. В него сърцето работи повече от ума. Ако дясната страна на триъгълника е по-голяма, това дете е повече интелигентно, отколкото чувствително. Ако основата е по-голяма, детето е силно развито във физично отношение. Това са факти, а не случайности. В природата няма случайности.

В прочетената глава се говори за един човек на има Савел, който после стана Павел. Той беше правоверен според тогавашното разбиране, но Бог искаше да го отклони от това правоверие. Като падна от коня, той изкриви правия ъгъл, и всички ъгли в него станаха остри. Следователно, който иска да се спаси, трябва да изгуби правия ъгъл в себе си.

Докато мисли, че е умен и няма какво да учи, човек ще си остане всякога глупав. Започне ли да мисли, че е глупав, че трябва много да учи, той има условия да се развива и да стане умен, той е на прав път в живота си. Щом майката казва, че е завършила мисията си, тя трябва да напусне земята. Всеки човек, който се спира на едно място в своите възгледи, е приел една философия, която не търпи нищо ново. Това значи човек съзнателно да спре развитието си. Казвате, че ако човек приеме новите възгледи, постоянно ще греши. Ще греши, но същевременно ще еволюира. Човешката душа се развива и чрез погрешките.

Аз разглеждам думата „погрешка" в широк смисъл. Човек не трябва да се влияе от материалните несгоди, да мисли, че само добрият живот обуславя неговото развитие. Защо? Защото има външно знание, но има и вътрешно. Човек може да чете различни автори, да възприеме тяхното знание, но докато това знание не се обработи и не стане негово, нищо не се ползва. Чуждото всякога си остава чуждо. Затова всички поддържат, че каквото и да прави, човек трябва да мисли. Върху какво трябва да мисли? Върху всички жизнени въпроси, които се повдигат в света. Всеки човек сам трябва да си дава отчет.

Три принципа, три важни категории въпроси играят роля в живота. Първата категория въпроси са чисто материални и те трябва да се разрешат по законите на материалния свят. За тия въпроси не можем да кажем, че Бог ще промисли. То е все едно да кажеш, че и без хляб можеш да живееш. Първата категория въпроси се разрешава чрез стомаха, втората категория

се разрешава чрез сърцето, а третата категория - чрез ума, тоест чрез мозъка. Значи три категории въпроси действат едновременно в човешкия живот: обществени (или социални), етични (нравствени или духовни) и умствени.

Как е създадена религията? Тя е създадена от участието на трите принципа. Волята е създала материала за съграждане на външната форма, сърцето е създало съдържанието й, а умът - силата, с която тя се движи. Аз говоря за материята в друг смисъл, а не както сега я разбират. Тя има особени качества, които малцина виждат. Според някои материята е нереална, само духът е реален. Значи материята е спящ дух. Под „материя" те разбират спящото състояние на духа. Щом духът се събуди, материята минава в друга форма. В заключение казваме: „материя в действие или дух" и „материя в бездействие или мъртва материя, спящ дух".

Като знаете това, не мислете, че материалните неща са нереални, тоест недействителни. В духа се крият сили, чрез които формите се видоизменят, формата и субстанцията на материята са две различни неща. Атомите и молекулите в различните съединения могат да се изменят по количество, но субстанцията им е реална, действителна, вечна и неизменна.

Това е един отвлечен въпрос. Вие се интересувате от въпроси, които се отнасят до сегашното време. Вие мислите, че сегашният живот е най-важен. Вие се държите главно за материалния или физичния свят, без да подозирате, че той е една от стоте милиона брънки на веригата светове, която ви обгръща. Какво представя една халка от верига със сто милиона халки? И тая халка трябва да се развива, но не е право да мислите, че тя съдържа всичко в себе си.

Спрете вниманието си върху процесите, които се вършат в природата. Какво става със семенцето, което посаждате в земята? Първо го заравяте в земята на известна дълбочина и го поливате. След това то се пропуква и започва да гние. В земята семето минава през процес на анархия, тоест разрушаване. И светът, който Бог е създал, е минал през процеса на анархията. В тоя процес се крият Божествени закони.

Ще кажете, че цяла Европа днес минава през тая анархия. Това е хаосът в света, който ще създаде бъдещето. Казвате, че има много болшевики, не знаете какво ще стане с вас. Не се безпокойте. Вие се плашите, че реката е придошла, че водата се е вдигнала на височина четири-пет метра и причинява пакости: вдига къщи, огради, отнася животни, хора. Вие се страхувате, че тя ще отнесе целия свят. Не се

страхувайте. Това ще трае, докато се стопят снеговете. Щом всички снегове се стопят, водата ще почне постепенно да спада и ще се прибере в коритото си. Болшевиците са сили, събирани от хиляди години. Какво ще направят те? Ще кажат на хората да не си правят къщи край реките. Само така ще се оправи светът.

Сега аз искам да ви дам една правилна философия, да не се увличате в страстите на хората, които защищават своите интереси. Ние разрешаваме въпросите по Божествен начин. Ние говорим за онова право, което се отнася и до ума, и до сърцето, и до тялото. Ние говорим за онова право, което се отнася и до мъжа, и до жената, и до детето. Право, което се отнася само за мъжа, за жената или за детето, е една трета от цялото. Истинско Божествено право е това, което обхваща всичко в себе си. Това право ще се приложи тогава, когато ние започнем да слушаме гласа на Бога.

Някой казва: „Не искам да слушам каквото ми говори Господ." Приятелю, каквото и да правиш, все ще слушаш някого. Ако не слушаш Господа, ще слушаш своя настойник. Ако не слушаш Господа, човек ще слушаш. Дето и да си - в църква или на училище, в някое учреждение или в дома си, все ще слушаш някого. Дали си християнин, или евреин, все ще слушаш съветите на някого. Заблуждение е да мислиш, че си свободен.

Някой мисли, че като минава от едно състояние в друго, ще оправи света. Казвате, че болшевизмът е лошо нещо. Не е така. Болшевиците ще направят корекция в живота на богатите хора. Бог ги изпраща като бирници, да вземат от богатите това, за което от две хиляди години нищо не са плащали. Богатите хора не изпълниха своите задължения към Бога.

Какво представят болшевиците? Те са бирници на Бога. Дали вие ги признавате, или не, това е друг въпрос. Аз гледам на въпросите другояче и зная, че всичко ще стане така, както трябва. Ето, и Павел беше един от правоверните, но убеждението му се измени. Той отиваше от Ерусалим за Дамаск - един културен център, и падна от коня си. Тогавашните християни бяха болшевици, които застрашаваха старата култура, затова ги гонеха и преследваха, да ги накажат. Срещна го Христос и го запита: „Савле, защо Ме гониш? Защо гониш Моите хора?" Савел запита: „Какво искаш от мене, Господи?"

Казвате: „Тогава всички да станем болшевици." Ако всички можете да възприемете болшевизма на равностранния триъгълник, в който обичта, любовта и духът крепят нещата, станете болшевици. Но болшевизъм, който убива хората, не е истински. Това е революционерство.

Сега аз ви говоря върху тоя въпрос, за да не се плашите. Защото всички обществени явления вървят по определени закони. Това, което става сега в Европа, е предвидено. Всеки народ си има своя програма и своя рол, която трябва да изиграе. Никой не е виновен за това, което става днес в света: нито французи, нито англичани, нито германци, нито руснаци. Всеки народ си играе своята роля. Виновни са ония, които не разбират Божиите закони и едни на други си пакостят. Ония от болшевиците, които не разбират Божиите закони, казват: „Да избием и да обесим богатите." Бог им казва: „Няма да колите и да бесите."

Аз и друг път съм казвал: човек няма право да беси и да убива. „Как? Не трябва ли да се убиват хората?" Казвам: имаш право да събориш една стара къща, но на мястото й да направиш нова. Ако не можеш да направиш нова, не бутай старата. Ако Божият Дух не живее в тялото на човека, това тяло може да се събори. Но само смъртта има право да разрушава човешките тела. Там, дето Божият Дух живее, ти нямаш право да насочиш артилерията си към тоя човек и да го събориш - от Божествено гледище това е престъпно. Павел отиваше в Дамаск да събори тия тела, в които живееше Духът Божи. Те представяха истинската култура. След като се срещна с Ананий, Савел измени своя стар възглед и прогледа. Една от добрите черти на Ананий е, че той повярва на Господа.

Следователно дойде ли в ума ви една светла мисъл, не казвайте, че сте заблудени, че това е някаква философия, но вярвайте в тая мисъл и я приемете. Аз твърдя, че чувствата и мислите на човека са толкова верни, колкото и чувствата и мислите на даден философ, в който той вярва. Той може да няма езика на философа, да изрази чувствата и мислите си, но трябва да знае, че това, което е заседнало дълбоко в душата му, е вярно. Като мине известно време, той ще разбере, че е бил прав.

Всяко учение трябва да се използва разумно, както геометрията събира мненията на всички учени. Трябва да си служим с опита на философите и учените от миналите векове. Всеки писател, учен и философ е кошер, в който има мед. Влез в кошера и събери си колкото мед искаш. Влизайте свободно във всеки кошер, в който има мед. Няма ли мед в някой кошер, не влизайте там. Всяка пчела, като влиза в цветовете, събира мед, защото познава кои са медоносни. Не може да се каже същото за всеки човек. Всички не сте подготвени за това. В това отношение пчелата е по-умна от човека. Това показва, че тя е прекарала в специални училища хиляди и милиони години. Днес тя владее изкуството да събира прашец и

нектар от цветята и да го превръща в мед. Отдавайте правото на пчелата и се учете от нея.

Ще възразите, че човек стои по-високо от пчелата. В едно отношение човек стои по-високо от пчелата, но в друго отношение пчелата го превъзхожда. Никой човек не може да направи това, което пчелата прави. Вижте какви идеални клетки прави и как ги пълни с мед. За това се изисква голямо изкуство, голяма точност. Ако не изцяло, поне частично пчелата трябва да служи за поука на човека.

Има много писатели, които са като пчелите. Те хвърчат от едно място на друго, изучават хората, наблюдават ги и пишат. Трябва да благодарим на тия писатели и да се ползваме от тях. Ще кажете, че и без писатели може, или достатъчно е само един писател. Не е така. С един цвят пролет не става. С едно учение култура не се създава. Всички философи, учени и писатели съставят едно цяло, затова множеството не трябва да ви смущава.

Ако се обърнете към растителното и животинското царства, ще видите хиляди разнообразни форми от тях. Някои може да са вредни, но в цялото те са на мястото си. Всяка мушица, в каквато форма и да е, колкото и да е малка, в миросъзданието тя има своето предназначение. Няма безполезни неща в света. Щом нещо е допуснато, то има някаква цел. Ето, на земята съществува зло и добро. От по-високо гледище това, което на земята е зло, като отиде на небето, става добро. И обратно: доброто на земята е зло на небето. Дали ще приемете това твърдение, или ще го отхвърлите, не е важно. Аз нямам време да се впущам в подробности и обяснения.

Да се твърди, че злото на земята е добро на небето, е голямо противоречие. Наистина противоречие е това, но само за ония глави, които не искат да разберат същината на нещата. Бог е създал всичко много добре, но мнозина се спират върху временните неща и ги виждат в изопачен вид. Дебела е още човешката глава. Казвате: „Да махне Бог дявола от света, всичко ще тръгне напред." Дяволът е отличен учител. Докато хората не поумнеят, той има своята задача между тях. Дяволът има една добра черта - той е честен. Понеже всякога си служи с лъжата, той казва: „Аз лъжа, никога не говоря истината." Той остава верен на лъжата. В това отношение човек е неиздържано същество: някога говори истината, някога скрива истината. Дяволът казва за човека, че и Бог не знае де е, защото някога си служи с истината, а някога с лъжата. Оня, който си служи и с двете, казва: „В тоя свят не може без истина, но не може и без лъжа; не може без добро,

но не може и без зло." Обаче Христос казва: „На двама господари не можеш да служиш едновременно."

Помнете: от Божествено гледище злото на земята е добро на небето. И аз казвам: страданията, които хората преживяват, носят големи блага за тях. Покажете ми един човек, който е минал само през радости, да е станал добър. Който е минал само през радости, не може да бъде доволен. Ако разрешим въпросите за стомаха, ще останат неразрешени въпросите за сърцето и за ума. Въпросите на ума, на мисълта, са предмет на небето. Само Бог в човека разрешава тия въпроси. Задача на земния човек е да разреши въпроса за хляба. Тоя въпрос съставя една трета от всички въпроси. Дойдете ли до въпросите на ума и на сърцето, тях само Бог може да разреши. Казано е в Битието: „Не убий!" Това е закон. Значи има закон, който повелява на човека да не убива. Обаче няма закон, който може да го накара да обича.

И Господ му рече: „Стани, та иди на улицата... и попитай в дома на Юда за някого си на име Савел, и го научи." Савел е бил голям консерватор. И до днес още вие сте от партията на Савла. Мнозина отивате в Дамаск, но половината от вас още по пътя ще паднат от коня си и ще ослепеят. Павел отиваше от Ерусалим за Дамаск, полето на мъдростта. Той не отиваше за Ерусалим, дето Христос опита любовта на хората. Всеки човек се е качил на своя кон и отива за Дамаск, но ще падне от него, ще напусне своите стари възгледи и ще възприеме новите възгледи. Чрез тях ще се домогне до мъдростта и хармонията в света. Не става ли същото и в природата? Окапват старите листа и нови се явяват. Така старото се обновява и освобождава от противоречията на живота.

На какво се дължат противоречията? На неразбиране на законите. Когато жената види, че мъжът сваля старите листа от дървото, веднага започва да роптае и казва: „Това не може да бъде." Ако жената сваля старите листа, мъжът вика. Те не подозират, че като окапят старите листа, нови ще изникнат. Като окапят косите, нови ще израснат. Значи на всяка гола глава могат да изникнат косми. Аз мога да ви дам метод, как да се покрият главите ви с коса. Окапването на космите показва, че човек поумнява. Оня, на когото косата не окапва, живее още в зимата. Започне ли косата му да капе, тоя човек отива към пролетта на живота.

И рече му Господ: „Ананий, иди при человека, който се моли." „Ананий" означава човек, който разбира Бога. „Савел" е човек, който постоянно се пълни и изпразва като месечината. Той е променлив,

постоянно се двоуми. Буквата „с" означава закон на промените. Тя реже като нож, като трион. Когато режете лозето с трион, то започва да сълзи. Ако името ви започва с буквата „с", нека се смени тая буква с „п". Изобщо, ако работите ви не вървят добре, променете името си: от двусрично направете го трисрично или четирисрично. По-добре е да увеличавате сричките на имената си, отколкото да ги съкращавате. Наполеон отначало имал величествен почерк, но постепенно го стеснявал. С това той сам си причинил пакост.

Не се позволява никакво съкращаване нито в сричките на името, нито в почерка. Духовният свят е свят на разширяване, а не на съкращаване. Влезете ли в тоя път, трябва да носите в себе си мисълта и стремежа към разширяване.

Сега аз нахвърлям много мисли. От тая материя могат да се съставят няколко беседи, които да попълнят празнините във вашия ум. Защо правя това? Защото ви каня на угощение, на което слагам богата трапеза. Като слушате беседата, казвате: „Не е свързана речта му." Право е, речта ми не е свързана, защото представя богато угощение, на което ви предлагам и телешко готвено, и пилешко, и сладкиши, и плодове, и вино. На вас остава да си изберете каквото искате. Ако някой философ ви разведе из стаите на една богата къща и ви покаже де какво има, вие ще кажете, че той е отличен философ. Отличен е, но за човек, който не е гладен. Гладният няма търпение да се разхожда от стая в стая - той иска да яде. Ако срещна гладен човек, който няма търпение да философства, ще му кажа: „Ела при мене да си хапнеш." Ако ме пита добре ли е сготвено, разбирам, че тоя човек не е гладен. Ще му кажа: „Приятелю, опитай първо и после говори. Аз не обичам много да говоря за това, което съм приготвил. Хареса ли ти се, яж; не ти ли се хареса, ще те поканя друг път, когато приготвя това, което обичаш. Веднъж съм се съгласил да стана готвач, ще готвя това, което се харесва на клиентите ми." Това изисква съвременното общество. И в Божествения път трябва да бъдем реалисти. Преди всичко от нас се иска да имаме мир в душата си.

„И рече му Господ." Питам: вас говори ли ви Господ сега? Казваш: „Не съм чул Господ да ми говори." Значи оглушал си. Вие имате чувства в себе си, които трябва да развивате. Сегашната епоха може да ви помогне в това направление. Човек трябва да развива своите чувства и сетива, да вижда и чува добре и външно, и вътрешно. Как ще си обясните виждането на поета? Той е ясновидец, вижда онова, което другите не виждат. Четете

стиховете на някой поет и се чудите как е видял това, което никой не вижда.

И Господ му рече: „Стани и иди на улицата, която се нарича Права, и попитай в дома на Юда за някого си на име Савел." „Юда" означава човек, който обича да се слави. Тя е лоша дума. Често думите се изопачават. Например едно време думата „йезуит" означавала последовател на Христа, но днес тая дума е изопачена. Ананий се обръща към Господа с думите: „Чух за тоя чело- век от мнозина, че е сторил много злини на Твоите светии в Ерусалим." (*Деян. 9:13*) А Господ му рече: „Иди, защото съсъд избран Ми е той, да носи Моето име пред народи и царе, и пред синовете Израилеви." (*Деян. 9:15*)

И на вас могат да ви говорят, но питам, кой ви говори. Може духове да ви говорят, и ако сте щастливи, ще кажете, че Бог ви говори. Ако Бог ви говори и не Го разбирате, голямо зло ще ви сполети. Бог говори на днешните хора: „Обичайте се, не правете зло, не се насилвайте. Премахнете затворите. Обичайте всички. Разделете справедливо благата, които ви давам. Ако не Ме послушате, ще изпратя Моите бирници, с тях да се разправяте." Какво представят бирниците? Злото в света, тоест Божието добро. Казахме, че злото на земята е добро на небето. Иде денят, когато Божието добро ще слезе отгоре. Бог казва на сегашните хора: „Уредете света чрез вашето добро." Това значи: помирете се чрез вашето добро. „Не искаме да се помирим." „Щом не искате да се помирите, ще пратя вашето зло, тоест Моето добро. То ще вземе къщите на хората срещу дълговете им." Бог казва: „Аз ви пратих на земята да правите добро и да се учите, а не да събирате пари и да се удоволствате. Аз не съм ви пратил да господствате над бедните и нещастните в света."

По начина на живеенето си хората могат да се уподобят на двамата александрийски светии, от които единият правил добрини и получавал заплата за добрините си още на земята, а другият събирал богатства и съкровища за небето. Двамата светии се подвизавали цели двайсет години в един от александрийските монастири. Случило се, че единият от тях, като се разхождал край монастира, видял една голяма дупка в земята. Надзърнал вътре и ужасен отскочил настрана. Другарят му забелязал това и отишъл да види какво има в дупката, което уплашило първия светия. Приближил се, погледнал вътре и се зарадвал. В дупката имало едно котле с жълтици. „Чудно нещо - си казал той. - Не предполагах, че другарят ми може да бъде толкова глупав. Има ли нещо страшно в златото?" Той влязъл в дупката,

извадил котлето и отишъл в Александрия да употреби златото за благотворителни цели. Една част от тях дал за съграждане на църква, друга част - за направата на училище, а останалата - за болница. Като свършил работата си, той се върнал в монастира и започнал да се моли на Господа да му отговори дали е постъпил добре с парите. Един ангел, пратеник от небето, му казал: „Всички добрини, които ти направи, не струват колкото подскачането на твоя приятел. С добрините, които направи, ти наруши мира на много хора, живеещи до това време в мир и спокойствие."

Сега и на вас казвам: всички къщи, всички благодеяния, които правите, не струват колкото подскачането на светията при вида на златото. Въпреки това днес всички викат: „Пари, пари ни трябват нас. Будали са били нашите бащи, че не са крали." Тогава кради ти! Наистина много от сегашните хора крадат. Много от Божиите касиери са крадци. Те събират пари за ония, които ще ги изядат и изпият. Никой крадец не е собственик на това, което е откраднал. Крадците са събирали пари, оставили са ги настрана за черни дни, а всъщност други са ги яли.

В България някъде върлувала една разбойническа банда. Те били десет души. Като обрали много богаташи, събрали се заедно да си делят парите. След това трима от тях трябвало да отидат в града да купят нещо за ядене. Седмината, които останали на полето, казали: „Като дойдат тримата от града, ще ги убием, да останем по-малко, за да ни се паднат повече пари." Същото мислели и тримата: като се върнат от града, да убият седемте, за да им се паднат повече пари. Нападнали се едни други и неколцина от тях станали жертва. Останалите седнали да ядат. Като се нахранили, всички се почувствали зле и умрели. Ще кажете, че яденето било нещо развалено. Много причини има за това. Важно е, че никой от тях не използвал богатството.

Каквото е положението на крадците и разбойниците, такова е и на много от сегашните хора. Днес аристократи и прости, богати и болшевици се бият, но по тоя начин въпросите не се разрешават. Всичко в света принадлежи на Бога. Бъдещето се нуждае от разумни хора, които разбират Божествените закони. Религията трябва да се проповядва добре. Днешните свещеници и учители носят отговорността за неизпълняване на Божиите закони. Те са подписвали и подписват всичко, което Бог казва. Сега идат болшевиците в света и питат свещениците и учителите на какво основание се подписвали под Божиите закони, без да ги изпълняват. Така казва Бог, не казвам аз.

В бъдеще няма да се допусне никаква лъжа. За най- малката лъжа ще се плати скъпо. Всяка партия трябва да бъде честна, да работи за благото на своя народ. Делата и проявите на партиите, на църквите и на училищата трябва да отговарят на Божествените. С това не искам да настройвам хората, не обвинявам никого, но казвам, че всеки трябва да изпълни поетото задължение. Всички свещеници и учители, всички партии са изпратени от Бога, да изпълнят един велик дълг. Ако съзнаят това и се пожертват за благото на своя народ, съдбата на Европа ще бъде друга, а не като сегашната. Трябва ли да се жертвам? Ако ти е проговорил Бог, жертвай се; ако не ти е проговорил, не се жертвай. Ако Бог е говорил на момата и на момъка за любовта, нека Го слушат. Момъкът, на когото Бог е говорил за любовта, трябва да каже: „Аз слушам само Бога. Тая е момата, която обичам. Никоя друга!" По същия начин и ние трябва да кажем: „Това учение е Божествено. Никое друго!"

Сега, като говоря за Божественото учение, не мислете, че то изведнъж ще преобрази света. За да се реализира това учение, нужни са хиляди години. Когато дойде шестата раса на земята, тогава хората ще подобрят живота си. Дотогава ще минавате от една епоха в друга, от едни условия в други. През колко месене ще минете! През колко сита ще ви пресяват! Колко пъти ще ви съдят и наказват! Колко пъти ще ви мелят във воденицата, докато излезе от вас чисто, хубаво брашно! Днес сте киселици още. Едва след две хиляди години ще станете хубава, доброкачествена ябълка.

Казвате, че сте добри хора. Опитайте се и сами си кажете колко сте добри. Ако дойде в дома ви човек, когото не обичате, как ще постъпите? Остане ли два- три деня в дома ви, на четвъртия ден сте отегчени вече от него и казвате: „Кога ще се махне тоя човек от моя дом? Кога по-скоро ще ме освободи?" Ако синът, който обича баща си, е недоволен, че не му оставил наследство, добър син ли е? След всичко това се питате кога ще се оправи светът.

Светът ще се радва на велика, истинска култура, когато Божието добро (тоест човешкото зло) и човешкото добро (тоест Божието зло) се съединят и заработят заедно. Бог е милостив и снизходителен към нас. Когато грешим, Той казва: „Все ще излезе нещо добро от тия деца." Бог обича грешните повече от праведните, простите - повече от учените, защото те имат нужда от Него. Когато някой се мисли за много добър, за много учен, Бог казва: „Турете тоя човек далеч от Мене, той не се нуждае

от подкрепа." На проповедниците и на свещениците, които мислят, че всичко знаят, Бог казва: „Стойте настрана от Мене." Някой казва: „Добре е да съм проповедник." Ще изгубиш Божието благоволение. Защо проповядвам аз? Като изучавах тая философия, казах си: „Искам да видя хората, които Бог обича." Кои са тия хора? Грешниците. Като ги обикнах, аз разбрах, че в тях се крият добри заложби. Оная грешница, която се крие от лицето на Господа от срам и от страх, е по- голяма светица от тая, която се мисли за праведна и свободно се явява пред лицето на Господа. Положението на сиромаха е по-добро от положението на богатия, защото по-лесно ще влезе в Царството Божие. Всички искате да бъдете учени, без да подозирате, че външното знание е фалшиво богатство. Някой ме пита изучавал ли съм някаква философия. Казвам: „Приятелю, като се освободиш от големия товар, тогава ще говорим."

Сегашните ученици изучават триъгълниците, четириъгълниците, петоъгълниците, но не знаят какво означават тия фигури. Кога ще научим това? Когато дойдат ангели да ви учат. Тогава ще станете учени хора. Пето- ъгълникът например показва посоката, в която трябва да се проявява вашият умствен живот. Той показва, че къщите ви трябва да бъдат построени според законите на ума и да бъдат хигиенични. Той показва още, че трябва да ядете здравословна храна, да пиете чиста вода, да дишате чист въздух и да четете книгите на великите и възвишени автори. За какво говори шестоъгълникът? За отношенията на човека във физичния и духовния свят. Който се занимава с шестоъгълника, трябва да научи двата полюса в света, тоест поляризиране на силите, които действат в природата. В шестоъгълника действат шест сили: трите се проектират отдолу нагоре и трите - отгоре надолу.

Днес ви желая, на повечето от вас, да отидете при Савла, както Ананий отиде. Всеки от вас има по един Савел в себе си. Като ме слушате, някои от вас казват: „Защо Учителят е събрал тия хора да им говори? Какво особено ще им каже?" Казвам: „Савле, слез от коня си." На теософите казвам: „Трябва да ослепеете, за да станете истински теософи." На християните казвам: „Трябва да изгубите каменното си сърце, за да станете истински християни." Който не е изгубил сърцето си, не е станал християнин. Ако не можеш да услужиш на своя ближен със сърцето си, за да почувства нещо, и с очите си, да види нещо, никакъв християнин не си. Следователно, искаш ли да си теософ, трябва да ослепееш; искаш ли да си християнин, трябва да дадеш сърцето си в жертва. Това изисква новото учение.

Много от сегашните хора имат очи, но не виждат. Обаче срещате слепи хора без очи, които, с едно докосване до вас проникват във вашата душа и прозират във вашия минал живот. Те са по-добри ясновидци от тия, които имат очи. Опитайте се да пипнете моя минал живот и да ми кажете какъв е бил той. Когато човек ослепее, тогава вижда добре. Който вижда близките предмети, не вижда далечните. Законът е такъв. Колкото по-близо е един предмет до очите ви, толкова по-мъчно се вижда. Ако съсредоточите ума си към някой възвишен предмет, вие ставате слепи за обикновените работи. Вие не трябва да гледате само с духовните си очи на нещата, нито само с физичните си очи, но трябва да прониквате дълбоко в душата си, за да става правилна обмяна между физичното и духовното ви тяло.

Хората на земята се отнасят към различни категории, защото не произлизат от един и същ баща. Някои хора произлизат от баща вълк, от баща лъв; други произлизат от баща гълъб, пуяк или други някои птици. Какъвто е характерът на животното или птицата, от което произлиза човекът, такъв е и неговият характер. Горделивият човек е роден от баща пуяк. Като го похвалиш, той ще се надуе, ще разпери опашката си и ще каже: „Като мене няма подобен." Не е обидно, че произлизаш от баща пуяк. Ако това те обижда, докажи обратното, тоест че баща ти не е бил пуяк. „Хората ме гонят и преследват." Ако наистина те гонят, ти трябва да бъдеш тих и спокоен като Сократа. Човек разполага с различни средства, чрез които може да се противопоставя на своите неприятели. Какво прави пуякът? Като го гонят, той разперва опашката си, надува се и започва да преследва неприятеля си. Ще кажете, че вие не сте пуяци. Не сте пуяци, но понякога проявявате характера на пуяка.

Не се обиждайте, че понякога си служа с думи, които не ви харесват. Аз търся съответни думи да изразя мисълта си, но не ги намирам всякога. Пазя се да не ви обидя, защото вие носите в себе си експлозивни вещества, които могат да засегнат и вас, и мене.

Желая ви да бъдете Ананиевци - хора на новата мисъл, да ви говори Господ, а вие да говорите истината. Трябва да имате любовта на Ананий, който отиде при Савел. Той положи ръцете си върху главата му и Савел прогледа. Трябва да измените вашия Савел, поне първата буква на името му - от „с" да я направите на „п".

Християнството се отличава от всички теософски учения по това, че то дава методи за общение на човека с Бога. И теософията, и окултизмът

дават методи, но те се различават от тия, които християнството дава. Отвлечените науки са едни и същи, но се различават само по методите си. Като говоря за теософия, окултизъм или християнство, разбирам методи за придобиване на известни данни. Към всички учения имам разположение, но като срещна човек с крив надпис, казвам: „Приятелю, някой ти е турил крив надпис." Не се оправдавай, че така си го купил, но опитай го и го промени. От всички се изисква да промените обявленията си.

Днес всички хора сме като Павла - без коне. И Павел пита какво трябва да се прави. Всички трябва да отидем в Дамаск, мястото на разумността, на растенето. Дамаск е равностранен триъгълник, тоест закон на равновесие. Тук силите действат еднакво.

Вие, които ме слушате, трябва да имате почитание към всичко в света. Старите корени нека изгният и от тях да се образуват нови корени, нови листа, цветове и плодове. Старите вярвания, старата философия, всичко старо трябва да окапе, да умре. От техните сокове ще се създаде новата култура. Ако възприемем старото, както е сега, ние ще спрем своето развитие. Бог иска днес от нас да ослепеем, да изгубим сърцата си. Кои сърца? Каменните. Преди хиляди години още пророкът е предал думите на Господа: „Ще отнема каменните им сърца, ще ослепеят вълчите им очи, ще прогледат като човеци." Това значи да изгубят каменните си сърца и да придобият нови; да изгубят вълчите си очи, да придобият човешки. Тогава, като ви срещна след две хиляди години, ще позная какво сте придобили.

Числото 2 е закон на развитие. С тия умове, които днес имате, не можете да приемете новото учение. С тия криви надписи не може да приемете новото учение. Трябва да ги промените, да минете през културата на себеотричането. Работа се иска от вас. Ако не работите, в една епоха може да сте пророк, а в друга - говедар, от вас зависи. Много от миналите пророци са пръснати в света като обикновени хора. В живота си човек напредва, но се връща и назад, зависи как е свършил работата си. Ако си я криво изтъкал, ще се върнеш да я поправиш, колкото страдания и да ти струва това. Небето иска герои. Ако не си готов да бъдеш герой, небето няма да се занимава с тебе. То ще те остави настрана като последен престъпник.

Господ рече на Анания: „Иди при Савла, който живее на улицата, наречена Права." Правата улица е Христос, Дамаск е новата култура, която иде вече, а Ананий е носител на тая култура. Савел, това са бол- шевиците. Те имат идеи, но нямат методи. В идейно отношение те са прави, но

методите им са криви. Едно трябва да пазят: да не се отклонят от идеите си. Ако не се отклонят, ще свършат добра работа в света. Ако идеите им са Божествени, не трябва да се противопоставяме на техните идеи. Трябва да гледаме широко на нещата. Аз разглеждам болшевизма идейно и го наричам религия на труда.

Българите имат нужда от Савел, който става Павел. Българите имат нужда и от Ананий, за да изчезне слепотата в тях. Българският народ е определен да съществува като народ, а различните партии са негови сенки. Съществуването на партиите зависи от народа.

Вложете в себе си желанието да призовете Господа на помощ. Кой Господ? Тоя, Който сега ви говори. Слушайте какво Той ви говори. Не изисквайте да говори на всички хора като на вас. Той говори на всички по различен начин. Някой ме пита какво да мисли за даден човек. Няма какво да мислиш, слушай само какво говори. Ако е въпрос за свирене, могат да се нагласят цигулка и пиано, китара и цигулка и др. Следователно, каквато народност и религия да сте, вие можете да се нагласите на един ключ и да свирите заедно. Всички можем да бъдем носители на една идея. Сега всички сте обременени от въпроса за прехраната, а това ви разединява. Бих желал всички религиозни и духовни хора в София да създадем една приятна атмосфера, да вложим в ума си мисълта към обединяване. Нека всички дадем път на Божественото начало в себе си.

Мощна е мисълта на добрия човек. Мисълта на един добър човек е равна на мисълта на хиляда лоши хора. Мисълта на двама добри е равна на десет хиляди лоши хора. Ако няколко добри хора съсредоточат мисълта си към доброто на своя народ, те биха постигнали голям резултат. Добрата мисъл твори чудеса.

Днес не могат да се намерят двама души на един ум. Единият се мисли учен, другият - прост; единият се гордее с богатството си, другият се стеснява от сиромашията си. Учеността, богатството, това са титли, които нищо не допринасят. Откажете се от тия стари титли. Съберете се като хора с добри сърца и светли умове. Това е важно. Ако изгубите каменните си сърца и ослепеят вълчите ви очи, можете да се разберете. Аз се страхувам от хора, на които вълчите очи не ослепяват. Ако тия очи на човека ослепяват, всеки може да се разбере с него.

Някой говори със сладки думи, но без топлина, и минава за ангел. Гледаш някой човек с изкривени черти на лицето, мислиш, че е лош. Всъщност чертите му са изкривени от страдание. Не е лош човекът, но

страда. Влизайте в положението на страдащите. И аз съм готов да помогна на всички, които страдат. Аз ще отнема петдесет процента от вашите мъчнотии. Като помагам аз, и вие ще помагате. Като съединим моята мисъл с вашата, всичко можем да направим.

Ако искаме да имаме истинска култура, трябва да се обединим и да отправим мисълта си към Бога. Без Него не само че няма да дойде тая култура, но постоянно ще се натъкваме на раздори и недоразумения. Ако се обединим в името на Бога, ще дойде великата култура. Така трябва да се говори и на свещениците. Всички трябва да изпълняват Божията воля. Казано е и на всички партии, че ако не послушат Господа, ще бъдат пометени. Бог ще изпрати Своето добро отгоре. Той казва: „Всички партии трябва да работят за доброто на своя народ. Не работят ли така, те ще се натъкнат на Моето добро." Така говори Господ. Казвайте на всички партии да работят за доброто на своя народ. Бог желае доброто на Своя народ. Той иска да помогне на всички страдащи, на всички обременени.

Днес всички очакват спасението си от Франция или от другаде някъде. Помнете, спасението иде от самите вас, от всеки едного. Ако всички се обедините в името на Бога, аз мога да пророкувам какво ще стане с България. Всяко пророчество има две страни: лоша и добра. Казвате: „България я чакаше добро, но доброто не дойде." Казвам: ако България изпълнява Божията воля, ако всички българи бъдат добри, разумни, честни и справедливи, добро иде за нея. Ако не изпълнява Божията воля и не прилага доброто, разумността, честността и справедливостта, никакво добро не я очаква.

Следователно всяко пророчество се обуславя от известни условия. Всички сте призвани да помагате. Някои очакват деня, когато ще придобият чистота и святост, за да отидат на небето, да ги посрещнат с песни и венци. Не очаквайте такива неща. Вярно е, че човек трябва да се спаси, но работа се иска от него. Наготово нищо не се дава. Сегашните бащи и майки са роби. Първо те трябва да се освободят от робството. После ще дойде свиренето с китари и арфи. Идете в публичните домове, да видите как живеят вашите сестри и братя. Първо трябва те да се освободят, а после ще мислите как ще ви посрещнат горе. Като свършите добре работата си на земята, тогава ще отидете горе и ще ви посрещнат с китари и с венци. Докато сте на земята, пейте и свирете на ония, които са нажалени и наскърбени. „Нямаме още знания." Това се иска от ония, които имат знания. Всичко, което ви говоря, ще се изпълни, ако не днес, след

хиляда години.

Аз често говоря за единицата. Кой човек се занимава с единицата? Правият човек. Оня, който се развива, работи с двойката. Тоя, който взима, работи с тройката.

Сега Бог се обръща към вас, които ме слушате, както се обърна към Ананий, и ви пита: „Готови ли сте да отидете в улицата, наречена Права, да положите ръцете си върху падналия от коня? Готови ли сте и вие да паднете от коня и да ослепеете, и от Савел да станете Павел?" Ако сте готови на всичко това, бъдещето на България и вашето бъдеще ще се осигурят. Тогава България ще има повече земя, отколкото се нуждае. Ако целият български народ, начело със своите управници, свещеници, учители изпълни Божията воля, ще бъде благословен и ще се прослави.

Това може да стане сега, може да стане и след хиляди години - от вас зависи.

Желая Божието благословение да дойде над вас.

6 април 1919 г., неделя, 10 ч.
София

НИТО ТЪРЖИК

...нито тържик за път, нито две дрехи, нито обуща, нито тояга; защото работникът е достоен за своята прехрана. (Евангелие от Матея 10:10)

„Нито тържик за път, нито две дрехи, нито обуща, нито тояга; защото работникът е достоен за своята прехрана." Тоя стих е малко изтъркан. Сегашните хора страдат все от тържици. Всички сте запознати с устройството на тържиците и ги носите. Циганките носят кожени тържици, в които турят брашното си. Различни тържици има: за леща, за грах, за боб и др. Устата на тържика е всякога отворена. Той има голяма уста. Когато се туря сирене в него, устата му става по-малка. Има и железни тържици. Изобщо светът е пълен с тържици. Ние взимаме думата „тържик" в идеен смисъл.

Христос казва: „Не взимайте нито тържик, нито две дрехи, нито обуща, нито тояга; защото работникът е достоен за своята прехрана." Причината за всички спорове в света е все тържикът. Заспиш някъде, вземат ти тържика и ти започваш да го търсиш. Съществуват три вида тържици: материален тържик, сърдечен и умствен. Христос казва: „Който е тръгнал за Царството Божие, не му трябва тържик." Който е тръгнал на път, не му трябват нито две дрехи, нито две обувки. Изобщо той не трябва да работи с числото 2, което е число на разединяване. Ако имате много идеи във вашия умствен тържик, взети оттук-оттам, мислите ли, че ще бъдете осигурени? Циганката трябва всеки ден да мисли как да напълни своя тържик. В това отношение днешната култура е култура на тържика. Всеки казва: „Да имам къща, да имам имот, това-онова - тържикът ми да е пълен."

Христос казва: „Който е тръгнал на път." Пътят, това е честният труд, честната работа. Кое спасява земеделеца? Ралото. Като тегли браздите, той ще се спаси. Всяка бразда, теглена назад и напред, представя философията на живота. Всяко качване и слизане е закон на работа. Работата е подтик на Божествения живот в човека. Човек не може да работи, докато в душата му няма стремеж към нещо. Като работи, той осмисля живота си и избягва всички спорове и недоразумения. Това значи тържикът да се движи назад и напред. Оня, който се връща назад, за да тръгне напред, е културен човек.

„Нито тържик." Често тоя тържик събира толкова много хляб, че не може да се изяде. Като стои известно време в тържика, хлябът започва да мухлясва. И мишките обичат тържика, защото има какво да си хапнат от него. Следователно лошите мисли в човека не са нищо друго, освен тържик, пълен с мухлясал хляб. За да се освободиш от лошите мисли, свали тържика от гърба си, той не ти е нужен. Ние трябва да се освободим от тържика, защото той е човешко изобретение, човешко учение - учение на залъгалки. Катаклизмът, който виждаме сега в света, се причинява все от борбата на хората за тържици. Спорът между богати и сиромаси е спор за тържици. Богатите имат пълни тържици, а бедните нищо нямат. Бедните казват: „Вместо да ходим от къща в къща да просим, по-добре да оберем богаташите." Така се явяват социалните идеи. Всеки казва: „Да видим сега как да изпразним пълните тържици."

Питам: как ще се уреди светът, ако всички тържици са празни? Казвате: „Защо животът трябва да се слага по тоя начин?" Питам: защо животът да не се слага по тоя начин? Въпросът на въпрос отговаря. Защо трябва да имаш тържик? За да живееш по-охолно. Защо трябва да имаш тържик? За да станеш ленив, да се домогнеш до по-лек начин за живеене. Който иска да стане по- груб, по-нахален, по-ленив, нека носи тържик. Човек, който носи тържик на гърба си, никой не го приема с радост в дома си. Ако дойде в дома на някого, той гледа по-скоро да се освободи от него.

Христос казва: „Който е тръгнал на път, той не носи нито тържик, нито две дрехи, нито обуща, нито тояга." С една дума казано: който е тръгнал на път, той не носи със себе си нито злато, нито сребро. Няма да се спирам да обяснявам какво нещо е златото и какво - среброто.

Какво представя тоягата? Тя е международното право. Христос казва: „Не ви трябва такава тояга." За кои хора не трябва тояга? За ония, които са тръгнали на път, които разбират Божествените закони, за такива хора не е нужно нито тържик, нито тояга. Те са осигурени сами по себе си. Ако вие сте в съгласие с великите сили, които регулират живота, с малко физичен труд щяхте да минете добре и да ви остане време за вашето умствено и духовно развитие. Понеже не разбирате Божиите закони и не сте в съгласие с тях, вие изразходвате повече енергия, отколкото трябва, и не ви остават сили да се развивате духовно.

Помнете: всички удоволствия, които днес имате, не са нищо друго, освен тържика, за който Христос говори. Отивате на театър, на някакво представление - и то е тържик. Не говоря за театъра като изкуство, но като

външна забава, както мнозина гледат на него. Разбирайте ме идейно, а не по буква. Само така ще видите, че навсякъде в живота има тържици. Отиваш на театър, гледаш някаква драма и туряш нещо в тържика си, без да го приложиш. Само оня хляб ви ползва, който е в стомаха, а не оня, който е в тържика. Вероятността да използваш хляба в тържика е само едно на сто.

Казвам: ако едно колело се обърне сто милиона пъти около себе си, ще се създаде едно ново движение. Какво ще стане с колелото? За момент само то ще спре и след това ще се яви ново движение, нова насока, ново направление в живота. Кое е това колело? Нашата земя. Тя се движи около себе си. Като направи сто милиона обръщения, земята ще мине през едно изключение, което става днес, в днешните времена. То ще тикне живота на земята в нов път. Ако сте математици, щях да ви покажа математически посоката, в която се движи земята, и отношението й към всички слънца и планети. Питате: „Нима земята днес не се движи?" Движи се, но така, както се е движила във времето, когато е направила сто милиона обръщения. Всяка частица на земята извършва едно кръгообразно движение. Това показва, че днес частиците на земята не се движат, както едно време. Значи атомите и молекулите на земята са изменили своето движение. Земята е изменила не само посоката си като маса, но тя изменила посоката и на най-малките си частички. По тоя начин тя иска да изпразни тържиците на своите деца.

И тъй, каквото става със земята, същото става и с вас. Много естествено, частиците на земята влизат и във вашите тела. Значи и във вашите тела става същото движение, същият обрат. Тая е причината, поради която днес всички хора са недоволни. Едно време хората бяха по-доволни. Какво е отношението между доволството и недоволството? Каква е разликата между тях? Доволството е кръгообразно движение. Оставям вие да определите недоволството. Ако една река направи едно ново движение, тя ще залее цялата местност и ще се приближи до извора. В тоя случай движението няма да бъде толкова в източника, колкото по повърхността.

„Нито тържик на път." Защо трябва да носите тоя тържик, да се уморявате? Носете една идея в себе си, която да ви спаси. Сега вие се чудите с коя партия да се свържете: с демократичната ли, с болшевишката или с монархичната? Сами не знаете какво да правите. Казвам: освободете се от всички тържици, каквито и да са те. Спасението ви не е в тържиците.

Идеята на монархията е изопачена, демокартичната идея е изопачена, болшевишката идея също е изопачена. Всяка идея, като се приложи, се изопачава. Резултатът ѝ се изразява с равенството:

$a + b = c.$

И християнството, най-великата идея в света, също се изопачи. За своята идея католическата църква изгори толкова много хора, без да спаси човечеството. Според мене всяко учение, всяка идея, която пърли хората на огъня, която ги беси и убива, има един и същ резултат:

$a + b = c.$

Някои казват, че са хора на новото учение. Питам: „Бесите ли хората?" „Бесим ги." „Мразите ли ги?" „Мразим ги." „Тогава вашето учение е старо, но с нов надпис. Вие носите старите тържици." Казвате, че според закона на кармата човек непременно трябва да бъде бит, обиран, бесен - да пострада малко. Да, докато носиш стария тържик на гърба си, докато носиш две дрехи, обуща и тояга, непременно ще страдаш. Съберат се двама души на едно място. Единият вади от своя тържик, и другият вади от своя тържик, докато се скарат. Това не е нищо друго освен пренасяне на материалите от един тържик в друг. Защо се карат тия хора? Да докажат кое учение е по-право. Право учение е това, което вади от своите пълни тържици и дава на ония, на които тържиците са празни. Право учение е това, което уравновесява енергиите в природата. Това се отнася и до обществения, и до семейния, и до частния живот на хората.

Днес, дето и да отидете, навсякъде ще срещнете тържици. Ако влезете в едно семейство, ще видите, че и бащата, и майката, и децата имат тържици. В училищата - и учителите, и учениците имат тържици. Ето защо всички хора се карат. Дето е любовта, там има работа, а не тържици. Като давам формулата a + b = c, разбирам резултатите на всяка идея, на всяко учение. Буквата a е носът, b е окото и веждата, a c - устата. Когато носът приеме някаква миризма отвън, окото пожелава да види нещата, а устата иска да ги опита. Значи c = a + b. Устата е това, от което се раждат всички раздори в света. Като се изплези оня малък уд в устата, че като започне да изригва като локомотив напред-назад, всичко разбърква или всичко оправя - зависи каква е посоката.

Христос казва: „Не пълни своя тържик", тоест устата си. Това значи: не задържай храната в устата си, да се осигуряваш за утрешния ден. Няма по-глупаво нещо от осигуряването. Когато възприемете една идея, не я задържайте в ума си, но асимилирайте я. Защо ще я държите в тържика си?

Обработете я и я пратете в света, да се използва от всички.

Да задържаш нещата в тържика си, това значи да премяташ едно и също нещо от едно място на друго, без да постигнеш някакъв резултат. Една селянка изпрела всичко три вретена: две бели и едно черно. Понеже била ленива, като се връщал мъжът й от работа, тя прехвърляла пред него ту белите, ту черното вретено, да изглеждат много. Мъжът й не искал да проверява колко вретена изкарва на ден, но разбрал, че нищо не работи. Един ден той се престорил на умрял. Тя започнала да търси дрехи да го облече, но не намерила. Чудела се с какво да го облече. Най-после дошла й една светла мисъл, да го препаше с вретената. Тя започнала да го опасва от краката, но не стигнала до главата. Опасвала го и нареждала: „Мъжо, мъжо, заприлича на тамбура." И сегашните хора са така насновани от краката до главата, заприличали са на тамбури. Но тамбурата не спасява положението, нито облагородява човека.

Днес Христовото учение, както и окултизмът, са насновали хората. Те носят тия учения като конци, но това не ги спасява. Бих желал да срещна хора идеалисти, а не насновани. Бих желал да срещна хора с празни усти, а с пълни стомаси. Бих желал да срещна хора с пълни дробове, а с празни носове. Ония хора, за които казват, че са празни, внасят подтик в човешкия живот. Защо? Защото те вървят във възходяща посока. Докато не преместиш нещо да се образува празно място, ти не можеш да вървиш напред.

И тъй, първото нещо, което се иска от човека, е да се освободи от стария тържик. Причината за явяването на тържика е човешкият ум. Когато умът в човека се свърже с чувствата, явява се злото. Забелязано е, че омразата например не се явява между глупави, но всякога се явява между учени, между умни хора. Питате: от християнско гледище кое заставя човека да греши. На въпроса, кое заставя човека да греши, могат да се дадат различни отговори. Когато Бог създал света и поставил човека в рая, в сърцето му се явило желание да обсеби света. Така неговата алчност е станала причина за падането му.

Наблюдавайте живота на хората, да видите как алчността става причина те да грешат. Момък иска да се ожени за една богата мома. Той ще я открадне от родителите й, ще употреби насилие. Това се дължи на неговата алчност за пари. Той обича повече парите на момата, отколкото нея. На същото основание мнозина се борят да влязат в Царството Божие с насилие. Това е криво разбиране. Под „насилие" първоначално се е

разбирало да вложиш силата си в работа, да вложиш любовта си в работа. Когато се казва, че трябва да вложиш любовта си в работа за благото на своя брат, тая любов ще даде плод. Плодът на любовта е идване на Царството Божие на земята. Кой гладен не се е задоволил, като го нахраните? Кой жаден не се е задоволил, като го напоите? Кой паднал не е благодарил, като го повдигнете? Хлябът води гладния в Царството Божие. Водата води жадния в Царството Божие. Любовта към падналия води последния в Царството Божие. Душата носи в себе си Царството Божие.

Какво представя идването на Царството Божие? То е оня вечен и постоянен стремеж на душата, която излиза от Бога и отива на земята да служи. Царството Божие иде на земята и си отива, без да го владее някой. Човек не може да разполага с крепостен акт за владение на Царството Божие. Ония, които казват, че Царството Божие се взима насила, нека покажат кое е това царство. Вие говорите, че Царството Божие е във вас, а същевременно го търсите отвън. Имате царство, царе нямате. Ако имате царе, не знаете какво управление да изберете.

Вие се плашите от болшевиците. Няма защо да се страхувате от тях. Те са деца на монархистите. Вие култивирахте тия деца от осем хиляди години. Синът иде от странство да даде урок на баща си. Това виждаме в повестта „Тарас Булба" от Гоголя. Тарас Булба изпратил синовете си да се учат и като се върнали, той се хвърлил върху тях да ги бие. Той искал да опита силата им. Като го надвили, той останал доволен от тях. Болшевиците ще покажат на баща си как трябва да се управлява.

Пред закона и богатият, и бедният са еднакви. На всеки човек трябва да се отдаде нужното. Сега на сиромаха взимат тържика, а на богатия казват, че трябва да работи. Дошло е време сиромасите да оправят света. Кои са тия сиромаси? Вашите деца. Кои деца: добрите или лошите? Безразлично. Добрите се отличават от лошите по знаците си. Едните имат положителен знак, а другите - отрицателен. На добрите тържиците са пълни, а на лошите - празни. Тая е разликата между добрите и лошите хора. Някои хора одобряват сегашния ред и минават за добри; други не го одобряват и минават за лоши. Кои са прави? Нито едните, нито другите, защото всички разсъждават от гледището на своите тържици. Мнозина казват, че християнството е добро учение. Защо е добро? Защото възпитава и осигурява човека. Това не е право разсъждение. Това е старо учение с нов надпис. След време те напущат християнството и приемат друго учение. Божественото учение се отличава по това, че носи храна за всички хора, за

малки и големи. Това учение носи правила за всички хора. Всеки може да изпълни тия правила.

„Който е тръгнал на път." За кой път говори Христос? За пътя на прогреса. Който е тръгнал в тоя път, трябва да се освободи от всички стари идеи. Това трябва да стане доброволно. Всяко насилие върху човека, да отнемеш тържика му, води към стълкновение, към спор.

„Нито две дрехи." Под „дреха" Христос разбира съвременния строй. Една дреха ви трябва, но да знаете на кого да служите. Едно служене има в света - служене на Бога. Когато се казва, че трябва да служим на народа, знайте, че той е дете на човечеството. Следователно, като служите на човечеството, ще служите и на народа. Народът е дете, което трябва да се отглежда. Много народи ще изчезнат, защото телата на тия деца не са създадени по правилата, които Бог е определил. Много народи са изчезнали не по същество, а по форма. Защо? Защото управлението, върху което са се основали, както и животът им, не са били в състояние да ги задържат.

Силата, идеите, религиозните вярвания на хората не се губят, но само се изменят. В днешните времена ще се явят толкова религии и вярвания, колкото е имало и в миналото, но видоизменени. Какво представя сегашният танц в театрите? Нищо друго освен народните игри от миналите времена. Като отиват на бал добре облечени, хората искат да се представят за по-благородни от простите и бедни хора. Ще се въртят цяла нощ, ще се изпотят и простудят - нищо няма да постигнат. И след това говорят за дервишите. Къде няма дервиши в света? Набиеш детето си, то започва да се търкаля по земята - играе. И то е дервиш. Ще кажете, че дервишът е опасен човек. Опасен е, но навсякъде го срещаш. Това е криво разбиране. Навсякъде срещате дервиши, които се въртят и играят. Идете в едно българско село, да видите какво хоро се върти там. На хорото се сглеждат моми и момци. Хубаво е българското хоро. Всяка мома, която иска да се ожени, трябва да отиде на хорото.

Ще кажете, че не трябва да се ходи на хоро. Питам: дошли ли сте до последното завъртване на стомилионното движение? Ако сте дошли до него, свободно ще ходите на хорото, без да се смущавате.

В българските хора има по-голям смисъл, отколкото в европейските игри, дето играят двама по двама. Ако момата играе само с един момък, както се играе по баловете, нищо няма да придобие, особено ако момъкът е демагнетизиран. Същата мома на хорото ще спечели нещо. Тя ще се върне

вкъщи разположена и ободрена, защото е приела от общия магнетизъм на участващите на хорото.

Трябва ли да играем на хорото? Ще играете, но като българи, а не като европейци. Добре е да се събирате по двеста-триста души заедно и да играете. А тъй - двама по двама, или ще спечелите, или ще изгубите. Същият закон се отнася и до учените хора.

Някои казват, че около мене имало някаква тайна верига. Чудно нещо, каква ще е тая тайна верига? Като се съберат двеста-триста души на едно място и се магнетизират, всички ще ги видят. Хорото става на открито. Следователно под „верига" разбирам брънки от живи същества, мъже и жени, свързани в общ танц като дервишите. Разликата е само в това, че дервишите не пущат жени в игрите си. При това те прекаляват в своите игри. Като дойдат до последното завъртване, от устата им започва да излиза пяна. Щом дойдат на себе си, започват да пророкуват. По тоя начин те стават насилствено пророци. Това не е пророчество. Това са етикеции, каквито съществуват в отношенията на хората.

Дойде някой, пита как да поздравява своите близки. Първо ще свалиш шапката си, а после ръкавиците си. Със здравия трябва да се ръкуваш без ръкавици, да приемеш от неговата енергия. С болния ще се ръкуваш с ръкавици. Желаеш ли доброволно да му дадеш от своята енергия, можеш да свалиш ръкавиците си - от тебе зависи. Мнозина идат при мене, ръкуват се, без да свалят ръкавиците си. С това те искат да се крият, да не позная каква култура носят в себе си. Казвам, всички покривки трябва да се свалят. Те са старите тържици, от които човечеството трябва да се освободи. Причината за болестите се крие в ръкавиците на сегашните хора. Те внасят утайките и нечистотиите в кръвта. „Аз съм християнин." Като християнин, очисти ли кръвта си? Научи ли правилата за чистене на кръвта? Научи ли правилото, как да дишаш, как да приемаш Божествения въздух? Научи ли правилото, как да създадеш права мисъл в себе си? Може ли твоята мисъл да даде плод?

Каква е разликата между реалните и фиктивните или недействителни плодове? Ако ви дам една ябълка или круша от восък или от гипс и една от плодно дърво, как ще ги различите? Истинските плодове носят сила в себе си. Следователно всяко учение трябва да се опита първо с ума, после - със сърцето и тогава ще се произнесете за него. Едно учение е истинско и на мястото си, ако постоянно внася сила в ума и любов в сърцето. Казват, че някой припаднал от любов. Аз не говоря за любов, която кара хората да

припадат. Който припада от любов, той е играл на дервишкото хоро. Някой търговец пропада. Защо? Играл е на дервишкото хоро. Припадъкът му се дължи на неговите стари тържици.

Христос казва: „Всеки държавник, който е тръгнал в Божествения път, трябва да остави своя тържик. Всеки учител, който е тръгнал в Божествения път, трябва да остави своя тържик. Всеки свещеник, който е тръгнал в Божествения път, трябва да остави своя тържик. Всички хора трябва да оставят своите тържици. Горко на ония, които не оставят своите тържици. Горко вам, книжници и фарисеи! Горко вам, лицемери!" Това са силни изречения. Защо? Защото ние обличаме своите заблуждения в хубави форми и ако някой се осмели да каже истината, вижда ни се грубо.

Аз уважавам българите за техните хора, на които има радост и веселие. Това е култура, това е религия. Казвате: „Да си поиграем, да минем по-весело. Не ни трябват много деца." Защо не искате много деца? Когато става въпрос за плодове, искате крушата и ябълката да родят много. Щом дойде до вас, не искате много деца. Нека се родят толкова деца, колкото е определено. Нужни са деца, но деца на доброто.

Често между слушателите ми се явява състезание. Като дойде някой нов между тях, те казват: „Тоя е нов, ще ни вземе мястото." Казвам: дайте му път, той е вашето малко братче. Дайте му от вашата енергия, от вашата мисъл, да върви напред в живота. Не го спъвайте. Снемете тържиците от гърба си и оставете всеки да се развива свободно. Дали тоя човек е добър, или не? Не се грижи за това. Бог е промислил за всичко. Българите казват: „Бог дава, но в кошара не вкарва." Щом работиш, Бог и в кошарата вкарва. Ако не работиш, Бог нищо не вкарва.

Мислите ли тогава, че човек може да заеме първо място и да го задържи, ако нищо не работи? Първото място има отношение към човек, който е в състояние да свърши една велика работа. Учителят му дава да реши една трудна задача, и той я решава. Някои мислят, че първото място подразбира първия стол. То означава най- трудната задача. Първото място се дава на силните хора, които имат характер и могат да се жертват. Който е готов да живее за другите, ще вземе първо място. Който живее само за себе си, взима последното място. Музикантът се изпитва с трудните парчета и ако ги изсвири добре, тогава го поставят на първо място. В това отношение на никого не правят отстъпки. Ще кажете, че някой ученик обича учителя си: носи му цветя, кани го на гости, приема го добре. Ако прави всичко това, а не учи, той ще остане на последно място.

Следователно първото място подразбира способността на човека и благородството на неговата душа.

За да разбираш смисъла на нещата, трябва да имаш възвишен ум и благородно сърце. Някоя жена не може да търпи мъжа си, а иска да бъде първа в Царството Божие. Казвам й: „Щом не можеш да търпиш мъжа си, на оня свят ще бъдеш последна." Същото се отнася и до мъжа, който не може да търпи жена си.

Казвате: „Какво ще стане със света?" Виждам една комисия, която прави преглед на всички народи. Тя наблюдава как решават задачите си. И на българите е дадена една задача. Да имаме и ние делегати в Париж. И да имате делегати, задачата трябва да се реши. Не я ли решите, и в Париж да отидете, пак ще останете на последно място. Задачата ви още не е решена, а казвате, че народът е онеправдан. Всеки народ, който е честен, умен, справедлив и добър, не може да страда. Всеки човек, който притежава тия качества, не може да страда, никаква катастрофа не може да го сполети. Цялото небе и цялото човечество са на негова страна. В тоя смисъл учените хора не са нищо друго освен методи, форми, начини, които посочват на хората правия път. Подготвеният се отличава от неподготвения, както тропическите плодове се отличават от плодовете на умерения пояс. Първите плодове са сочни, едри, сладки.

Христос казва: „Нито торжик за път, нито две дрехи." Това се отнася до сегашната епоха. Ако ме питате какво ще стане със света, казвам: не се безпокойте, светът ще се освободи от всички торжици, от двете дрехи, от обущата и от тоягите. Това значи, светът ще се освободи от всички лъжливи стари учения, които само събират, без да изпълняват Божията воля. Това са торжиците на досегашния свят. С тях вече ще се ликвидира. Така говори Господ. Така пише Той в Своята книга. Всички дрехи, които се продават на битпазар, само отвън имат вид на нови, а отвътре са стари. Те носят зараза на различни болести. Затова казвам: не влизайте в никакви човешки организации. Днес се отварят много осигурителни дружества, да подкрепят българите. Каквито подкрепителни дружества и да са, те не носят спасение на човечеството. Какво трябва да правим? Ще ви отговоря с един образ. Змията запитала: „Да си хвърля кожата или не?" „Хвърли я." „Защо?" „Защото отдолу имаш нова кожа."

Сега и на вас казвам: хвърлете стария торжик, за да облечете новия, който крие магнетична сила в себе си. Хвърли старите мисли, които са старата кожа в тебе. Хвърли старите чувства, които създават омразата. Тя

трябва да се превърне в любов. Хвърли стария тържик, за да се разбереш с брата си. От две хиляди години носиш тоя тържик, овехтял е вече. Като говори за тържика, Христос има предвид човешкото естество, което лесно се поддава на съблазни и изкушения. Като пипам тоя тържик, и аз се пазя от него.

Всеки, който мете старите къщи на хората, ще заболее от нещо. И аз се отказвам да мета стари къщи. Така както сега хората метат, аз не признавам това изкуство. В бъдеще метлите ще работят с електричество. Ще се пусне токът и всичко ще се изчисти изведнъж. Сега домакинята мете цял ден и мисли, че всичко е изчистила. Достатъчно е да погледнете въздуха в осветената от слънце стая, за да разберете доколко е чист той. Цялата стая е пълна с прах. Същото става и в обществата, и в народите. Дойде един реформатор, иска да преобрази света, но в края на краищата нищо не излиза. Дохождат големи хора, образуват общество на народите, международна лига, но и от това нищо не излиза. Аз не вярвам в никаква лига на народите. Защо? Защото и тя е дете на сегашното човечество. Ето, Уилсон донесе нови идеи, но и те не дадоха резултат. Българите помислиха, че спасението им е в лигата на народите. Лигата може най-много да излекува хората от някаква болест, но тя не може да донесе братство и равенство между народите.

Христос казва: „Нито тържик." Когато хората възприемат Божията любов, тогава ще разберат, че човечеството е техен баща, а те - деца на тоя баща. Тогава ще дойде единение, братство и равенство между народите. Аз изхвърлям думата „равен", „равенство" от Божествения речник. Туриш ли тая дума между хората, дяволът веднага ще ги посети. Братството е намясто, но равенството е изопачена дума. Братството почива на любовта. „За каква любов говорите: човешка или Божествена?" Помнете: любовта е една и неделима. Тя е велика идея, велик импулс. В тая любов се крие всичко: и братство, и свобода, и знание, и мъдрост, и култура, и цивилизация. Пред Божията любов всичко отстъпва.

И тъй, ако някой ме пита в какво вярвам, отговарям: „Аз вярвам само в любовта." Ако кажа, че вярвам в друго нещо, не говоря истината. Някой казва, че вярвал в мъдростта. Знаеш ли какво нещо е мъдростта? Мъдростта се проявява в геометричните форми и в алгебричните правила. Ето едно алгебрично правило:

$a + b = c$.

Една теорема от геометрията: две величини или две линии, равни на

трета, са равни помежду си. Това означава: баща и майка, които еднакво обичат своите деца, то и силите, които действат между тях, са равни. Между бащата и майката има хармония. Дето има хармония, там може да се говори за равенство. Вън от хармонията никакво равенство не съществува.

И тъй, откажете се от старите тържици, дрехи, обувки и тояги. Някои философи ме питат: „Голи ли трябва да ходим?" Вие не разбирате какво ви се говори. Казвам: съблечете старите си кожи, за да облечете нови. Ако от днешната беседа не можете да се откажете от старите си тържици, вие ще се върнете пак същи, със същите страдания и недоразумения, и ще гледате на всеки новодошъл като на оглашен, като на човек, който иска да се домогне до нещо.

Опасни са хората, които имат тържици. Знаете ли какво правят някои разбойници? Докато много хитруват, сами попадат в капан. Някой от тях туря главата си в едно гърне като куче и не може да я извади. Той блъска главата си в гърнето и който го види, казва: „Кучето носи гърне на главата си." Това не е гърне, а тържик. Децата го закачат, удрят го с камъни. Как ще се спаси той? Счупете гърнето и той ще прогледа, ще се спаси от нещастията си. Гърнето е тържикът, който сегашните хора носят на главите си.

Ще кажете, че лесно се говори, мъчно се прави. Лесно е и да се направи. Щом мислиш добре, всичко можеш да направиш. Възможно ли е това да стане още в наше време? Ако си узрял, възможно е; ако не си узрял, невъзможно е. Ако си дошъл през пролетта, когато змиите хвърлят кожата си, всичко ще бъде добре. Ако не си дошъл през пролетта, не е добре.

Често моралистите говорят, че човек трябва да бъде честен и справедлив. Питам: може ли да бъдеш честен и справедлив, щом вървиш по пътя на мравката? Не мисли за мравката, не мисли за оня, който ограбва. Да не слушам ли тоя учен? Остави тоя учен настрана, той е мравка. Кого да слушам? Да вярвам ли, че душата е съчетание на ум, на сърце, на воля? Няма какво да вярваш. И да вярваш, и да не вярваш, все едно; всичко това е в тебе. Ти сам си философ, всичко сам трябва да решиш. Ако си гладен, ела при мене, ще те нахраня. Ще ти дам хляб да се наядеш. След това вече можеш да мислиш. Ако имаш нужда от въздух, поеми го дълбоко. След това ще се обновиш. Кой ти е дал хляб да се нахраниш, не е важно - резлутатът е важен. Същото се отнася и до всяко учение. Не е важно отде си възприел известна истина. Важно е тя да е Божествена и да внесе живот

в тебе. Като говоря за философи и учени, едно искам да зная, носят ли те оня хляб, който поддържа живота.

Откажете се от старите тържици, които ви правят недоволни. Наблюдавам кое прави хората недоволни. Ако дам на някого едно парче хляб, съседът веднага поглежда недоволно към него и казва: „Ти даде на тоя по-голямо парче хляб от моето. Ти напълни неговия тържик." „Приятелю, имаш грешка. На никого не турям хляб в тържика. Това, което давам, трябва да се изяде веднага. Никого не осигурявам, нито себе си осигурявам."

Един ден срещнах един беден, искаше помощ. Дадох му каквото можах. На другия ден пак го срещнах, пак иска помощ. „Какво направи с вчерашните пари?" „Изпих ги." „Щом е така, ще дойдеш с мен в една гостилница, там да си хапнеш. Няма защо да се осигуряваш за утрешния ден." Някой просяк вземе парчето хляб, което му давам, но не е доволен, иска повече. Казвам му: „Изяж хляба и виж какъв резултат ще произведе в тебе. Ако внесе нещо добро в тебе, хлябът е хубав и даден с любов."

Приемете учението, което ви проповядвам сега. И като се върнете по домовете си, пожелайте да заживеете добре с всички свои братя и приятели. Това значи да търсите Бога вътре в себе си, а не отвън. Никъде на съществува такъв Бог, какъвто вие търсите. Де е Бог? На тоя въпрос не може да се отговори. Това е все едно да питаш де е слънцето. Не питай де е слънцето, но изложи гърба си на слънчевата светлина и топлина и ще разбереш де е то и какво представя. Слънцето, което дава светлина и топлина, е пътят, който води към Бога на любовта. Той повдига хората, обединява ги и възкресява. Вън от него никакъв Бог не съществува.

Казвате: „Ако дойдат болшевиците, ще разрушат религията, ще изхвърлят Бога." Нищо, нека се прояви Тоя Господ, в Когото вярвате. От две хиляди години вие говорите за Господа, но Той още не е оправил света. Защо? Защото говорите за Господа, а се кланяте на хората. Кланяте се на тоя учен, на оня философ. Долу философските системи, които отдалечават хората от истината! Аз съм сит от тия философски системи. И вие сте сити от тях. Това виждам по лицата ви. Недоволството е изписано на вашите лица. Кой от вас е доволен от своята философия? Кой от вас е приложил едно учение и е останал доволен от него? Ако се намери такъв човек, бих седнал при нозете му да слушам какво е неговото учение и как го е приложил. Ето, толкова години вече проповядвам на софиянци, но никой още не е направил опит да приложи това учение. Някои ме слушат, клатят

глава и казват: „Големи грешници сме."

Аз не търся стари сметки. На всекиго казвам: „Сей! Каквото посееш тая година, това ще излезе. Сей жито, царевица, ечемик, боб." Това, което посеете, ще ви ползва не само в материално отношение, но и в духовно. Житото, царевицата, ечемикът, бобът са символи. Ще кажете, че вие знаете какво представят житото, царевицата. Знаете, приятели, всичко знаете. Няма човек в света, който да не знае какво представят житото, царевицата, бобът и др. Мнозина мислят, че всичко знаят, а всъщност малко знаят. Мнозина мислят, че са осигурени, а всъщност не са осигурени.

Преди години отидох в Рилския монастир. Като разгледах всички забележителности, заведоха ме в една стая да видя черепите на някои калугери, живели в тоя монастир. Аз се заинтересувах да ги прегледам, защото мога да чета по тях. Прегледах ги и поисках да ми дадат една свещ. Като осветих всичките черепи, дойдох до последния. Едва поставих свещта в черепа, и тя изгасна. Мислено се обърнах към духа на оня, чийто беше черепът, и му казах: „Приятелю, не се безпокой. Каквото прочета, ще задържа за себе си, на никого няма да кажа какво съм прочел. Ти живя преди много години на земята, но и до днес още се страхуваш да не разберат какъв е бил миналият ти живот. Не се страхувай, но изправи живота си, защото, като дойдеш следния път на земята, няма да бъдеш по-добре, отколкото си бил в миналото." Калугерът, който ме придружаваше, ме попита: „Какво говориш на тоя череп?" „Каквото и да ви кажа, няма да повярвате." Според вас, който се разговаря с човешките черепи, е извеян. Аз съм извеян, но какво ще кажете за оня, който изисква парите си от преди хиляди години?

Не търси своите длъжници нито от миналото, нито от настоящето. Прости на своите длъжници. Това не е ли дълг на умрели хора? Съдят някого, без да подозират, че неговата вина се крие в далечното минало. Днес виждат само последствието на неговото престъпление и го съдят. И това правят все умни хора. Продължих разговора си с черепа. Калугерът, чийто беше черепът, ме запита: „Какво правиш?" „Дознание." „Защо?" „Искат ми сведения за тебе." „Може да ме затворят." „Не, аз ще направя всичко възможно за тебе, да те осъдят само условно." Той се успокои. Турих втори път свещта в черепа, но сега тя не изгасна. Той каза, че ми вярва вече.

Днес Христос слиза на земята със запалена свещ, да търси истински човеци. Така е направил един от гръцките философи - Диоген. Той запалил

свещ и тръгнал с нея из града. Всички го питали: „Защо си запалил тая свещ? Какво търсиш?" „Човеци." „Не виждаш ли, че светът е пълен с човеци?" „Търся истински човеци." И Христос зададе въпроса: „Когато Син Човешки дойде втори път на земята, ще намери ли достатъчно вяра? Ще намери ли хора, които ще приемат това учение?" Питам: дали пак ще се отрекат, както преди две хиляди години? Трябва ли пак да кажат: „Имай ме отречен. Не мога да страдам за Тебе."

Христос казва: „Който не се отрече от баща си и от майка си и не Ме последва, не е достоен за Мене." Аз правя допълнение към тоя стих: „Който приеме баща си и майка си, брата си и сестра си в своя дом с любов, той е достоен за Мене." Това е контраст на първия стих. Единият стих е взет в отрицателна форма, а другият - в положителна.

Христовото учение е приемливо и в двете форми: и в отрицателната, и в положителната.

Какво заключение ще дадем на тая беседа? По-добре да свърша без заключение.

13 април 1919 г., неделя, 10 ч.
София.

КАТО ГО ВИДЯ ПЕТЪР

Него като видя Петър, казва Исусу: „Господи, а този що?" (Евангелие от Йоана 21:21)

Дух и материя - това са двата полюса на човешкото битие. Под „дух" се разбира вечното, безсмъртното, а под „материя" се разбира преходното, това, което постоянно се сменя.

Следователно човек всякога минава през тези два живота - през живота на временното, гдето съществуват всички философски противоречия, заблуждения, и през света на безсмъртното, непроменливото. Тъй че животът тук на земята е живот материален, живот на заблужденията. На земята не съществува никаква истина. Човек, който обича истината, не се измъчва, не се изтезава, не проповядва за пари. Всеки, който убива брата си, за да донесе свобода на другите, всеки, който проповядва, че културата може да се насади чрез убийства, грабежи и насилия, е голям лъжец. Мъже или жени, които се изнудват, са лъжци.

Следователно ние, съвременните хора на културата, хората на двайсети век, които живеем в слънчевата система и сме далеч деветдесет и девет милиона мили от слънцето, сме намалили истината деветдесет и девет милиона пъти от действителната и с такава истина си служим в света. Значи нашата истина е деветдесет и девет милионна част от истината на слънцето. Бих запитал съвременните хора защо трябва да им се проповядва истината? Едни казват, че има Господ, а други казват, че няма Господ. И едните, и другите проповедници обаче все за пари проповядват. Като казвам, че всички проповядват за пари, то значи, че всички разбират истината от свое лично, индивидуално гледище. Когато нам е приятно, когато сме охолни, когато стомахът ни е нахранен, ние мислим, че навсякъде има ред и порядък. Развали ли се стомахът ни, ние казваме, че светът не върви добре, обществото не се развива правилно, хората са лоши и т.н. Такава е философията на човешкия стомах.

Слънчевата система, която представлява система от друга една система, се разглежда като стомах на тази система. В тази система не е както в нашата, да има само седем планети, а има сто милиона слънца. Това слънце аз го наричам „душа". Силата му е сто милиона пъти по- голяма от тази на нашето слънце, а знаете ли каква е силата на нашето слънце? То

всеки ден иждивява само за земята петстотин четирийсет и пет милиарда, тоест силата му се равнява на силата на петстотин четирийсет и пет милиарда машини, всяка от които има по четиристотин конски сили. Значи всекидневно за земята са нужни толкова много машини с четиристотин конски сили, за да могат да я отопляват и осветляват. Като се върнете у дома си, сметнете колко коства тази енергия, която се всеки ден създава. Вие, учените хора на този век, сметнете каква ще бъде енергията на тази светлина, която изпълва пространството на цялата слънчева система. Като направите тези изчисления, с това въпросът, дали има Господ, или не, ще се разреши, макар че аз намирам за светотатство да се разисква върху този въпрос.

Тези хора, които казват, че има Господ, както и тези, които казват, че няма Господ, аз ги считам за умопобъркани. Няма какво да се твърди или отрича този въпрос. Всеки, който отрича, че има Господ, той вярва наполовина, а този, който казва, че вярва, той наполовина не вярва. Тъй че, като съберем тези две философии, те съставляват две полушария, едното от които е тъмно, а другото е светло. Тези, които отричат съществуването на Бога, те са обърнати с гърба си към Бога, а тези, които вярват в съществуването Му, те са обърнати с лицето си към Него. Това са верующите и неверующи- те. Като ми се говори за безверие и вяра, аз разбирам въртенето на земята около нейната ос. Може да ви се виждат парадоксални някои от моите твърдения, но светът е пълен с парадокси.

Бих ви попитал защо имате по две очи, а не по три, защо имате една уста, а не две и т.н. Ще ми отговорите: „Човек днес с тези купони намира храна едва за едната си уста, за един стомах, а какво щеше да бъде, ако имаше по две усти, два стомаха и т.н.?" Може ли да ми кажете дали в другите слънчеви системи има хора с по няколко стомаха, няколко мозъка, с по няколко усти и т.н.? Учените хора казват, че на земята имало инфузории със сто и двайсет стомаха. Как ще си обясните, такава малка инфузория да има толкова много стомаси, а човек да има само един? Доколко е вярно това, още не се знае; учените хора го твърдят, но то още не е доказано.

Сегашният свят страда от недоказани твърдения. Единствената реалност в света е тази, че човек страда и живее. А има ли Господ вън от тебе - това е една твоя мисъл, едно предположение, една фикция. Господ не се нуждае от вашето доказателство, дали Той съществува, или не. Много смешно ще бъде, ако мравките в мравуняка започнат да проповядват дали

съществува господин Дънов, или не. Господ не иска да знае за нашата философия, дали според нея Той съществува, или не. Това е философия на мравките.

Следователно всички вън от църквите или в църквите са мравуняци, които разискват въпроса има ли Господ, или не. Когато престанем да спорим има ли Господ, или не, светът ще се оправи. Един ден, когато се определите дали вярвате, или не, че има Господ, това ще мога да го проверя, само като гледам как помръдвате устата си. Всички философи са писали цели томове по този въпрос само с помръдването и отварянето и затварянето на устата. Ако философите доказваха съществуването на Бога със сигурност, те трябваше да бъдат в състояние да оправят света. Тези, които отричат - че няма Господ, трябваше и те да са в състояние да оправят света. Обаче и до днес и едните, и другите нищо не направиха. Това показва, че и едните, и другите са лъжливи философи. Ако отидете при някой верующ, да му поискате пари на заем и той не ви даде, то каква полза, че той има надпис на верующ, а не ви подкрепи в такъв момент, когато се нуждаете. Тогава разликата между единия и другия е само в надписа, а не и във вътрешното съдържание. Питам ви тогава: като ви се отворят главите, колко пари ще имате в тях?

Първото нещо, което предстои на всички ви, е да се освободите от това лъжливо учение и да се убедите, че съществува Бог. Много интересно ще бъде положението на майката или бащата, ако започнат с ред доказателства или аргументи да убеждават дъщеря си, че тя един ден ще се влюби, ще се ожени и че нейният възлюблен съществува някъде в света. Такова е положението на хора, които доказват, че съществува Бог. Няма нужда да се доказва или да се отрича, че има Бог.

Петър запитва Христа: „Господи, а този какво ще прави?" Аз отговарям: този цели две хиляди години ще философства има ли Господ, или не; възкръснал ли е Христос, или не; наистина ли е престоял в гроба, или не; кое общество е най-добро, коя църква е най-права, как ще се спаси светът и т.н. Днес върху всичко разискват, но не и върху самата истина. Съвременните християни ги уподобявам на критиците, които, щом излезе някоя книга, започват веднага да я одобряват или не. Светът е пълен с такива критици, които критикуват Божествената книга, разглеждат дали подлежащото или сказуемото е поставено намясто, дали този или онзи факт е верен.

Питам: коя е мярката, с която ти определяш тези неща? Дал си

някому хиляда лева на заем, но след това положението ти се затруднява и той ти връща парите. Ти казваш: „Отличен човек е този." Защо? Защото ти е поставил малко храница в стомаха. Отидеш някъде на гости, но оттам те изпъждат. Казваш, че тези хора са лоши. Защо? Защото те изпъдиха. Това е философията на пълните и празните стомаси. Аз ще приложа същата мярка. Ако си здрав, аз ще те нахраня, но ако не си здрав, ако стомахът ти е разстроен, няма да ти дам нищо.

Следователно не всякога нахранването е добро, както ненахранването не е всякога лошо. Вие казвате: „В такива случаи нас ни трябват лекари." Да, нам са необходими лекари, но при условията, при които днес живеем: когато си чукаме главите, когато се застрелваме и т.н. В деня, когато престанем да се бием, когато изчезнат болестите, няма да имаме нужда от лекари, от техните прибори и инструменти.

Вие казвате: „Нас ни трябват учители." Да, ако хората се раждат, ще имат нужда от учители; но ако не се раждат, ако бяха възрастни, каква нужда щяха да имат от учители? Казвате: „Имаме нужда от свещеници и проповедници." Ами ако хората са просветени, ако не се нуждаят от проповеди, тогава щяха ли да бъдат необходими проповедниците? Следователно учители, свещеници, проповедници, лекари са потребни само там, гдето има смърт, раждане, болести, невежество. Този род хора ги наричам хора на лъжата. Човек, на когото кракът е изкълчен, не трябва да го заблуждаваш, не трябва да му причиняваш болка, а да го оставиш да му заздравее.

Тогава питат хората: „Какво ще стане със света?" Много чудна философия е тази. Тази философия прилича на тази на мравките, които мислят, че като престанат да спорят дали съществувам аз, или не, и аз наистина преставам да съществувам. Така мислят и хората, че Господ е едно понятие в нашия ум. Това го казва и Декарт, и други философи. И мравките мислят, че аз съм едно понятие в техния ум, и щом престанат да спорят за мене, и аз изчезвам. Но както тяхното съществуване не се обуславя от моето, така и моето не се обуславя от тяхното.

Аз ви представям една малко критична философия на въпроса. Думата „лъжа" я употребявам в силната форма на истината. Тъй че според мене думата „лъжа" съдържа истина без съдържание. Всяка истина, която няма смисъл в себе си, е лъжа. Или с други думи казано: всяко празно шише е лъжа. Лъжата е една обвивка, в която може да се поставят различни неща.

Петър запитва Христа: „Какво ще прави този?" Богословците се интересуват какво е искал да каже Христос с тези думи. Христос искаше да каже, че за в бъдеще в мравуняка ще има големи тълкувания за Него, хиляди и хиляди томове ще се пишат за Него, но светът ще се оправи и без това писане.

Казва се в Писанието, че Петър и Йоан били обичани от Христа. Какво се разбира под думите „любов" и „обич"? Под „любов" се разбира закон на самопожертването. Самопожертването е движение, препъване на далечни пространства. Под „обич" се разбира щедрост, тоест движение, на което силата не е тъй мощна, както при любовта. Да обичаш, значи да градиш, а да любиш - значи да носиш материал за този градеж.

Под „дух", под качества на духа, разбирам проявление на сила, затова казвам, че духът е, който крепи света. Всеки строй се крепи чрез силата, обаче съвременните хора разбират силата като насилие. Някои престъпват законите и ние какво правим с тях? Обесваме ги. Ако мравките отричат моето съществуване, трябва ли да ги обеся? Ако аз бих бесил, бих избесил и двата вида хора - които вярват и които не вярват в Бога. Ще останат правоверните, тоест хората, които имат само една мярка и съзнават, че животът е едно велико проявление в света. Когато аз живея, чувствам и страдам, зная, че с мене заедно страдат, живеят и чувстват много други същества. Но ще кажете, че страданията на една мравка не са като моите. Как ще се докаже това нещо? Представете си, че до планетата Нептун, която е два милиарда мили далеч от слънцето, е проточен един човек. Можете ли да си представите колко голям ще бъде той изобщо и колко големи ще бъдат неговите пръсти? Като гледате толкова големи пръсти, вие ще мислите, че тези пръсти представляват нещо отделно от цялото тяло и ще започнете да режете пръстите му. Знайте, че цялото същество ще чувства еднакво болките, както и отделните части, макар и по-малко. Това проявление е общо за цялото битие и ние, като не разбираме законите, правим с това пакости и на себе си.

Трябва да знаем, че цялото човечество е един общ организъм и затова всеки трябва да употреби своята деятелност за подобрението, за благото на този организъм. Тези спорове, които съществуват вън в света, не ме интересуват и не съм в сила да ги спра. Те имат значение само за тези, които влизат в това течение. Ако попаднете между зъбците на някое мелнично колело и дойде някой философ, и ви каже, че това е волята на Бога, това не е вярно. Волята Божия не е била такава, а това е волята на

майстора, който е направил колелото. Днес създадат един закон и казват, че това е волята Божия и тя трябва да се изпълнява. Ако ние познаваме Бога, вярваме в Него, и то значи, че трябва да мислим, да чувстваме, за да градим, да сме силни като Него. Ще кажете: „Как е възможно да сме силни като Бога?" Когато намислиш да направиш едно зло, ти си силен и да го спреш. Когато говориш за Бога, ти си силен да се спреш в тези си недостойни приказки. Бог, макар и да е Всесилен, Той никога не поставя двата си пръста, за да те стисне, философът е, който те стиска. Бог никога не наказва, а ти говори вътрешно. Почувстваш едно разочарование от себе си и от близките си и това показва, че ние не сме като Бога.

А сега ние си живеем спокойно, трудим се и гледаме по възможност да се осигурим колкото може по-добре. Днес светът е пълен с осигурителни дружества. Гробищата са пълни с осигурени души. Всички умрели, за да бъдат погребани, за да ги опеят - трябва да им се заплати за всичко. Защо се грижите за тези осигуровки, защо не си зададете въпросите: има ли душа, или не; живее ли човек след смъртта си и т.н.? Колцина от вас са сигурни, че след смъртта си ще продължават да живеят? Всички вярвате, че ще умрете и с това животът се свършва. Преди колко хиляди години влезе между хората това учение на смъртта? Учението за смъртта е една аномалия в живота. Господ каза на първите хора, че ако ядат от дървото за познаване доброто и злото, ще умрат и ще отидат да живеят на земята, и след много хиляди години ще се върнат при Бога отново.

Тъй че смъртта е материята, а животът - духът. Материята и духът са двата различни полюса. Смъртта представлява основа на живота, материалите представляват основа на духа, тоест в материалите се крие горивото за духа. Следователно материалите трябва да се сгъстят, хората трябва да станат неверници. Бих желал в някои случаи хората да не вярват в някои неща, например в злото. Всичко, което се пише във вестниците, вие му вярвате и затова днес светът страда от много вяра. Такава вяра обаче е безполезна и тя не трябва да съществува.

Учат ни, че след като умрем, всичко ще се свърши. Какво ще се свърши? Ще се свършат противоречията в живота. След като изплатя полиците си, ще престане вярата и в лъжите. А като престане вярата на лъжите, ще престане и вярата на доброто в себе си. В какво се състои тази вяра? Да щадя живота и благото на своите братя и ближни, а за постигането на това нещо, трябва да се мисли и желае само доброто им.

Ще питате: „Как може да се оправи това общество?" Някои мислят, че като дойдат болшевиците, те ще го оправят. Не, те ще го забъркат. Там, гдето има бесене и колене, няма и оправяне на света. Аз наричам болшевиците незаконни деца на аристократите и царете. Това незаконно дете казва на баща си: „Ти ме остави да скитам изоставен от всички, но аз ще те намеря и ще отмъстя за стореното."

Всички днес се стремят към чуждата собственост, обаче наша собственост е само това, което имаме в себе си. Земята е условие, при което може да живеем. Тя е тъй широка, че може да живеем където и да искаме, стига да сме доволни от това, което имаме. Ако не си доволен от земята, дай едно заявление до Бога, като споменеш, че тук ти е тясно. Бог ще те пита къде искаш да живееш, дали на Марс, Юпитер, Сатурн, или другаде, и където поискаш, Бог ще изпрати слугите Си да те преместят.

Петър запита Христа: „Господи, а този какво ще прави?" Христос отговори: „Йоан е човекът на любовта и нему предстои велика задача в света." Когато дойде денят, в който ще разберем какво трябва да правим, тогава ще се появи любовта. Жената пита мъжа какво ще прави. Той й отговаря: „Ще ми готвиш, ще ме наглеждаш. Като се върна уморен, ще ми постелиш, а когато не слушаш, ще те накажа." Така казват и на чиновниците - ще работят; когато направят някое престъпление, ще ги накажат. Така се казва на свещеници и на проповедници и т.н. На свещениците се казва, че трябва да опяват умрелите, за да не се вмирисват. На владиците се казва, че ще разглеждат дела, как се женят хората, дали правилно е тяхното желание да се разведат и въз основа на техните решения им се дава или не развод. В заключение всички служещи по разните учреждения чиновници, всички свещеници и учители ще кажат: „Боже, благодарим Ти, че изпълнихме както трябва Твоята воля."

Българите ред години все казваха: „Да се освободим от игото на турците, да влезем в съюз със сърбите и гърците." После обаче искаха да се освободят от съ- юзничеството на гърците и сърбите. Освободиха се и от него. Докато едни се освобождаваха на тила от своите неприятели, други действаха зад тила и там се освобождаваха. Тези, които работиха зад тила, все за ужасите на войната говориха, апелираха към всички да подарят кой какво може за войниците, да се облекчи положението им и т.н. Всички все за народа работят. Дойде ден, какъвто е днешният, всички, които са с пълни джобове, мислят, че са изпълнили както трябва своя дълг и казват с радост: „Христос възкресе!" Другите им отговарят: „Наистина възкресе." И

с това се свършва всичко. Но бедният, огорченият в душата си казва, както руският селянин: „Есть деньги - Христос воскресе, нету денег - смертью смерть." Христос не принадлежи само на руснака. Той е общ принцип, Който прониква целия човешкия живот. Не мислете, че искам да ви подиграя, но ви казвам истината тъй, както никой не ви я казвал.

Съвременните учени хора правят разни опити със слънчевите лъчи. Те са прекарвали един слънчев лъч през една стъклена призма и са забелязвали, че този прост слънчев лъч се разлага на седем цветни лъчи, и това са наричали слънчев спектър. На всеки един от тези цветни слънчеви лъчи е било поставяно някакво растение и е наблюдавано какво влияние му е оказвал онзи цветен лъч.

И тъй, учените казват, че светлината е образувана от седем цвята, но това не е право. Цветовете не образуват светлината, те са сенки вътре в светлината. Светлината е нещо повече от цветовете. Когато намалите вибрациите на светлината, тя ще се превърне в цветове, но когато се подигнат вибрациите й, цветовете й изчезват. Когато кажем, че ние се различаваме един от друг, то се разбира, че се различаваме, но когато минаваме през някоя призма, защото става пречупване през нея. Но минем ли през някоя събирателна леща, ние сме еднакви, защото тя ни събира.

И тъй, животът е една голяма призма, през която като минем, нашият живот се пречупва и ние се явяваме в един цвят. Всеки човек представлява един цвят на тази голяма призма. Ние сме различни до смъртта, но минем ли в смъртта, всички се обединяваме и сме еднакви. Питате ме: „Ами зад смъртта в какво положение ще се намираме?" Казвате, че зад смъртта няма никакво съществуване. Питам ви: преди да се разложи светлината на своите съставни цветове, тя имаше ли енергия? Да. Тогава защо тази енергия да не продължава още да съществува? Какво нещо е съществуването? Съществуването не е нищо друго, освен продължаване на Божествената деятелност, което показва, че тя е непрекъсната. Христос се обръща към Петра и му казва: „Ти не се смущавай. Тези лъчи, които ще минат през Йоана, представляват любовта, тоест един принцип."

Ще ме запитате как ще се образува бъдещият строй. Ако гъсеницата, която е на листа, си зададе въпрос: „Как мога да туря ред и порядък в живота?", вярно е, че тя, като гъсеница, не може да тури ред и порядък в живота, но като пеперуда тя ще има всички условия да се развива.

Всичките заблуждения се пораждат от това, че ние искаме да турим ред и порядък навсякъде в света и мислим, че ще можем да сторим това.

Господ е направил света отлично, а ние, като видим, че една стая е голяма, веднага поставяме една стена в средата и стават две стаи. Дойде друг квартирант, той постави друга стена накръст и с това усложнява живота, а стаите стават четири. Казвате: „Ние сме много културни хора." Да, но трябва да намалите стаите. „Ами после?" После ще започнете да живеете в безсмъртието на слънчевите лъчи. Като дойдем до това положение, ние няма да мислим кой какво мнение има за нас, а ще гледаме да даваме най-добри плодове.

Ние сме плодове, затова нашите мисли и желания трябва да станат съществената ни храна и да ги облагородяваме всеки ден. Това може да ви го докажа с опит. Посаждате една ябълка, но виждате, че ред години тя ражда само по един плод. Аз може да я накарам да роди до хиляда ябълки, ще я накарам да работи заради вас. Засаждате сто-двеста декара земя, за да имате много храна. Дайте на мене само един декар, аз ще изкарам толкова храна, колкото вие от вашите сто-двеста декара. Ще кажете: „Това е много казано, този човек много мисли за себе си." Не, аз мисля за себе си това, което и Господ мисли за мене. Като започна да садя този декар земя, аз ще кажа: „Господи, ела с мене при тази работа, за да докажем на учените хора в света, че те може да направят много повече от това, на което се надяват, но ако са с Тебе."

Този опит може да го направя още днес и още днес да се измени всеки, който пожелае. Едни може да се изменят веднага, защото за тях е дошло времето, и ако продължават да живеят така, ще ги отнесе някоя катастрофа. А други не могат да се изменят, защото не им е дошло времето. Едни трябва да си завият пашкула, а други, които са си завили вече пашкула, трябва да станат пеперуди, да пробият пашкула си и да хвръкнат.

Някои казват: „Спасението на човека е само в църквата." Не, спасението е само в пашкула или в пеперудата и нейните сокове. Следователно, ако може да влезете в мисълта на някой писател, ще може да извадите оттам най-хубавите сокове. Някои казват, че Библията е живо слово. Ако тя беше живо слово, то би трябвало, като се постави на главата на някой болен, веднага да оздравее. Но не става така. Значи тя не е живо слово, а съдържащата се в нея енергия. Ако може да обърнете тази енергия в нещо реално, болният ще може да се излекува. Като положим ръката си върху главата на някой болен, тази енергия, която се съдържа у нас, ще може да се превърне в мощна сила.

Христос се обръща към Петра и казва: „Когато дойде любовта в света

- тоест когато дойде Йоан, когато хората почувстват, че са братя, макар едни да знаят повече, а други - по-малко, или едни да са по- богати, а други - по сиромаси, тогава ще дойде и Царството Божие."

Един народ може да е по-богат, да има повече знания, да има повече собственост, това не са съществени неща, това са преходни стадии в живота, както на отделния човек, тъй и в цял народ. Един народ се намира още в стадията на един пашкул, друг народ се намира в стадията на една пеперуда, а всички трябва да дойдем до положение, да преобразуваме своята мисъл така, че да създадем нова култура, в която да няма сиромашия, да няма осъждане, а навсякъде да съществува музика и песен. Тогава земята ще прилича на една хубаво обработена райска градина, в която всички хора ще пътуват безплатно. Всеки ще заема някаква длъжност, без да му се плаща за това нещо.

Вие казвате: „Това ще бъде в някакво далечно бъдеще, а докато дойде това време, ние ще бъдем готови." Вие оставяте една гъсеница и в градината на един богат, и в градината на един беден. Тя обаче и на двете места еднакво ще яде листа и ще развали цветята. Ако оставите една пеперуда в градината на един беден или богат, тя ще изсмуче соковете на цветята, без да ги повреди.

Христос е донесъл едно учение, за да ни направи вътрешно свободни. Не мислете, че искам тук пред вас да философствам. Всички ние сме глупци, но аз обла- жавам глупавите хора. „Глупав" сиреч „простодушен" са синонимни думи. Глупавият човек си знае едно верую и не разсъждава повече какво нещо е Бог, съществува ли Той, или не и т.н. Този човек знае, че Бог е добър, а ние сме лошите.

Някоя вечер сте хапнали повечко, разстройва ви се стомахът. Скоро викате лекар и търсите виновника на вашето разстройство - кокошката била лоша, месото не било тъй прясно, готвачът не го сготвил добре и т.н. Не, никой отвън не е виноват за вашата болест, а вие сами сте си виновни. Под „храна" разбирам мислите, желанията, чувствата, които съществуват в света, и които ние изяждаме. Според това, какви са тези чувства, мисли и желания, добри или лоши, такова ще бъде и нашето разположение.

Преди два дни влязох в една къща, гдето госпожата беше рязала много лютив лук. С влизането си веднага усетих миризмата на лука. Така би усетил и един чувствителен човек лошите и добрите мисли в една къща. Ще кажете: „Може ли да се сготви, без да се нареже и опържи лукът?" Да, но щом се нареже лукът, той губи своята магнетична сила. Ако поставите

лука цял в яденето, той няма да люти. Така е и със стиховете в Писанието. Много проповедници, като започват някоя проповед, първо нареждат въведение, а с това разкъсват отделните стихове.

Великите философи и писатели никога не започват с въведение. Когато чета някоя книга, никога не преглеждам предисловието й, преди да я прочета. След като я прочета, тогава преглеждам и предисловието й. Проповедникът започва например с такова предисловие: „Господ създаде света, защото мъжете били такива, жените - онакива." Започни просто и кратко: „Бог създаде света, за да се веселим и пеем." Господ никога не е пожелавал да се колим, да се бесим, а е повикал всички Свои създания, и малки, и големи, облечени с разни костюми, да се веселим и да пеем.

Светът е широк, за всички има място, радостни и весели бъдете. Вие казвате: „Това е моя частна собственост. Нямаш право нищо да ми буташ." Господ никъде не е писал, че това или онова е Негова частна собственост. Той навсякъде пише: „Яжте от всичко колкото можете, но не преяждайте. Работете, но не се трудете. Трудете се, но не се мъчете." А вие казвате: „Животът е сериозен, трябва да се работи, за да се изплатят дълговете." Що е дълг? Казвате: „Имаме дълг към отечеството си, към народа си или към всеки друг, от когото сме взели пари на заем." Казвам: приятели, много сте взели вие, много имате да давате.

Аз нямам никакъв дълг към българския народ. Ще ме попитате защо съм дошъл тогава. Дошъл съм да ви попея, да ви повеселя и да ви поговоря, че Господ не е направил света тъй, както вие мислите, че вашите закони са криви и това, което вие проявявате, не е българщина.

Едно време, когато тръгвах от слънцето, запитах: „Какво да кажа на българите, като отида при тях?" „Да им кажеш, че трябва да бъдат честни, умни, добри и справедливи. Ако хората на стомаха живеят така, ще може чрез нашата артериална системата да им изпращаме и нашата енергия. Но ако не живеят така, ние ще затворим крановете си и няма да им изпращаме никаква енергия." Това е, което ми казаха от слънцето, и аз предавам техните думи. Някога се оплаквате, че нямате плодородие. Защо? Защото не сте честни, добри, умни и справедливи. Тази година на българите се отпуща голям кредит. Ще има голямо плодородие и ако така вървят, следната година, ако спазват тези четири качества, ще има още по-голямо изобилие.

Някои мислят, че пътуване от слънцето до земята е много мъчно. Отворете очите си и ще можете да пътувате до слънцето. Вие в това

отношение приличате на онези моми, които изпълняват точно съветите на майка си, когато дойде въпрос да бъдат сгледвани. Майките казват: „Ти, като се срещнеш със своя възлюблен, премрежвай очите си и гледай надоле, прави се скромна, за да може хубаво да го омотаеш." Като я види момъкът, намира я за много скромна, но като се ожени, тогава тя си отваря очите и разбира какво е било нейното благородство и скромност, и докога са били необходими. Не, като се срещнат момък и мома, не трябва да си премрежват очите, но да ги отворят широко и да си кажат: „Това съм аз, което ме виждаш." А сега и двамата говорят за благородство. А къде остана благородството? Той излъгал десет моми, а говори за честност и чистота. Същото е и с момата, ако и тя има подобни грешки. Хората се чудят после защо им се раждат лоши деца.

Ние имаме такива вътрешни недъзи в сърцата, умовете и душите си, а после казваме, че Господ бил несправедлив.

Аз, откак живея в България, спечелих си много епитети. Наричат ме лъжец, неканен пророк, вагабонтин и др. Всички тези епитети ще ги занеса, като се върна на слънцето. Там ще напиша своите бележки и впечатления от България. От моята книга ще зависи бъдещето на България тук на земята. А ако ме питате какво всъщност съм, след като имам толкова епитети, бих ви казал, че съм един екскурзиант. По същия начин може да питате и за Христа - отгде дойде Той и Какъв беше. Да оставим за Христа, нека се върнем към мене. Може да кажете отгде съм дошъл и отгде произлиза моята фамилия, фамилията, която нося, е псевдоним. Бащата на моя дядо бил много як, корав като дъно. Затова му дали този прякор - Дънов. Но дъно има и на бъчва, и на река, и на море, та затова интересно е да се знае за какво дъно се говори. Моето име го има навсякъде. Горко на онзи, който няма дъно. Тъй че Дънов го има навсякъде. Всички вие в такъв случай сте дъновисти, не мои последователи, но хора с дъна. И след всичко това, турили ми едно прозвище - дъновизъм. Аз не съм турил дъната в света. Бих желал, когато видя някоя чешма че тече, да я видя, че няма дъно.

Съвременните хора трябва да имат дъна, и то не по едно или две, а много. Опасно е положението на всеки, ако има само две дъна. Ако се задънят червата ти и гръцмулят ти, какво ще бъде твоето положение, щом няма място, от което да излезе храната ти? Най- нещастен човек е този, който има две дъна в ума и сърцето си. Следователно едното дъно трябва бъде като една плоскост, в която Бог да се проектира и да дава светлина на хората.

Христос се обръща към Петра, който беше консерватор човек и искаше да дойде Царството Божие само за евреите, и с него се разговаряше. Петър обичаше да катехизира и казваше на Христа: „Ти, Господи, не си живял много години на земята, не познаваш хората добре. Затова бъди по-предпазлив." Христос му каза: „Махни се от Мене, ти носиш една дяволска мисъл." Тъй казваше Петър и за Йоана, да не му възлага Христос никаква работа, защото бил млад. Христос му казваше да остави всеки човек да се проявява свободно, тъй както Господ го е създал. Ако си вълк, прояви се какъвто си и кажи на другите: „Аз съм жесток човек и ако искаш да живееш с мене, ще бъдеш измъчван по всички правила на моето изкуство." Трябва да бъдеш искрен в себе си и към другите и само по този начин ще се прояви любовта.

Когато дойде любовта в света, тя ще внесе нови сокове за нова култура. Любовта носи нова материя. Не може да направите едно порцеланово гърне, ако нямате такава материя; не може да направите един стъклен предмет, ако нямате такава материя. Следователно Божествената любов носи такава есенция, която ще изработи форми на бъдещия строй.

Тъй че нещастията, които днес преживяваме, се дължат на разрушението, което сега се върши. Когато в нашия мозък се разрушават някои клетки, настава страдание в целия организъм. Ако един френолог постави пръста си върху главата ви, той веднага ще може да определи вашето положение и настроение. Например гой ще може да познае дали сте честен, справедлив, дали сте философ и т.н. Ще кажете: „Опасни са тези хора, които, като пипат по човешките глави, познават какъв е човекът." Ами онези хора, които пипат в човешките умове, сърца и кесии, не са ли по-опасни? Опасен човек е този, който бръсне без вода и скубе космите. Опасен е и онзи човек, който изнудва другите хора по всички правила на християнството. Има ли нещо по-отвратително, когато в името на любовта вършим най-големите престъпления? Няма по-лошо нещо от това, когато, като обичаме някого, ние го изнудваме и с това той дохожда до положение да изгуби вяра в света.

Христос казва: „Петре, ти трябва да възприемеш Йоана в света, тоест да приемеш новото учение." Новото учение е учението на любовта. Ще попитате: „Как се възприема любовта?" Как се възприема топлината? Излез на топло и изложи гърба си. Как се възприема светлината? Отвори органите, с които тя се възприема. Божествената истина е за всекиго. Всеки ще възприеме от любовта толкова, колкото му е необходима.

На всеки писател аз гледам като на един цвят, който ще цъфне през пролетта. Всеки цвят ме радва, но важно е дали ще върже. Ако пък завърже, опасно е плодът му да не окапе. Ако узрее плодът, ще имаме един отличен писател. Следователно всеки учен човек, всеки писател или всяко духовно лице, от плодовете на когото излизат добри мисли, добри сокове, е благословен. Затова са изпратени писателите и добрите хора в света.

Иде време вече, когато сърцата на хората ще цъфнат тъй, както растенията цъфтят. И горко томува, който не иска да цъфне. Такъв човек умира. Искайте всички да цъфтите и да връзвате. Ще кажете: „Този философ тъй казва, онзи тъй казва." Оставете кой какво казва, но вижте, че слънцето пече и обърнете погледа си към него. Не мислете, че ще може без слънце на този свят. Велика идея е свързана със слънцето. Хора, които не обичат слънцето, не обичат и Бога. Ще кажете: „Мойсей е казал да не се покланяме на слънцето." Вярно е това - слънцето няма нужда да му се кланяш и служиш, то само дава, а ти взимай, колкото можеш повече.

Смешно е, когато някой велик човек ви дава много, а вие искате да му се отплатите. Вие благодарете, че е дошъл и прилагайте това, което ви е дал. Днес вие се интересувате много за България, биете се за нея, но след сто или хиляда години чии поданици ще бъдете? Казвате си навярно в себе си, че след хиляда години ще бъдете в гробищата. Какво нещо е гроб? Петелът като постави своя зародиш в едно яйце, този зародиш остава затворен вътре като в гроб, но ако има условия за развитието на този зародиш, от него ще излезе пиленце. Гробът е яйцето, тоест бъдещите условия за нов живот. Да умре някой, значи да се премахнат всички пречки за развитието му, и след смъртта да се явят нови условия за нов живот. Гробът е яйцето, което дава новите условия за живот, а смъртта е съдебният пристав, който взема всичко непотребно от тебе.

Като тръгвах от слънцето, слушах да се говори за хората тук на земята, че макар и от толкова хиляди години приемат слънчевите лъчи - понеже нямат развити мозъци, не могат да разберат какво им предаваме чрез тях. Но днес вече телепатията е повечко развита, та ще могат да разберат какво им предаваме. Някои казват: „Всяка коза за своя крак виси." Да, но миризмата й не е вързана за „своя крак". В тази философия няма никакъв смисъл.

Христос показа чрез Йоана, че младите ще оправят света. Петровците няма да оправят света. Нека ме извинят тези от вас, които сте Петровци, но на тях днес не може да се разчита. И аз съм Петър, но бъдещето не е наше,

а на Йоановци. Важна дума е „Йоан". Йоан постави главата си на Христа и Го запита: „Господи, кой ще Те предаде?" Христос му каза: „Онзи, който Ме най- малко обича, той ще Ме предаде." Онези хора, които имат най-малко любов, най-малко истина, аз ги наричам предатели на човечеството. Онези, които любят, които са готови да се жертват, да умират доброволно за доброто на другите, аз ги наричам герои в света. Да умре някой човек - разбирам да създаде нови условия за живот. Днешното учение на Петра е това: „Като умра аз, с това и цял свят умира."

Като се върнете вкъщи, изменете всеки името си. Сегашните имена няма да ви спасят. Ето защо православната църква, като ръкополага някого за монах, изменя името му. Много добре започват с това променяване на името, но монахът по-нататък пак си върви постарому.

Махнете старите си надписи, обърнете шишето надолу, за да изхвърлите старите сокове, всички лъжливи философски учения, всички лъжливи мисли и да внесете новото учение, което иде отгоре надолу. Изпразнете вашите шишета и ще дойде учението от слънцето. Ако обикнете слънцето, то ще ви говори с такъв сладък език, какъвто никога не сте слушали. Понеже не го слушаме, затова понякога то ни пече.

Ние хората на земята сме големи консерватори. Упорити сме и на нищо не вярваме. Вие ме слушате и си казвате: „Отгде знаем, че и той не ни лъже?" За да проверите колко са верни моите думи, приложете всичко на опит.

Ще ви дам един пример, за да видите доколко е упорит българинът. В един монастир при един игумен живял цели двайсет години един българин като слуга. Той бил много упорит и каквото му заповядвал игуменът да свърши, всякога го изпълнявал в обратния смисъл. Някога игуменът му казвал: „Иване, изведи магарето от обора навън." Слугата го извеждал, но го докарвал при игумена. Игуменът се чудел какво да прави с този упорит българин. Един ден му дохожда наум една светла идея, а именно: решава за в бъдеще каквото иска да му направи слугата, да му го каже в обратен смисъл, та дано, като го изпълни по обикновеному обратно, да се дойде до същия резултат. Затова един ден, като били заедно със слугата и магарето на едно много опасно място, игуменът прилага първия опит и казва на слугата: „Иване, тикни магарето надолу!", като се надявал, че той ще изпълни заповедта му тъй, както обикновено я изпълнявал. Иван му отговорил: „Господарю, никога не съм изпълнявал твоята заповед в прямия й смисъл, затова днес ще я изпълня тъй, както желаеш." Бутва магарето в

пропастта и то се убива. Така постъпват и днешните християни.

Ние трябва да възприемем в прав смисъл новото учение, да бъдем искрени, честни и да знаем, че всяка наша лоша мисъл или желание имат лошо последствие, и ще дойде ден, когато тази наша мисъл ще произведе такъв резултат, че ще ни спре в нашето развитие. Тя може да произведе у нас слепота, идиотство и т.н. Всяка добра мисъл може да произведе най-добри резултати. Затова Христос казва на Петра: „Дай простор на Йоана в твоето сърце."

Бих желал от днес всички да сте млади, да дадете място на Йоана във вашето сърце и да не питате повече Господа дали ще възкръснете. Вие всички ще възкръснете, но не вярвате във възкресението, затова и ще умрете. Вашето положение прилича на това на някой затворник, който, във времето, което прекарва в затвора, много пъти припада, но все го свестяват, за да го обесят един ден, според както е присъдата му.

Ние забравяме много пъти, че животът има по- голям смисъл от този, който живеем. Затова всички трябва да започнем да действаме индивидуално и колективно, да се пробуждаме мислено, и следния път да не ви срещам тук на земята, а вие да ме срещнете горе на слънцето и по този начин да проверите доколко е вярно всичко това, което ви говоря. Слънцето е стомахът на цялата слънчева система. Там ще ви сложат един богат обяд и ако искате да останете там, ще ви оставят, а ако искате да отидете другаде да работите, ще ви пуснат да си отидете.

И тъй, Христос възкръсна, за да даде свободен билет на хората за пътуване, да пътува кой където иска, и с това да се избавят от съвременните връзки на лъжливата философия.

Това е новото учение, учение на любов, мъдрост и истина в пълния смисъл на тези думи.

20 април 1919 г. - Великден, 10 ч.
София

КОГА СЕ МОЛИШ

А ти кога се молиш, влез в скришната си стаичка; и като си затвориш вратата, помоли се Отцу твоему, Който е в тайно, и Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде наяве. (Евангелие от Матея 6:6)

Мнозина запитват: „Защо човек трябва да се моли?" Молбата, молитвата е съзнателен процес на работа. Някой пита може ли човек да не се моли? Може. Умрелите не се молят. Значи всяко живо същество се моли.

Аз ще разгледам молитвата като велик природен процес, а не както вие я разбирате. Както вие се молите, това не е молитва. Ако мълчанието на устата или мърдането на устните е молитва, тогава и есенните окапали листа се молят. Всеки е виждал как есенните листа, като падат на земята, се мърдат - движение има около тях. Обаче всяко движение не е работа. Съзнателното движение е работа.

Молитвата е съзнателен процес на човешката душа. Като се моли човек, душата му се проектира отгоре надолу. Тя излиза извън себе си. Тоя процес наричаме излизане от тесния чертог, в който живеем. Когато амебата простре крачето си, за да хване храната си, това е молитва. После тя свива крачката си и храната влиза навътре.

Когато се моли човек, трябва да се изказва точно, определено, да изрази мисълта си с малко думи. Всяка дума трябва да отговаря на съдържанието си. Ако изговаря думите „метаболизъм", „анаболизъм" и „катаболизъм" - всяка от тях подразбира известно съдържание. Под „метаболизъм" разбираме химичен процес, който става в клетките, за да променят състава си. Процесът, при който клетката обработва неорганичната материя в себе си, се нарича „анаболизъм". Разлагането на живата материя в растението се нарича „катаболизъм".

Човек се моли, когато има нужда. И ако в молитвата не се извършва някакъв вътрешен процес, това не е молитва.

Най-обикновеното нещо в света е молитвата. Всички се молят. Кой се моли? Слабият. Силният не се моли. Слабият се моли на силния, силният се моли на по-силен от себе си, той пък - на още по-силен и т.н. Като наблюдавате молещите се, ще видите една градация. Всички живи същества са свързани с молитва.

Някой казва, че не се моли. Защо не се моли? Защото бил господар. И той се моли. На кого? На слугите си. Ученият се моли на лекаря. Силен и слаб човек, това са относителни понятия. Да мислиш, че си силен, това значи да се самоизлъгваш. Когато дойде лекарят със своята губерка и вкара в кръвта ви някакъв серум, тогава виждате колко сте силни. Аз наричам силен човек оня, който може да се бори с всички болести, с всички лоши мисли и желания. Не е достатъчно само да се бори, но да ги побеждава. Като минавам край гробищата, виждам, че и най-големите герои са претърпели фиаско. Де остава тяхното геройство? След всичко това сегашните хора почитат умрелите герои, а гонят живите. Докато е жив тоя герой, всички го гонят, вестниците пишат за него, хулят го. Щом умре, турят му паметник и започват да го славят.

Сегашните хора само обещания дават, а нищо не изпълняват. В това отношение те приличат на циганката и болното й дете. Разболяло се детето на една циганка. То постоянно искало от майка си ту млечице, ту масълце със симидче, ту пиленце. Тя слушала молбата му и само отговаряла: „Ще ти дам, маминото, всичко ще ти дам." Бедна била циганката, не могла да задоволи желанието на детето си. Най-после то умряло. Циганката плачела и нареждала: „Е, маминото, поне от всичко си хапна." От всичко и от нищо. Така постъпват всички хора: това ще направим, онова ще направим - нищо не правят. Така постъпват всички партии: това ще направим, онова ще направим - нищо не правят. Все проекти дават, но нищо не излиза от тях, не ги реализират. Като умре човечеството, всички ще кажат: „Поне се облагородихме." Това значи неразбиране дълбокия смисъл на живота.

Днес всички хора се женят, раждат им се деца, умират, други се раждат. Отиват на война, едни други се убиват. В края на краищата те казват: „Ще решим и тоя въпрос." Какво решиха хората от две хиляди години? Ще кажете, че придобиха голяма култура. Аз не вярвам в това.

Според мене съществуват два вида култури, два вида религии, два вида партии: култура на светлината и култура на тъмнината, религия на светлината и религия на тъмнината, партия на светлината и партия на тъмнината. По какво се отличават едните от другите? Първите знаят да строят, да градят и носят благото на човечеството, а вторите - да събарят и рушат.

„Кога се молиш." Каква трябва да бъде молитвата? Какво представя тя? Молитвата е съвкупност от принципи, от елементи, чрез които се проявяват чувствата и мислите на човека. Молитвата трябва да бъде

съзнателна, да има определена цел. Оня, към когото отправяш молбата си, трябва да ти е познат. Детето се моли на майка си, която познава. В тоя случай неговата молба е точно определена. То знае какво иска и от кого иска.

В Америка някъде една бедна жена била принудена да отдели детето си и да го изпрати в един от големите градове да изкарва само прехраната си. Цели шестнайсет години то било далеч от майка си, между чужди хора. То пораснало, станало юноша. По едно време младото момче заболяло тежко и лекарите се произнесли, че болестта му е неизлечима. Трябвало да съобщят на майката да дойде при момчето си. Тя пристигнала и заварила момчето си в безсъзнание. Силно разтревожена, но с упование в Бога, майката поставила ръката си върху главата на детето. Макар и в безсъзнание, то прошепнало: „Майко!" Само с едно полагане на ръката детето познало майка си. От тоя момент положението на болния се подобрило. Любовта на майката го спасила.

И тъй, когато и ние се обърнем към Бога, Който обединява всички същества, работите ни ще се наредят. Животът ни на земята не е нищо друго освен съзнателен процес на познаване на Бога и Христа. Да познаваш Бога, това значи да използваш всички добри мисли, чувства и желания, вложени в битието. Това значи всички живи същества да бъдат в съгласие помежду си. Няма да обяснявам защо всички хора не се разбират. Ще дойде ден, когато всичко живо ще разбере закона на любовта. Тогава всички хора ще си подадат взаимно ръка.

„Кога се молиш." Това значи да се самоопределиш в идеите си. В тоя смисъл молитвата е самоопределяне. Буквата „м", с която започва думата „молитва" се състои от три ъгъла: двата са с върха нагоре, а средният - с върха надолу. Средният ъгъл показва, че душата, която отправя молитвата си към Бога, е бременна. Качеството на молитвата се определя от плода на тая душа.

Молитвата е нищо друго освен дълбоко желание на човешката душа да постигне нещо. За реализиране на това желание се иска участието на ума, на сърцето и на волята. Дето умът, сърцето и волята се съединяват, там молитвата се реализира. Това съединяване може да става в тъмнина, може да става и в светлина - безразлично. В какво направление се молят хората, не е важно. Едно се иска от тях - да се молят. И вълкът, като излиза вечер да си търси храна, също се моли. И добрите, и лошите хора се молят, но се различават само в резултатите от съединяването на своите мисли,

чувства и действия. Няма живо същество, което да не се моли, обаче молитвата е толкова по-определена, колкото съзнанието е по-високо. Един от елементите, който участва в молитвата, е любовта.

„Влез в скришната си стаичка", това значи влез в мястото на самоопределянето. Тая стаичка подразбира мястото, дето се организират човешките мисли и чувства. Да се молиш, това значи да отправиш своя доклад към оня Велик Център, от който си излязъл. За какво ще дадеш доклад? За работата, която си свършил. И в отговор на това ще стане правилна обмяна между твоите мисли и чувства и тия на съществата от възвишения свят.

Ако някой мисли, че може и без молитва на тоя свят, той е на крив път. Не може без молитва. Само умрелите не се молят. Ония, които живеят във вечна тъмнина, също не се молят. Само децата, които не са се родили, не плачат, нито се молят. Души, които не са дошли на тоя свят, които не са видели светлината, не се молят. Всеки, който е дошъл в света на светлината, се моли, тоест самоопределя се. Той е в непрекъсната връзка с битието. Като знаем това, да не спъваме оня истински, естествен процес, който се извършва в нас. Не е важно дали принадлежим към дадена религия, или не. Молитвата е предшествала всякаква религия. Религиите са дали различни форми на молитвата и с това са я изопачили. Молитвата не става по заповед. Да мислиш, че можеш да се молиш по заповед, това значи да се самоизлъгваш. Молитвата е свободно действие на човешкия дух и на човешката душа. Когато човек иска да се самоопредели, тоест да покаже, че се моли, той проявява мисъл, чувство и действие. Ако в молитвата не участва мисъл, чувство и действие, тя не е истинска.

„Влез в скришната си стаичка." Коя е тая стаичка? Тя е единственото неопетнено място в човешкия свят. Тя е най-чистото място, дето човешко око не е проникнало, нито човешко желание се е проявило, нито човешка воля е действала. Човешката душа влиза в това девствено място и оттам отправя молбата си към своя Отец. Казвате: „Не можем ли да се молим в църква, вкъщи някъде или на улицата?" Не можеш. Ще се молиш само в скришната си стаичка. Не можеш да се молиш нито в църква, нито вкъщи, нито на улицата.

Скришната стаичка е вътре в тебе. Бог е определил това място със закон, който има отношение към бъдещето, което е светло и велико. В бъдеще хората няма да живеят, както днес. Сега пътуваш и като дойдеш до границата, веднага те питат де е паспортът ти. Взимат паспорта ти,

разглеждат чертите ти, дали отговарят на това, което е писано в него. Защо е нужен паспорт? Да не си някакъв престъпник? И това не е лошо, но когато говори за молитвата, Христос казва, че трябва да се съблечеш от всички човешки вярвания и постановления, да оставиш всичко настрана и да влезеш в скришната си стаичка - в своята девствена душа. Там ще разбереш дълбокия смисъл на нещата: защо живееш и защо трябва да се молиш. От това място ще разрешаваш най-великите въпроси.

В бъдеще всички царе, управници и министри, от каквато партия и да са, трябва да излязат от скришната си стаичка. Не излязат ли оттам, те са хора на тъмната култура, на тъмната религия, на тъмната наука, на тъмната свобода. Те не са хора на истинската култура, на истинската религия и наука. Светът е минал през много видове управления, които са избили и обесили милиарди хора, с кръвта на които цялата земя може да се залее. Някои мислят, че ако се пролее още малко кръв, светът ще се оправи. С кръв светът не може да се оправи. Мислите ли, че пролятата кръв на човечеството остава така? Казано е в Псалмите, че Бог събира сълзите на хората и ги туря в малки шишенца в своята лаборатория. Като ги подложи на опит, Той проверява отде идат тия сълзи: от обида, от злоба, от скръб за някой покойник или от непостигнати желания. После Бог казва на жената, която плаче, че изгубила мъжа си: „Вземи сълзите си. Твоят мъж е скрит някъде. Той е жив и ти можеш да го видиш."

Както събира сълзите на човека, така Бог събира и пролятата човешка кръв. Някой човек се напил, пукнали главата му и протекла кръв. Бог събира тая кръв в едно шишенце и пише: „Това е кръвта на еди-кого си, който се е напил в кръчмата." Някой свещеник, като служил на Бога, скарал се и се сбил със своя колега. Бог събира и тая кръв и пише на шишенцето от кого е кръвта и защо е пролята. Някой съдия разглежда едно дело, но не може да дойде до правилно разбирателство с колегите си и се сбива с тях. Бог събира кръвта, пролята при сбиването им и пак пише на етикетчето чия е тая кръв. Събрана е и кръвта от бойните полета, от всички убити - войници, офицери и генерали, от всички майки и бащи, братя и сестри. Запазена е тая кръв. Това е великата култура на земята, която пролива кръв и до днес.

И досега всички хора спорят дали съществува Бог, или не; дали съществува религия, или не; дали светът ще се оправи, или не. Всички процеси на оправяне са в ретортите на лабораториите. Всички герои, на които кръвта изтича, омекват, стават слаби. Ако на най-големия фанатик,

борец за една идея, пукнат главата му и оставят да изтече едно кило кръв, той веднага омеква, отрича се от идеята и казва: „Нека други се борят вече, аз достатъчно дадох от себе си."

Следователно войната се дължи на факта, че в хората се събира излишна кръв, която трябва да се пролее. От другия свят идат същества да вземат излишната кръв на човека. Всяка частица от човешката кръв отговаря на нещо вън от него. Например ти искаш да имаш много пари. Количеството пари, които искаш да притежаваш, отговаря на известно количество кръв в твоя организъм. Всеки предмет, който човек владее отвън, отговаря на известно количество кръв в него. Тая кръв контролира и пази предмета. Възможно ли е това? Направи опит, да се убедиш. Под „кръв" разбирам вътрешната сила на човека. Ако искаш жито, донеси чувал. Готов съм да напълня чувала ти догоре, но сам ще го носиш. Колко жито ще носиш? Колкото е силата ти. Количеството жито, което ще ти дам, се определя от твоята сила. На същото основание казвам: постигането на нашите желания се определя от количеството на нашата кръв, тоест от нашата вътрешна сила.

Христос казва: „Влез в тайната си стаичка, за да се освободиш от излишната кръв." Всеки, който притежава повече кръв, отколкото му трябва, е изложен на катастрофа. За да изтече тая кръв, или ще му пукнат някъде главата, или ще го изпратят на бойното поле. Ще дойдат крадци и разбойници да го оберат. Кои са крадците и разбойниците? Неговите синове и дъщери. Той казва: „Ще оставя богатството си на своя син." Да, но твоят син ще те опропасти, както ти опропасти хиляди семейства.

„Кога се молиш." Молитвата е процес, който уравновесява силите на доброто и на злото. Ако се молиш, както трябва, няма да имаш никакви злини в живота си. Повечето хора не знаят да се молят. Те се молят в църквите, по улиците, в кафенетата, но не и там, дето трябва. Това е една от големите злини в света. Питам, религиозните хора, които вярват в Христа, които Го приемат за Син Божи, какво направиха досега? В първите векове на Римската империя християните бяха гонени и преследвани, следователно естествено беше да не се проявяват. Но във времето на Константин Велики се даде право на християните да турят ред и порядък в света. Какво направиха досега? Лесно е да се възмущаваш от ония, които постъпваха жестоко с християните, но какво направиха и какво правят сегашните християни? Те туриха корони на главите си, патерици в ръцете си, но живееха по езически. Влиза владиката в черква, облича мантията си,

поглежда към всички, благославя ги, но като излезе от черквата, отива в митрополията да разглежда бракоразводни дела.

Защо тия хора не оправят света? Има нещо, което им препятства. Има една опасност, която се крие в самия човек. Това не е за осъждане, но опасността иде от факта, че хората сами се лъжат. И християните сами се лъжат. Християнските народи трябваше да направят опит да приложат Христовото учение. Тогава нямаше да става нужда да се приложи насилието, да се убиват стотици хиляди и милиони хора. Казват, че са станали много убийства. Не, вие още не сте достигнали до това, което инквизицията извърши. Казват, че били застреляни две хиляди свещеници и петстотин епископи. Римската църква изгори милиони хора. Значи сегашните християни не са толкова жестоки, колкото са били хората на миналото. Но ако и болшевиците вървят по същия път, нищо няма да постигнат. Ще дойде време, когато богатите ще станат пролетарии, а пролетариите - богати, но и това няма да оправи света. Сегашните кривоверни ще станат правоверни, а правоверните - кривоверни. Важно е да се оправи светът. Кой ще го оправи, това е второстепенен въпрос.

Казвате, че културните хора ще оправят света. Каква е културата на сегашните хора? Растенията и цветята приемат сокове, обработват ги и образуват аромата в тях. Приятно ти е да помиришеш едно цвете. Хората приемат аромата от растенията и като мине през тях, те отделят вещества, които сами не могат да понасят. Такива културни хора сте всички. Защо обществата не прогресират? От много извержения. Преди години някой си сънувал, че в скоро време израсла една голяма, хубава лоза. Не минало много време, лозата започнала да изсъхва. Потърсил причината и видял, че корените й били покрити с човешки извержения. Какво представят тия извержения? Нечистите човешки мисли и желания.

Християнската църква трябва да работи за човечеството, да пречисти човешките мисли и желания. От години говоря на българите, но те не разбират и не слушат. Те не знаят, че щом сляза от това място, болшевиците ще дойдат. Аз говоря за мир и любов, за Божествения принцип, който ще спаси човечеството. Ние трябва да се молим, да дадем път на Божествения принцип в себе си. Откажем ли на тоя принцип, ще дойде омразата.

Нека направят опит в малък размер. Нека ми дадат едно село от сто къщи, да приложа закона на любовта, да видим какъв ще бъде резултатът след десет-двайсет години. Нека видят българите как се управлява.

Законите, с които ще управлявам, ще извадя от човешкото тяло. Като приложа Божествената конституция, всичко ще тръгне по мед и масло. На сто случая ще има едва едно изключение. Може ли това да стане при сегашните условия, при сегашния ред и порядък? Не може. Човек, който не се храни, не диша, не мисли и не чувства, умира. Можеш ли да възкресиш човека? На оня, който не се храни, не диша, не мисли, не чувства и не действа, никой не може да му помогне.

Молитвата е най-силният акт в човешкия живот. Тя концентрира човешката мисъл, човешките чувства и човешката воля в едно. Тая молитва е мощна, тя върши чудеса. Ако обиденият, изневереният мъж каже, че ще отмъсти на своя съперник, неговата закана е силна като молитвата. Той се заканва и успява. И ангелите, и херувимите му помагат да си отмъсти. Но ако мъжът е готов да прости и да прояви доброто, тоя момент е по-силен от отмъщението. Цялото небе и Бог му идат на помощ.

Днес всички българи - управляващи, духовенство, всички се питат какво ще стане с България. Нищо лошо няма да стане с България. Какво ще решат в Париж? Кой решава въпросите в Париж? Ще кажете, че французите, американците и англичаните решават въпросите. Кои са тия хора? Аз познавам два вида англичани, американци и французи. И двата вида добре ги познавам. Няма сила в света, която може да върне човечеството назад. Няма сила в света, която може да умъртви хората, да избие и унищожи човечеството. Тоя век е отживял своето време. Останал е само ариергардът, който бяга вече. След двайсет-трийсет години нищо няма да остане от него.

„Кога се молиш, влез в скришната си стаичка." Моли се и не се връщай към старото. Моли се за живите хора, носители на бъдещата култура, а не за умрелите. Който не иска да се моли, свободен е да не се моли. За себе си казвам: за умрели хора не се моля. „Бог да прости нашите умрели." Няма защо да ги прощава. Бог прощава на живите, а не на умрелите. Смешно е да се молиш за умрял кон, който мирише. Моли се за живи хора. Да се молиш за умрели хора, това е заблуждение, което няма нищо общо с християнството. Който върши добро, е жив; който върши престъпления, е умрял.

Хората се делят на леви и десни. Така се делят и философите, и учените. И в камарата има леви и десни. Понякога левите са десни, а десните - леви. Често управляващите са криви хора, а някога обратно: управляващите са прави, а управляемите - криви.

При сегашните условия не може да кажете коя партия да дойде на власт. В България трябва да дойде партията на живите хора, а партията на умрелите - Господ да я помете. Колкото по-скоро стане това, толкова по-добре. Не взимайте това помитане в лош смисъл. Както жената мете къщата и я чисти, така ще се измете и партията на умрелите хора, тоест партията на смъртта. След това се запитайте: живи ли да бъдем, или умрели? Живи. За умрелите ли да се молим, или за живите? За живите.

Аз не искам да засягам вашите чувства, както и тия на приятелите, но изнасям една велика Божествена истина. Казвам: досега всички хора са страдали и страдат само от лъжи. Лъжете себе си, лъжете хората, лъжете и Бога. Лъжата създаде всички нещастия в света. Лъжата може да е на мястото си, но кога? Ако орелът нападне един умрял вол, той е на мястото си, но ако напада вола, който оре на нивата, не е на мястото си. Тогава той върши престъпление. Да заравяш умрял човек в земята, това е добро; да заравяш жив човек в земята, това е престъпление.

Христос казва: „Влез в скришната си стаичка и се помоли на Бога." Това значи: определи се към Бога в положителен смисъл. Определиш ли се, ти ще прогледаш през очите на Бога на всички окръжаващи и ще разбереш, че те са твои братя. Ние сме пратени на земята не да оправяме света, но да работим. Чудни са някои лекари, които практикуват гипсирането. Като видят, че кракът на болния е счупен, те веднага го турят в гипс. Ако се окаже, че кракът не е добре наместен, счупват гипсовата превръзка и турят нова. Случва се, че кракът зараства накриво. Тогава чупят костта и отново я гипсират.

Новите лекари избягват гипсовите превръзки. Първата им работа е внимателно да наместят счупените кости, които превързват с лека превръзка, да не се движи кракът, и оставят природата да довърши работата. От страна на лекаря се иска изкуство, да намества счупените кости, а останалата работа ще свърши Бог.

Христос казва: „Отец твой, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве." Значи всичко, което желаеш, Отец ти ще ти го даде. Така ще се реализира силното желание на момата и на момъка. Някоя мома например започва да мечтае за женитба и определя какъв да бъде възлюбеният й: рус със сини очи, добре облечен, умен, добър, с добра обхода. Не се минава много време, тоя момък иде при момата, предлага й своята любов. Той е уверен, че тя ще му отговори, защото вътрешно чувства, че отгоре е определен за нея.

Един ден, когато България бъде толкова вярваща, колкото тази мома, и тя ще помисли какво управление да има, кой да я управлява. И каквото пожелае, това ще бъде. Казваш: „Искам пари на заем." Колко искаш? Определи точно колко искаш. „Искам жито, ечемик, царевица." И това ще бъде, но определи точно по колко крини искаш. „Искам петнайсет крини жито, три крини царевица, една крина боб, три крини леща." Каквото искаш, ще ти се даде. Ето вземи всичко това и го използвай за своето благо, както и за благото на окръжаващите.

От две хиляди години се проповядва Христовото учение, но нищо не излиза. Защо? Защото не се спазват условията, при които семето завързва. Проповядването е сеене, при което семето трябва да завърже и да даде плод.

Сега, като говоря така, някои от вас харесват каквото говоря, а други се съмняват и казват: „Ние знаем защо ни говори той." И аз зная защо говоря. При това не говоря с пипане, слепешката. Определено говоря, че ние трябва да се молим. „Значи трябва да бъдем религиозни?" Не е нужно да бъдем религиозни. Религията подразбира свързване, а от свързването произлиза думата „лига, легия". Когато човек си представи, че нещо е много сладко, образуват се слюнки в устата му. Казано е, че ще се молиш и ще служиш на Бога в Дух и истина. „По Дух" подразбира със сила, а „истина" подразбира всички разумни закони, между които има тясна връзка.

Казвам: да си духовен не значи да си религиозен. Под „духовен" разбирам силен човек. Силен е оня, който при вида на отворената и пълна със злато каса остава тих и спокоен и казва: „Не се нуждая от пари." Ако си добър музикант като Паганини, защо ти са пари? Ще вземеш цигулката си и ще свириш, а парите ще вървят след тебе. Вече четирийсет години работя между българите и само едно чувам: „Пари, пари." Ето вече имат пари. Едно време българите бяха идолопоклонници, а днес са иконопоклонници - кланят се на парата като на икона. Те не трябва да бъдат нито идолопоклонници, нито иконопоклонници. Това не е молитва. Българите трябва да се молят само на Бога и само на Него да се кланят. Българите трябваше да се молят само за жито, за царевица, за плодове. Днес има богати хора, но те са още иконопоклонници. Много от сегашните хора продават икони. Ние знаем какви са техните икони.

Не се позволява на културните хора да се кланят на идоли и на икони. Да ги турят за украшения може, но да влагат надеждата си в тях, това е

престъпно. Жената, като види парите на мъжа си, не трябва да ги пожелае, но да каже: „Това е иконопоклонство." Служи си с парите, без да им се кланяш. Парите могат да изчезнат. Какво ще правиш тогава? Ще кажеш, че не можеш да живееш. Това е иконопоклонство. Някой иска да има звонкови монети. Щом ги иска, ще се ожени за тях.

Утре ще дойдат болшевиците. Какво ще правиш тогава? Аз не говоря за сегашните болшевици, но за ония, които искат да бъдат свободни, а ограничават свободата на другите. Има и съдии такива.

Казвам: съществуват два вида болшевици. Едните наричам бели, светли болшевици. Те не си служат с насилия и ограничения. Аз съм с тях и ги поддържам. Другите наричам тъмни болшевици. Те си служат с насилието. Те са стари болшевици с нов надпис. Те трябва да разберат Христовото учение и да го приложат. Щом сме дошли на земята, трябва да се ползваме от Христовото учение. Не сме дошли да използваме хората, да ги впрегнем на работа и да ги мушкаме с остен. Това не е култура. Един закон има, и всички трябва еднакво да се подчиняваме на него. Той трябва да бъде написан в сърцата ни и всеки да бъде съдия на себе си, сам да следи за неговото прилагане. Често хората менят убеждението си според общественото мнение. Според мене общественото мнение се променя, както времето: лятно време - едно, зимно време - друго. Земята е причина за промяната на общественото мнение. Защо? Защото оста й е отклонена на двайсет и три градуса от първоначалното положение. Един ден, когато оста на земята се изправи и заеме перпендикулярно положение, тогава общественото мнение ще се установи. Тогава ще дойдат добри времена за човечеството.

Каквото е станало със земята, същото забелязваме и в човешкия мозък. И той се е отклонил на двайсет и три градуса от правия ъгъл. Ето защо нашите мисли, нашите философски разсъждения са на двайсет и три градуса далеч от истината. Сегашната философия и сегашните вярвания на хората са далеч двайсет и три градуса от любовта. Кога ще се оправи светът? Когато изправите оста на вашия мозък на деветдесет градуса. Това значи светът да се пречисти и да дойде хармонията и възкресението за човешките души. При това положение човек е готов да се откаже от всичко временно и преходно. Дойде някой да иска къщата му. Той не се противопоставя, но казва: „Заповядай, влез в къщата. Тя не е моя собственост." Оставя къщата и излиза вън. Казвате: „Лесно се говори, защото нямаш своя къща." Всички ваши къщи са и мои. Ако един ден

отида в пространството, ще посещавам всички къщи като свои: дето искам, там ще вляза; каквото пожелая, ще го взема. Обаче не искам да минавам през тесни дупки. Ако искам да стана царски син, и това мога да постигна. Ще се родя в царски дом и ще стана царски син. Раждането е минаване през тясна дупка.

„Кога се молиш, влез в скришната си стаичка." „Какво ще правя там?" Ще се запознаеш с човешките души, ще започнеш да ги разбираш и да се разговаряш с тях. И тогава, като срещнеш един човек, ще го познаеш и ще кажеш: „Ето човека, когото търся." Сега се срещате и се разочаровате един от друг. По колко пъти на ден лицето ви се променя: става ту бледо, ту червено.

Ти се молиш, но твоята молитва нищо не ти допринася. Едно нещо е да се молиш вън, тоест вън от духовния свят, друго нещо е да се молиш в скришната си стаичка, тоест в духовния свят. Малцина се влезли в скришната си стаичка. Който влезе в тая стаичка, става господар на себе си и възкръсва. Кой човек не възкръсва? Който не излиза от скришната стаичка. Ще влезеш в скришната стаичка и ще излезеш вън. Казвате: „Такова възкресение ли очакваме?" Вие приличате на млада мома, която очаква някой княжески син. Като не дойде той, дохожда един беден, скромен момък. Тя го поглежда и казва: „Княжеският син закъсня. Няма повече да го чакам, ще взема бедния момък."

Помнете: докато сте вън от стаичката си, никога няма да разберете Христовото учение. Влезете ли в стаичката си, истината, правдата, любовта ще царуват във вас. Волята, умът, сърцето ще се проявят с всичката си сила. Никакво недоволство, никаква сянка няма да се яви на лицето ви.

Питате: „Вън ли съм, или вътре в стаичката?" Вън сте, всички сте вън. Някога правите опит, влезете вътре, постоите десетина секунди и пак излизате вън. Доброто и възвишено настроение, което понякога имате, както и желанието ви да помогнете, да простите на ближния си, да повдигнете падналия, това се дължи на момента, който сте прекарали в тайната си стаичка. „Нали сме правоверни?" Според мене правоверен е само оня, който е в тайната си стаичка. На оня, който е в тая стаичка, моето почитание и благословение. За него всякога мога да се моля. Оня, който стои вън от стаичката си и само философства, той е далеч от мене - за него не мога да се моля. Той казва: „Помоли се за мене." „Влез в скришната си стаичка, заедно ще се помолим."

Казвате: „Човек трябва да бъде силен, за да приложи Христовото

учение." Щом намирате, че сте слаби, децата ви ще приложат това учение. Те ще оправят света. Майката живее само за детето си, понеже то внася подтик, импулс в нея. Детето е цар за майката: каквото заповяда, тя изпълнява. Изпълнява се заповедта на онова дете, което внася подтик към наука, към култура. На такъв цар и аз бих се молил. На такъв цар бих изпратил много подаръци и бих казал: „Достоен си да управляваш."

Христос казва: „Като се молиш, влез в скришната си стаичка." Тая стаичка е една гатанка още неразрешена. И философи, и учени са мислили и мислят върху тая гатанка, но не са я разрешили. Казано е просто и ясно: „Влез в скришната си стаичка, дето човешки крак не е стъпвал. Там само ангелите живеят. И като влезеш вътре, помоли се Отцу твоему, Който вижда в тайно." Като влезеш в тая стаичка, ще разбереш какво нещо е Господ. Той не е такъв, какъвто философите и богословите Го описват. Те не Го познават, защото оста на техния мозък е изкривена.

Всички, които ме слушате днес, влезте в скришната си стаичка и се помолете на Бога. Това, което пожелаете в тайно, Бог ще ви го въздаде наяве.

Като казвам, че всичко ще ви се въздаде, имам предвид белите българи. Добри хора са тия българи, велико бъдеще ги очаква. Какво означава думата „българин"? Тя е от древен произход. Коренът й се крие в дълбоката древност. Под „българин" разбирам човек, който търси учителя си, намира го и учи. От гледището на Божествената филология това е значението на думата „българин". Като българин намери своя велик учител и кажи: „Велики учителю на светлината, ти ще бъдеш между нас и ще ни управляваш."

Значи българин е всеки човек, който търси и намира своя велик учител, за да приложи неговото учение и да покаже на своя народ и на своя ближен как трябва да се живее. „Българин ли съм?" Ако ме разбираш, българин си; ако не ме разбираш, не си българин.

Желая ви да се върнете по домовете си с думата „българин" и да намерите своя велик учител.

Желая ви да влезете във вашата скришна стаичка и да се помолите Отцу вашему, Който вижда в тайно и ще ви въздаде всичко наяве.

Не се плашете от Парижката конференция, нито от болшевиците и от гърците. От никого не се плашете.

Бъдете свободни граждани на живата земя, и тя ще бъде ваша.

27 април 1919 г., неделя, 10 ч.
София

АЗ СЪМ ОНЗИ ЧОВЕК

Аз съм онзи человек, който видях скръб от жезъла на Неговата ярост. (Плачът на Йеремия 3:1)

Четете книгата „Плач Йеремиев" и знайте, че тя представя писанието на един поет и пророк. Всичко, казано в тая книга, е в преносен смисъл. Сегашните хора мислят, че старите пророци и поети не са разбирали нещата, както те ги разбират. Те мислят, че старите пророци не са разбирали и Бога, както днес Го разбират. Затова питат как е възможно да се говори за ярост Божия. Вярно е, че който пише или говори за Господа, трябва да Го познава. Но може ли някой да докаже, че яростта на Бога е нещо лошо? Какво ще кажете за ковача, който цял ден надува меха, за да разпали огъня и с яростта му да стопи и огъне желязото? Огънят държи ли сметка какво усеща желязото? И желязото има право да се чуди защо тоя огън излива яростта си върху него. Трябва ли да се каже, че яростта на огъня се крие във вашия мех и в ръката, която го надува? Човекът, който надува меха, ще каже: „Аз не изпитвам никаква ярост, никакъв гняв, но приспособявам гвоздея за работа." Ако гвоздеят пита ковача защо го мъчи, последният ще каже: „Не те мъча, но те приготвям за работа. В душата ми се таи само обич, с която искам да извадя непотребното от тебе и да остане само онова, което ще влезе в работа."

Сега, като наблюдавате как Бог работи, и виждате, че някои от Неговите прояви не отговарят на вашите желания, вие си съставяте различни мнения за Него. Един казва, че Бог е любов; друг - че Бог е правда. Кой е опитал Божията любов? Кой е опитал Божията правда? Като обичате някое дете, вие го прегръщате и стискате. Детето казва, че го мъчите, а вие искате да го убедите, че от любов правите това. Помнете: когато се говори за яростта на Бога, имаме предвид Неговата мъдрост. Мъдростта се постига само чрез мъки и страдания. Оня, който иска да стане мъдър като Бога, ще мине през такива страдания, каквито наум не му е дохождало. Който иска да мине по-лек път, да приеме любовта. Когато човек се намери на кръстопът в живота, трябва да избере или любовта, или мъдростта - един от двата велики принципа. Ако избере пътя на мъдростта, той трябва да знае, че ще мине през големи изпитания и мъчения. Който може да изтърпи всичко докрай, той ще бъде достоен за Бога и Бог ще

направи жилище в него. Методът на любовта е друг, съвършено различен от тоя на мъдростта.

„Аз съм оня човек, който видях скръб." Така казва пророк Йеремия, но и вие казвате, че вашата скръб е голяма. Скръбта не иде за пръв път в живота. Като четете книгата „Плач Йеремиев", виждате през какъв тежък изпит са минали евреите. Имайте предвид, че вавилоняните са били културен народ, но често най-големите варварства идат от културните хора. Те са способни да извършат най-голямото добро и най-голямото зло. Съвременният културен човек ще хване една кокошка, ще я заколи и ще я тури на огъня да се готви. Също така ще хване един гълъб, ще го заколи и сготви. После всички ще се наредят около кокошката, ще ядат и ще се веселят. Какво мнение има кокошата раса за нас? За тях ние сме богове. Кокошките казват: „Много жестоки са нашите богове." Човекът ще възрази: „Ние обичаме кокошките и като го колим и ядем, чест им правим. Ние ги приемаме в себе си и с това помагаме за тяхното развитие." Той казва: „Такъв е Божият промисъл." Кое всъщност е Божи промисъл, това не се знае. Схващането на сегашните хора за Божия промисъл е петдесет процента лъжливо, двайсет и пет процента вероятно и двайсет и пет процента вярно.

„Видях скръб от жезъла на Неговата ярост." Може ли да дойде лекар да чисти цирея ви и да не ви причини скръб? Докато се изчисти циреят ви, лекарят ще бъде яростен. Той ще вземе ножа и ще ви причини голяма болка. Това страдание е смислено. Ако не очистите цирея, животът ви ще бъде в опасност. Значи има два вида страдания: едните са смислени, а другите нямат смисъл. Когато намествате счупения крак на някого, вие ще му причините страдание, но това страдание е намясто. Има случаи, когато умът и сърцето на човека са изкълчени. Кой ще му помогне? Пак големият палец на ръката. Той ще причини болка, но ще ги намести. Това страдание е осмислено. Представете си, че ви срещне някой човек и без никаква причина ви набие, счупи крака ви и избяга. Вие страдате, без да знаете защо, не намирате смисъл в това страдание. Тоя човек не знае кога трябва да бие. Индусите наричат това страдание кармично. Когато намествате крака на някого по всички правила на изкуството, страданието е намясто. Индусите наричат това страдание „добра карма", или „дихарма".

Казвате: индуската философия крие дълбоки истини в себе си. Било е някога, но сега тя е изгубила петдесет процента от своята стойност. Сегашните индуси нямат това просветление, каквото са имали преди

хиляди години. Някогашните индуси са били на голяма висота, но днес са изгубили част от светлината си. Има нещо криво в сегашната индуска философия. И евреите, като се считали за избран народ, искали са да бъдат първи между народите, но не могли да устоят. Бог ги е поставил на големи изпитания, но те пропаднали, не могли да издържат на тия изпити.

Избраниците са хора на мъдростта, а не на любовта. Любовта търси умни, а не глупави хора. Момъкът например се влюбва в умна мома. Любовта се стреми към мъдростта. Ако си умен човек, на мнозина ще обърнеш внимание; ако си глупав, никой няма да те погледне. Любовта търси умни хора, а мъдростта - глупави. Ако си глупав, не можеш да бъдеш избраник на любовта. Казваш: „Аз мога да служа на Бога без любов." Това е невъзможно. Никой не може да служи на Бога без любов. Любовта казва: „Аз не се нуждая от глупави слуги. Моят свят е съставен от хора, които вършат работата ми без погрешки." Някои мислят, че любовта не е взискателна. Те се лъжат. Любовта е крайно взискателна. Тя не търпи никакво недоволство, никакво навъсване на лицето. Мъжът влиза вкъщи и вижда, че жена му е малко неразположена. Той се намръщва, не обича да гледа болна жена. И жената е недоволна от болния си мъж. Любовта казва и на двамата: „Който е недоволен, да излезе вън. Аз обичам хора с весели и засмени лица, които са минали през училището на мъдростта."

Повечето хора страдат по причина на своята глупост. Те искат да внесат в света ред и порядък, противоположен на Божествения. Те трябва да знаят, че човешките закони не са Божествени. Не мислете, че Бог ще остави Своите глупави деца да управляват света вън от Неговите закони. Не прилагат ли законите Му, Той ще вземе една тояга и ще каже: „Хайде вън!" Не изпълнят ли Неговите закони, колкото и да философстват, не само че не ще си помогнат, но ще си изгубят ума.

Един учен, който много философствал, дошъл до една крива идея, че бил гъба и не може да яде. Каквото му давали да яде, нищо не приемал, отказвал се под предлог, че гъбите не ядат. Турили го в лудницата, дано там се излекува, но и тук лекарите не могли да му помогнат. Те се видели в чудо. Най-после дошъл един психиатър лекар да прегледа умопобъркания. Той го запитал: „Ти кой си и какъв си?" „Аз съм гъба" - спокойно отговорил болният. „И аз съм гъба" - казал лекарят. „Знаеш ли, че гъбите не ядат?" „Аз ще ям" - възразил лекарят. „Как смееш?" „Аз съм главната гъба над всички гъби. Аз управлявам гъбите." „Щом е така, и аз ще ям, и аз съм главна гъба" - отговорил болният. Така лекарят успял да накара болния

да яде.

И тъй, съществуват две общества: общество на прости гъби, на които не се позволява да правят престъпления, и общество на главни гъби, които имат право много да ядат. Съвременната култура страда все от общества на главни гъби. Простата гъба е разрешила въпроса. Тя казва: „Аз съм гъба и не ям."

Спорът на сегашните хора произлиза от въпроса за яденето. Той е важен въпрос и трябва да се разреши правилно. Човек трябва да измени начина на живота си. Днес главната гъба яде много и различни яденета. Простата гъба яде боб - проста храна. Така възниква различието между хората, които започват да се делят на прости и на благородници. Простата гъба се облича просто, скромно, а главната гъба се облича в скъпи, хубави дрехи и се накичва със златни пръстени, часовници, гердани и др. Питат простата гъба: „Защо страдаш? Кой ти причини страданието?" „Главната гъба."

Какво представя главната гъба? Тя крие в себе си условия за хаос и анархия. Както студът разваля доброто разположение на човека, така и главната гъба внася дисхармония в света. Кой не се е изненадал от студеното и лошо време? Излиза на разходка пременен, добре облечен, но завали дъжд, времето се изстуди и той започва да трепери. Ще кажете, че лошото време внася анархия във вашия живот. Навсякъде има анархия. Влезете ли в едно културно общество, там ще видите най- голямата анархия. Защо? Защото съвременната култура не носи онова съдържане, което се изисква от нея. Хора, които минават за културни, а постоянно разискват върху въпроса, съществува ли Бог, има ли друг свят - това са все главни гъби.

Питам: колко тежи мозъкът на една главна гъба? Най-много килограм и половина. Тая гъба, с килограм и половина мозък, иска да разреши важни космични въпроси. Може ли тая малка глава да разреши въпроса, съществува ли Бог, или не? За да се задава такъв въпрос, това значи да се запитате Бог ли управлява, или човек? Тоя малък човек е готов да критикува Господа, че не е направил света както трябва. Оня, който се осмелява да критикува Господа, трябва да се откаже от ядене на кокошки, агнета, фазани, пъдпъдъци и др. Яде ли всичко това, той никога не може да има представа за Господа. Великият Бог, Когото се опитвате да критикувате, даде Своя живот в жертва за всички същества. Той пое техните страдания като свои. След това ще дойде малкият човек да казва,

че Божиите пътища не са добри. А твоите пътища добри ли са? Наточиш ножа си и заколиш една кокошка. Това добро ли е? Щом колиш кокошка, и човек ще заколиш.

Лекарите се опитват да доказват научно, че месната храна е по-добра от растителната. Де са техните данни за това? Поставете двама здрави хора на опит: единият да се храни с месо, а другият - със зеленчуци и плодове, и вижте какъв ще бъде резултатът. Ще кажете, че всеки човек прави това, което може да подобри живота му. Вярно е, но всеки трябва да живее така, както му е определено. Ще избягваш да подражаваш на другите, но ще се концентрираш дълбоко в себе си, да разбереш какво се иска от тебе и какво ти е необходимо.

Питам, сегашните културни хора защо се повдигнаха едни върху други? Защо избиха милиони хора? При това останаха много сакати, хроми, вдовици. Защо беше нужно това? Както и да разглеждам въпроса, виждам, че това не е никаква философия. В тая война се създаде една нова философия, че причините и последствията на нещата вървят неотклонно. Те не могат да се изменят. И в края на краищата човек дохожда до заключението: „Каквото правиш, това ще ти се въздаде." И за най-малката добра или лоша постъпка ще ти се върне. Това се изразява с българската поговорка: „Каквото сееш, това ще пожънеш."

Преди години един български адвокат трябвало да пътува от Горна Оряховица до Търново с влак. Като купувал билет, един селянин се приближил до него и му казал: „Господине, не ми достигат трийсет стотинки за билет. Можеш ли да ми услужиш?" Адвокатът се обърнал строго към него и казал: „Нямам пари, не мога да ти дам." Всъщност той имал пари, но си казал: „Селянин е. Като няма пари, да върви пеш." След години тоя адвокат пътувал от Лондон за един провинциален град, но не му достигали трийсет стотинки за билет. Обърнал се на- тук-натам да намери някой познат, но не могъл да види такъв. Не се решил да иска от непознати и се принудил да върви пеш. Като тръгнал, замислил се и си спомнил, че преди години той не пожелал да услужи на селянина. Сега той изпаднал в неговото положение.

Закон е: каквото си направил, ще ти се върне. Тоя закон е общ и се отнася до всички живи същества, до всички народи. Бог постъпва еднакво с всички същества. Войната доказва това. Българите са недоволни, че като отишли в Париж, не им дали право. От кого търсят своето право: от простата или от главната гъба? На земята право не съществува: не е имало,

няма и няма да има. Правото е атрибут на Божествения свят. За да отсъжда право, човек трябва да бъде мъдър, да разбира причините и последствията на нещата, да анализира всяка своя постъпка. Главата на Европа има да страда още много, докато разбере има ли Бог, или не; съществува ли Божествен свят, или не. Всички народи ще познаят съществува ли Божествено право, или не. Всички мъже и жени, дъщери и синове ще разберат защо плаче Йеремия.

Какво правеха евреите, когато Бог изпращаше между тях някой пророк? Те са го гонели, били, убивали. Това не показва, че еврейският народ е лош, но понеже той е избрал пътя на мъдростта, трябва да мине по него. Провидението не е отхвърлило еврейския народ, но го прекарва през страдания. Ето защо, когато страдаме, трябва да знаем, че Бог ни е определил тоя път. Покажете ми един велик или добър човек, който да не е страдал. Не говоря за страданията, които сами си създавате, но за ония, които мъдростта ви налага. Аз говоря за ония страдания, които повдигат народите, обществата и индивидите.

Епохата, през която сегашното човечество минава, изисква от всички да въдворят братство между народите и обществата, да хвърлят оръжието от ръцете си. Аз съм против сегашните оръжия. Защо? Защото има други сили, с които може да се воюва. Страшно е да хвърляш гранати, бомби, с които да чупиш ръце и крака, да вадиш очи на хората. Питате: как може да се приложи новото учение, когато сме обиколени с хора, които искат само отмъщение? Новото учение крие такава сила в себе си, че като дойдеш до неприятеля, само ще махнеш с ръка и той ще заспи. Като се събуди, ще го нахраниш и ще го изпратиш да си върви. Как ще се бие неприятелят ти, като знае, че ще го приспиш? Хората на новото учение разполагат с такива сили, с каквито никой не е разполагал. Какво ще правиш, ако един от тях извади револвера си срещу тебе? Ръката ти ще остане във въздуха и дълго време след това трябва да работиш, за да я свалиш долу. Това не са празни приказки. Невъзможно е да убиеш човек, в когото Бог живее.

Когато човек реши да страда и да се самопожертва, Бог го изоставя, подлага го на изпит. И да пострада, Бог ще му направи нова къща, тоест ново тяло, по-здраво от първото.

Казвам: и Христос беше изоставен от Бога. Той се обърна към Него с думите: „Господи, защо си Ме оставил?" Коя е причината някога Бог да ни изостави?

От двайсет години българите поддържаха мисълта, че ние сами

можем да се оправим. Бог отговаря: „Тъкмо такъв народ искам Аз." В тоя смисъл българинът казва: „Да ти е здрав гръбнакът и кривакът." Но сила без мъдрост не може да се употреби разумно. В бъдеще всички държавници трябва да разберат незиблемите и неизменни Божии закони, защото върху тях се крепи цялото битие.

Казано е, че Бог се проявява в две противоположни направления. Значи в Него действат и положителни, и отрицателни сили. Кога се проявяват отрицателните сили на Бога? Когато не изпълнявате волята Му и нарушавате основния закон на любовта.

Питате как е възможно човек, произлязъл от Бога, Който е любов, да греши и да не изпълнява закона Му? Източникът на злото и на греха е съвсем друг, а не тоя, от който излиза доброто и любовта. Злото в Бога е в потенциал, но когато се прояви, то слиза в по-ниска сфера от тая на доброто. Когато слиза от по-висока сфера, човек неизбежно минава през сферата на злото и се заразява от него. В това отношение грехът, злото е преходна сила. Като излезе от сферата на злото, човек отново става чист.

Сега да се върнем към въпроса за страданията като нещо смислено, в което участва и любовта. Всички страдания - индивидуални, обществени, народни и общочовешки, носят в себе си зародиша на любовта. Страдания се дават на всички ученици, които вървят по пътя на мъдростта. Любовта, като срещне човека, казва му: „Ти си същество, с което мога да живея, защото си мъдър."

Казвате, че Бог е търпелив, тоест любовта е дълготърпелива, затова може да живее с човека. Не можете ли да търпите и вие като Бога? Защо, като дойде брат ти и вземе къщата ти, не кажеш философски: „Брат ми е, нека вземе къщата ми." Не само че не търпиш, но търсиш правото си. Какво право? Човешкото право. Божественото право е далеч от вас. В Божественото право няма никаква собственост. Обаче смешно е, когато човек туря богатството си в десет кесии, в петте от които свободно бърка и вади пари, а в останалите пет не смее да бутне. Единственият грях се заключава в това, че спираме действието на Божията любов и пречим на Божествения живот да се оформи в стройна система.

От Божествено гледище много злини носят благо за човека. Бог, Който е Всемъдър, ни лишава от ненужни страдания. Привидно това лишение е зло за нас, но като вникнем в него, виждаме, че по-добре е да се лишим от едно благо, в което се крият условия за бъдещи страдания. Кога става човек нервен? Когато носи по- голям товар, отколкото са

възможностите му. Защо носи тоя товар? Защото иска да стане величие, божество, всички да му се кланят. Даже и най-простият човек иска да стане божество. Дайте и на най-смирения човек пари, власт, да видите как ще постъпи. Той се моли на Бога, ходи на църква, но като му дадете възможност да се прояви, виждате другото му естество.

Сегашният строй е поставен на фалшива основа. Вярванията на сегашните хора в основата си са една голяма лъжа. Всичко това причинява страдания. Ако днес дойде Христос на земята, ще се чуди на изопачените човешки умове, които са турили в устата на хората думи, които Той никога не е казал. Всички проповедници, свещеници и учители трябва да застанат на страната на Христа и да кажат: „Няма да воюваме. Така е казал нашият велик Учител." Свещениците излязоха с кръст в ръка да се молят за благословение на оръжието и казаха: „Трябва да се бием." Един Учител имате. Как ще се оправдаете, че не Го послушахте? С нищо не можете да се оправдаете. Това са християнски народи!

Сега от небето изпращат комисия да проучи положението. Старият кабинет е разтурен горе, старите методи са заменени с нови. Старият цар е детрониран. Новият цар е дал кандидатурата си от две хиляди години и едва сега го коронясват. Всички хора със стари убеждения ще бъдат уволнени. Кой ще ги уволни? Христос. В продължение на няколко години хората ще разберат може ли Христос да уволнява, или не може. Оня, който може да влезе в новото учение, да възприеме любовта и мъдростта в себе си и да живее с тях, той ще бъде назначен на служба от Христа.

Христос казва: „Който не се отрече от себе си, не може да бъде Мой ученик." Отричането от себе си подразбира отричане от стария ред на нещата. Върху стария ред са писани хиляди томове. В тях е застъпено човешкото, а не Божественото. Смешно е, ако един лекар иска да ви убеди, че лекарствата му са добри, когато деветдесет и девет души на сто умират от тях. Колко хора са умирали от старите системи и методи. Ще кажете, че това е карма. Не е карма това, но лъжливи учения.

Не е право да се опълчвате против Бога и да Го обвинявате в несправедливост. Няма по-страшно нещо за човека от това, да се ползва изобилно от Божиите блага и след това да се обърне против Него и да Го хули. Кой баща не би се оскърбил от такива синове? И Бог се огорчава от Своите синове, които Го хулят. Дали това правят българите, англичаните, американците, не е важно. Безразлично е кой човек или народ постъпва така. За Бога няма величия. Пред лицето на Бога всички култури, всички

народи са еднакви.

Преди години бях в Бостън. Вървя един ден по улиците и виждам един висок господин, около два метра, стърчи над другите. На главата си имаше корона. Всички се обръщат, гледат го и се смеят. Какво ли особено имаше тоя човек? Мина пред мене, нищо не видях. Отминах го. Обаче рекох да се обърна, да видя гърба му. Каква беше изненадата ми, когато видях, че гърбът му беше покрит с различни реклами. Казах си: такова нещо представяме и ние съвременните хора - рекламаджии. Гърбът ни е покрит само с реклами от различен характер. Ако ни погледне някое разумно същество, няма да ни познае. Рекламите са различните прозвища, които ни са дадени. Кое е истинското ни име мъчно може да се разбере.

Пророкът казва: „Аз съм онзи човек, който видях скръб от жезъла на Неговата ярост." На такъв рекламаджия трябва тояга. Защо е нужно тояга? За да излязат узрелите зрънца. Когато бобът и лещата узреят, чукат ги с тояга, за да паднат узрелите зрънца. Тогава ще пишете в историята, че сте многострадален народ. Аз облажавам всеки човек и всеки народ, който е страдал, защото от него ще излезе доброто и възвишеното, които ще служат за повдигане на човечеството.

Бог сега вдига и слага тоягата си върху гърба на българите. Те казват: „Убиха ни." Не, само шушулките хвърлят настрана. Аз облажавам всеки човек, бит от Господа или от някой мъдрец, защото така се намагнетисва. Всеки, който е бит от Господа, става гений и светия. Блажен е тоя народ, върху който Божията тояга се вдига и слага. Тоя бой ще създаде всички добродетели и България, върху която пада Божествената тояга, ще се освободи от всички шушулки, от всичката плява - ще остане само чистото в нея. Тогава Бог ще каже: „Идете и намерете оня българин, който е добър, умен, честен и справедлив. Той ми трябва. Ще го назнача на важна служба в Царството Си." Засега трябва да изчезнат всички шушулки.

Не се обезсърчавайте. Който се обезсърчава, не е достоен да носи името на мъдростта.

Сега аз търся в България хора на истинската култура, в които да вложим нещо ново. Всички стари реклами трябва да се хвърлят навън. Свещениците трябва да се облекат в бяло и отвън, и отвътре. В това отношение аз харесвам шопите, които носят бели и шарени дрехи. И аз трябва да хвърля черните дрехи, да си направя шопски. В бъдеще цяла Европа ще се облече в бяло като шопите.

„Аз съм онзи човек, който видях скръб от жезъла на Неговата ярост."

Блажен е тоя пророк, защото се е удостоил да изпита Божията тояга на гърба си. Това е голяма привилегия не само за пророка, но и за царя. От такъв бой човек се намагнетисва и оживява. Всеки, който страда по тоя начин, той се благославя.

Слънчевата енергия не е нищо друго, освен ударите на тая тояга. Който не понася тия удари, търси сянка. От тия постоянни удари плодовете узряват. Тия удари вървят ритмично. Първо те са слаби, постепенно се усилват, на обяд са най-силни и след обяд постепенно се намаляват. Същият закон се прилага и при страданията. Ето защо, когато Бог иска да повдигне човека, Той го прекарва през екватора, дето стават големи бури. Така той се пречиства, обновява и повдига. Бурята постепенно утихва, но минали са вече четирийсет-петдесет години от неговия живот.

Питате: какво ще стане с нас в бъдеще? В бъдеще няма да лъжете, няма да крадете. Каквото направите, ще се напише на лицето ви. Нищо няма да остане скрито. Направите ли една малка погрешка, веднага ще дойде последствието.

Наблюдавах един интересен факт в село Чатма, Варненско. Две ластовички си правеха гнезда на близки места. Едната ходеше, връщаше се, носеше кал, сламки за гнездото си. Другата, по-хитра, стои настрана и чака първата да замине, да вземе от гнездото й готов материал. Първата ластовичка не забелязва това, продължава да носи кал, да си гради гнездото. Това траеше десетина деня. Първата, работливата ластовичка, гледа гнездото си и се чуди защо, след като носи толкова материал, не може да го завърши. В това време иде втората ластовичка, спуща се към гнездото на първата да си вземе сламки и кал. Едва сега трудолюбивата ластовичка разбра, че крадец взима материала за гнездото й. Хвърли се върху нея и се сбиха. В борбата и двете паднаха на земята. В това време се спусна върху тях една котка и хвана едната. Коя ластовичка падна в устата на котката? Крадливата. Така тя получи възмездието си.

Връщам се един ден от Княжево с трамвай. Двама богаташи се разговарят. Единият казва: „Не зная какво ще стане с мене, не мога да ям." „Защо? Жена ти ли не позволява, или докторът?" „Нито жена ми, нито докторът, но стомахът ми е разстроен, не мога да ям нищо, само мляко пия." Казвам: Божественият стомах заповядва на сегашните хора да не ядат нечиста храна. Мойсей заповяда на евреите да не ядат нечисти животни. Наистина всяка храна, която внася нечистотии в сърцето, в ума, в тялото на човека, както и в цялото общество, нищо не допринася за развитието на

човека. Божественият стомах е по-умен и от най-видните философи и учени.

Като изучават човешкия организъм, дохождат до заключението, че материята, от която е направен мозъкът, е най-организирана, тоест най-одухотворена, най- чиста. Забелязано е, че когато човек заболее от сериозна, тежка болест, той губи от тялото си голяма част, само мозъкът нищо не губи. Това показва, че материята на мозъка е най-устойчива.

В бъдеще, когато одухотворим всичките си органи - дробовете, сърцето, стомаха, няма да страдаме. Тогава ще бъдем истински културни хора и ще разбираме великите Божии закони. Тогава ще дойде истинският комунизъм, не чрез насилие, а по общ избор, чрез закона на любовта. Тоя комунизъм съществува в нас. Клетките на нашия организъм живеят по закона на любовта.

Някои мислят, че комунизмът е нова наука. Не, стара наука е комунизмът. Той съществува откак свят светува. Когато пръстите на ръцете и на краката страдат, целият организъм страда. Здравите клетки започват да изпращат храна и енергия към болните и така ги подкрепват. Клетките са малки душички, които след време ще се развият и ще станат индивидуални души, разумни като вас. Дайте им условия да се развият. Те са комунисти, отказали се доброволно от своята собственост. Те казват: „Господарю, ние ще живеем заради тебе." Когато господарят им направи отклонение от правия път, те казват: „Господарю, ти трябва да умреш." В тоя смисъл смъртта не е нищо друго освен край на монархическото управление в човека. Това управление трябва да умре. Бог е начертал какво ще бъде управлението и ние трябва да го приложим.

Ако всички, които ме слушате днес, сте готови да напуснете старите си вярвания, тоест изсъхналите шушулки, и потърсите Бога с всичкото си сърце и душа, ще Го намерите. Който е намерил Бога, той обича всички живи същества - от най-малките до най-големите. За него няма страдания, за него не съществува ад.

И тъй, ако искате да се освободите от страданията и нещастията, потърсете Господа. Той е в сила да ви освободи от всички мъчнотии, да вдигне товара ви. Някой тури на гърба ти голям товар, не можеш да го носиш и се оплакваш. Господ чуе плача ти, изпрати някой силен човек да вдигне товара ти. Задлъжнял си, клюмнеш глава, не можеш да платиш дълга си. Какво ще направиш? Ще се помолиш на Господа и Той ще изпрати един благороден, щедър човек да ти помогне. Ти се зарадваш и

казваш: „Има Господ."

Сега всички хора искат да управляват. Това нищо няма да допринесе. Трябва да се излезе от тая обществена кал. Спасението на България е в това, всички българи да се обърнат към живия Господ, Който държи съдбините на народите в ръцете си. Те се кланяха на германци, на англичани, на американци, на французи, но никой не им помогна. Казано е: „Проклет е оня, който се надява на човека." Нека българите се обърнат към Бога и кажат: „На Тебе, Господи, се кланяме. На Тебе уповаваме. Никаква политика не ни трябва. Долу всички узурпатори! Долу всички лъжци!"

„Аз съм онзи човек, който видях скръб от жезъла на Неговата ярост." Кога иде Божественият жезъл? Когато настъпва нова култура, нова епоха.

Учените казват, че човек е произлязъл от маймуна. Тогава той не е бил изправен на два крака, но се е подпирал с тояга. Значи при всяка нова епоха, при всяко ново учение човек се подпира на тояга, тоест учи нов закон. Той вдига и слага тоягата, тоест вдига пръста си нагоре и го слага. Тоягата се движи нагоре и надолу под прав ъгъл.

Мнозина казват, че истините, които проповядвам, били прости. Сега ще ви дам няколко формули: $a + b = c$; $a^2 + b^2 = c^2$; $a^3 + b^3 = c^3$; $a^4 + b^4 = c^4$. Това са величини от първо, второ, трето и четвърто измерение. Вие знаете ли какво означава първото измерение? Можете ли да се движите по права линия? Правата линия е Божествена. Тя образува всички плоскости. С нея се измерват всички величини. Следователно, като имате някакво страдание, вижте де е то: в правата линия, в плоскостта или в куба. Правата линия е тялото ви: $a + b = c$; плоскостта е сърцето ви: $a^2 + b^2 = c^2$; кубът е вашият ум: $a^3 + b^3 = c^3$. Ако не мислите право, логично, идат страданията. Душата ви е четвъртото измерение: $a^4 + b^4 = c^4$.

Четирите измерения представят страданията на човека в четирите полета. Това е велика наука на построяване. Ако бяхте ясновидци, щяхте да видите, че в телата ви става такъв строеж, какъвто и на физичния свят. Навсякъде в нашия живот се забелязва движение в права линия, в плоскост, в триизмерното и в четириизмерното пространство. Който не разбира тия движения, трябва да каже: „Аз съм оня човек, който не разбрах жезъла на Бога." Разбереш ли тия движения, блажен ще бъдеш. Тогава ще кажеш: „Всичките ми гвоздеи минаха през огъня и разбрах смисъла на Божията тояга." Блажен си, защото чрез страданията разбра общността на Божията мъдрост, която ще се изяви в бъдеще.

Ние се нуждаем от обширна философия, която да преобрази

обществата и народите. Опитайте се чрез тая философия първо да свържете момък и мома, да им създадете един щастлив живот. Ще кажете, че им трябват пари. Всички богати нали имат пари? Защо не живеят добре? Значи друго нещо им липсва, а не пари. Парите са условие в живота, но не главен елемент.

Знайте, че всеки, който ме слуша днес, като българин може да допринесе нещо на своя народ. „Мога ли аз да направя нещо? Мога ли да помогна на България?" „Може би ти си последният, който, като минеш, ще скъсаш конците и ще освободиш оня, който от години е вързан." „Това не е моя работа." Ако не е твоя, чия работа е? „На поповете, на учителите - те трябва да освобождават хората." Смешно е да се мисли така. Всеки е длъжен да работи за благото на своя народ. Това е Божията воля. Когато вършиш Божията воля, ти си син Божи.

Христос казва: „Аз съм Син Божи, понеже върша Божията воля." Ако и ние вършим Божията воля, ще бъдем синове Божии.

Искам всички да се заемем да скъсаме тоя конец. Няма време за отлагане. Остава само половин час до последния трен. Ако сега го пропуснете, ще чакате хиляди години отново да дойде. Това е в преносен смисъл. Половин час, но като го изчислите с друга мярка, ще видите колко години остават до това време.

Преди две хиляди години се казваше, че е наближил денят Господен. Сега аз казвам: ние сме в деня Господен. Остава само половин час до последния трен. Горко на оня индивид, на оня народ, който дотогава не уреди сметките си. Всички ще бъдете изобличени. Така се казва отгоре. Ако Европа не изправи своите погрешки, тая тояга ще се сложи отгоре й. Големи страдания я чакат. Казано е: „Горко на тебе, Ерусалиме." Сегашната Европа е тоя Ерусалим.

Това е една идея, която има отношение към нашите души. Ние сме роби на нашия вътрешен страх и трябва да се освободим от него. Ако така разберете живота, любовта ще ви посети. Всички ще си подадете ръка и ще заработите по новите правила на възвишената Божествена наука. Тогава и възпитанието на младите, и техните бракове ще стават по същите правила. Аз мога да приложа тия правила, да видите как се възпитават младите. „Ние си имаме мярка." Имате мярка, но двойна е тя: като купувате, прилагате едната мярка; като продавате, прилагате втората мярка. Двете мерки са: мярка на простата гъба и мярка на главната гъба.

Двойната мярка разрушава света. Явява се в тебе желание да станеш

главна гъба. Това значи, желаеш да ядеш повече от другия и казваш: „Аз съм главна гъба, а ти си проста гъба." До вчера си бил проста гъба, а днес ставаш управител - главна гъба, и казваш: „Аз имам право да ям повече, да се обличам по-добре." Всичките ни разсъждения са такива и с тях се опитваме да разрешаваме Божествения план. Няма прости и главни гъби. Те съществуват само между умопобърканите хора. Казват за някого: „Той е от високо произхождение." Питам: добър ли е тоя човек, любещ ли е, мъдър ли е, справедлив ли е, честен ли е? Ако е такъв, това значи благороден човек от високо произхождение. Като види отворена каса, минава и заминава, без да посегне към нея.

Желая да бъдете като оня салепджия, който намерил един вързоп банкноти. Взел ги, турил ги в джоба си и спокойно продължил да вика: „Салеп!" По едно време го настигнал един търговец - уморен, запъхтян, и го попитал: „Не намери ли един вързоп книжни пари? Изгубих ги, десет хиляди лева бяха." Салепджията извадил вързопа от джоба си, дал го на търговеца и продължил да вика: „Салеп!"

Днес бях решил да не говоря, да не обидя някого, но после измених решението си. Ще говоря и ще направя един масаж, да го усетят всички българи, от най- големите до най-малките. Кога ще направя масажа? Може още докато съм на земята, а може и като замина на оня свят, но ще накарам всички българи да познаят Бога. Това е моята задача: да науча българите да се кланят на живия Бог, Който е дал всички блага; да разберат смисъла на живота, да придобият истинската култура. Седем пъти ще ги прекарам през огън, но ще станат истински човеци, носители на новата култура. Те трябва да вдигнат високо знамето и да кажат: „Отсега нататък ние имаме нов лозунг. Ние сме носители на любовта и на мъдростта. Ние презираме всички престъпления, всички реклами, написани на дрехите ни. Събличаме вече старите си дрехи и обличаме нови." Тогава, като ме срещнете, няма да ме питате проповедник ли съм. Не съм проповедник, но обичам да проповядвам. Когато хората са весели, аз съм скръбен; когато те са скръбни, аз им пея.

Майката пее, когато детето е скръбно.

Днес невидимият свят пее на сегашното културно човечество и казва: „Бъдете смели и решителни във вашите подвизи. Турете малодушието настрана."

Според барометъра днес времето трябваше да бъде лошо, но като ви говорих, времето подчерта моите думи и каза: „Така трябва да бъде."

Оправи се времето. Всички ще бъдете свидетели на моите думи и ще кажете: „Верен е Господ във всички Свои прояви."

Казвам: освободете се сега от всички политически връзки. Мислете, че сте царски синове и дъщери. Вие сте хипнотизирани. И до днес ви казват, че сте големи грешници. Не се обезсърчавайте, други са ви заблудили. Бог ви казва: „Деца, излезте от тая кал. Доста сте се забавлявали. Върнете се в плодната градина."

Не казвам, че хората са лоши, но още се кланят на икони. Колкото пари имам, готов съм да купя вашите икони. Ония, които служат на Господа, ще имат достатъчно жито, храна, плодове. Всичко това ще дойде отгоре. Бъдете весели и бодри. Носете тая веселост навсякъде. Знайте, че Бог е вече в света между хората. Той ви е хванал в ръцете Си и всички треперите. Всички престъпници ще се открият. Всички беззакония ще станат явни. Няма да остане нещо скрито-покрито. Горко на ония майки и бащи, синове и дъщери, които вършат престъпления! Така казва Господ, Който е горе на небето и долу на земята. Като направиш едно престъпление, Господ те хваща и те пита: „Ти разбра ли?" Ти не си син на дявола, но син Божи.

Желая сега всички българи да са като оня салепджия, а не главни гъби. Всички страдаме все от тия главни гъби. Дойде някоя главна гъба и всички казват: „Той ще повдигне България." България си има свой план, определен от Бога. Земята, която й е дадена от Бога, никой не може да й я вземе. Всеки народ, който би се опитал да вземе тая земя, която е дадена за осигуряване на народа, е проклет. Върху него ще дойдат най-големите страдания. Кажете и вие като Йеремия: „Ние сме оня народ, който има скръб."

Казвам: блажени сте, носете тоя хомот, за да дойде Божествената тояга и да очука житото, да отдели чистото от нечистото. После тоягата ще се сложи и върху другите народи. Блажен оня народ, който Бог ръководи и отправя в пътя на правдата и истината. В тоя народ ще се развият възвишени добродетели.

Обърнете се към Бога и кажете: „Господи, благодарим Ти, че ни избави от фалшивите реклами и ни посочи истинския път." Потърсете Тоя Бог в себе си. Той е вътре във вас. Търсете Го по прав път. Щом Го намерите, всички вериги на робството ще се скъсат така, както на Петър, който беше в тъмница. Веригите паднаха от нозете му, вратата се отвори и той излезе. Стражарят го търсеше, но не го намери. Не е проста гъба Петър.

Той не се връща вече назад. Това ще бъде второто действие.

И тъй, когато дойде ангелът при вас, ще каже: „Долу веригите! Елате при вашите братя, да се радват на спасението ви."

Амин!

28 септември 1919 г., неделя, 10 ч.
София

БОГ Е ГОВОРИЛ

Ние знаем, че на Мойсея Бог е говорил, а Тогоз не знаем отде е. (Евангелие от Йоана 9:29)

„На Мойсея Бог е говорил." Дали евреите знаеха, че Бог е говорил на Мойсея, това е въпрос. Казвам, ако $x + y = 20$, то $x = 20 - y$. На какво са равни величините x и y сами ще си отговорите. Да говори Господ на хората, това не е чудно. В говоренето няма нещо необикновено. Някой виден професор от университета може да говори на слугата си. Какво от това? Слугата ще каже, че еди- кой си виден професор му говорил.

Много от сегашните хора, мъже и жени, казват, че и на тях Господ е говорил. Радвам се, че Господ им говорил, но Той може да им говорил, както професорът на слугата в университета, а може да е говорил, както говори на студентите си. Това са две различни положения. Следователно вие не трябва да се самозаблуждавате.

„Ние знаем, че на Мойсея Бог е говорил." Под „Мойсей" в широк смисъл на думата разбираме всичко, което ни е познато. „Тоя отде е, не знаем" - това е новото в света. Мойсей представя стария порядък в света, който всички знаем. Христос е новото, което иде в света, и което не знаем. Нима волът не познава своя дам, в който постоянно влиза и излиза? Ако кажете на вола, че може да се направи някакво преобразование на неговия дам, той ще възрази, че не иска. Защо не иска? Защото намира, че по-хубаво нещо от неговия дам няма. Това са разсъжденията на мнозина учени и философи. Взимам думата „учени и философи" в широк смисъл като общи принципи. Аз не защищавам никого, нито упреквам някого. Според мене хората са еднакво ценни, независимо от това, дали правят добро, или зло. Те са двете неизвестни x и y, които се равняват на 20. Изчислете на колко е равен x и на колко y. Двете величини x и y са добрите и лошите хора, с които по необходимост трябва да работите.

Без добро и зло никакъв прогрес не може да има. Така е поставен тоя въпрос в природата, така и аз го разбирам. Как вие го разбирате философски, това е друга работа. Ако роптаете против злото, защо го държите в себе си? Ако жената роптае против мъжа си, защо е станала негова наложница? Ако мъжът говори лошо за жена си, защо й е станал наложник? Разберете тоя въпрос принципално, а не в тесен смисъл. Човек

може да бъде наложник и на някаква идея. Човек може да бъде наложник и на някакво верую. Опитал ли е той плодовете на своята идея или на своето верую? Плодовете могат да бъдат и лоши, и добри. И добрите, и лошите хора любят; и честните, и нечестните любят. Каква е разликата между едните и другите? Разликата е само в нашите умове, в нашата мисъл, според която приемаме, че едни хора са добри, а други - лоши.

Един художник може да нарисува вашия образ, да тури няколко бръчки, да измени чертите ви и да каже, че сте лош човек. Вярно ли е това? Тоя образ е чужд, а не ваш. Той е изобретение на художника. Тъй щото човек може да прави с тялото си каквото иска, но душата му е неуловима, никой не може да я засегне. Тя остава всякога чиста и непорочна. Каквито усилия и да правят хората, душата не може да се улови.

„Ние знаем, че на Мойсея Бог е говорил." Мойсей е видимата, физичната страна на живота. Кой човек, който е бил в затвор, който е висял на въже, който е бит с тояга, не познава Мойсея? Навсякъде е Мойсей. Тоя Мойсей, на когото Бог е говорил, се среща навсякъде. На него Господ е говорил, но и той говори. Значи, когато Бог говори, и хората говорят. Всеки, който е пострадал от някого, казва: „Аз познавам Мойсея, на когото Господ е говорил."

„А този отде е, не знаем." На името на Тоя неизвестен са построени в целия свят безброй храмове. Мъже и жени от целия свят се наричат християни - на Негово име. Едни се наричат баптисти, други - съботяни, трети - православни и т.н. Въпреки това влезте в сърцата на тия хора, да видите дали вътре е написано името на Христа. Всички казват: „Мойсея познаваме, но Тоя отде е, не знаем." Право казват евреите, че не познават Христа, защото не можеш да познаеш истината, докато не я опиташ. Учението на Христа в широк смисъл е учение на опита, но не на обикновения опит. Ще възразите: „Ние познаваме Христа." Вие познавате историческата сянка на Христа. Знаете, че някога се е родил човек - Христос, от еврейско произхождение. Чели сте Евангелието, познавате Христа, но и това познаване на Евангелието не е истинско. Вие познавате сянката на Евангелието.

Ако мъжете и жените познаваха Христа и Евангелието, домовете им щяха да бъдат другояче устроени.

Питам: как си обяснявате стиха, в който Христос казва да любите враговете си? Как си обяснявате стиха, в който Христос казва: „Ако не се отречете от себе си, не можете да бъдете Мои ученици." Как си обяснявате

стиха: „Който обича баща си и майка си повече от Мене, не е достоен да Ме следва." Как прилагате тия стихове?

В заключение, всички казвате: „Ние знаем Мой- сея, на когото Бог е говорил. Но Тоя отде е, не знаем." Въпрос е, доколко познавате Мойсея. Едно се иска от вас: първо трябва да се освободите от Мойсея и от това, което Господ му е говорил, и после да се занимавате с Христа. Сегашното християнство е християнство с еврейска черупка. Всичко, което едно време евреите са вършели, сега християните го вършат. Христос казва: „Речено е око за око, зъб за зъб. Аз казвам: не противи се на злото. Ако те ударят по едната страна, обърни и другата." Ще кажете, че Христовото учение е неприложимо в живота. Как така да ме ударят по едната страна, а аз да дам и другата!

Ако те хванат здраво и започнат да те бият, като истински християнин ти трябва да останеш тих и спокоен, да не викаш за помощ, да покажеш, че си герой. Може ли да търпиш толкова? Ще си представиш, че бият твоята сянка, твоята къща отвън, а не самия тебе. Какво ще правите, ако започнат да ви бият? Ще се молите, ще коленичите, да престане боят. Значи познавате Мойсея и му се молите. Като дойде Христос, казвате: „Ние сме учени хора, трябва да критикуваме, за да не изпаднем в заблуждение." Вие и без това сте в заблуждение. Бих желал да срещна хора, които не са заблудени.

Сега, аз не говоря за философията на сенките, не аргументирам нещата. И математиката аргументира. Ако започна да аргументирам всичко по математичен начин, как ще ме разберете? Ще си послужа с неизвестните x и y, с равенството a + b = c, но няма да ме разберете. Всичко това има смисъл в живата математика. Като дойда до нея, ще посея една семка, и като израсте, ще ви извикам да разгледаме действията събиране, изваждане, умножение и деление, през които тя е минала. После ще спра вниманието ви на по-сложните процеси, които стават в нея: граници, функции и др. Това са математични аргументи. Наблюдавайте как става растенето и вадете заключения, на какво се дължи стремежът на растението да върви нагоре, защо листата се разперват, а плодовете увисват надолу.

Като изучавате растението като съзнателен процес, ще кажете, че тук взимат участие законът за земното притегляне и др. Мнозина говорят за тоя закон, но отчасти го знаят. Например знаеш, че телата се привличат, но защо става това? Казвам: можеш да привлечеш едно тяло, само след като

си го отблъснал. Привличане без отблъскване не съществува. Майката първо отблъсква плода, а после го привлича, за да се слее с нея. Това състояние е наречено от индусите „нирвана", тоест закон на сливане. Ако не съществуваше закон на сливане, плодът нямаше да се слее с майката и вие нямаше да дохождате да ме слушате. Ще кажете, че това е философия, не се знае доколко е вярна. Аз пък казвам, че повечето от сегашните хора се занимават с разбиване на вълна. Когото срещнеш, все вълна разбива - философства. В това отношение вие сте отлични дръндари. Светът е пълен с вълна и с дръндари. Ако продължавате тоя занаят, сами ще се задушите във вълната. Какво трябва да се прави? Да се преде. Спасяването на хората е в преденето. Казвам: повярвай в преденето, ще бъдеш спасен, ти и твоят дом.

От две хиляди години хората все вярват. Дойде някой, иска пари на заем и казва: „Вярвай, че ще ти ги върна." Вземе парите и повече не се вижда. Дадеш пари, а после се чудиш защо не ти ги върнал. Казвам: силата, с която си го отблъснал, е толкова голяма, че трябва да минат десетки години, докато го привлечеш отново към себе си. Той не е лош, но трябва да минат сто години, за да се върне при тебе. Кой ще чака толкова години? Щом не можеш да чакаш, давай малко пари, да не ги мислиш. Богатият казва: „Не съм глупав да давам много пари наведнъж. Ще давам по малко, по няколко лева, та често да дохождат при мене."

„Ние знаем, че на Мойсея Бог е говорил." Ще приведа един разказ из живота на един млад цар. Той живял в Египет четири хиляди години преди Христа, когато Египет бил в своето цветущо състояние. Как се казвал тоя цар не е важно, няма да кажа името му. Приемете го като уравнение с едно неизвестно. Царят обичал да ходи на лов, затова си построил малка колибка в една гора, близо до едно пасбище, дето млада, красива овчарка пасла своето стадо. Тя весело и безгрижно си пяла и пасла овцете си. Често срещала младия цар, но не го познавала. Една сутрин той спрял младата овчарка и я запитал: „Можеш ли всяка сутрин да ми носиш мляко от твоите овце?" „Мога." Тя започнала всяка сутрин да му носи мляко, от което той оставал крайно доволен. Забелязал, че откак пие това мляко, започнал да става по-умен. Решил да намери причината за това и започнал да наблюдава живота на овчарката, как пасе овцете, как се отнася с тях, и извадил голяма поука от нейните отношения. Той си казал: „Като се върна в царството си, ще приложа нейните методи в управлението."

И българите искат да преустроят България, но не знаят какви методи

да приложат. Те отиват в Англия, в Америка, във Франция, оттам да вземат някакви мероприятия за повдигане на българския народ. Ето четирийсет години вече България се управлява все с чужди мероприятия, без да постигне ония резултати, към които се стреми. Тя може като египетския цар да се ползва от методите на добрите български овчари и овчарки. Няма защо българите да изучават законите на Мойсея, на когото Господ е говорил. Те трябваше да кажат: „Макар че ние знаем Мойсея, на когото Бог е говорил, а не знаем Тоя отде е, ще опитаме Неговото учение." Ще кажете, че за да се направи един опит, са нужни сто години. Според мене една година е достатъчна за опита. В това време ще се разбере право ли е даденото учение, или не. Когато Христос проповядваше на евреите, по политически съображения те отблъскваха Неговото учение и казваха: „Римляните са силен, културен народ. Ние трябва да им подражаваме, да станем силни като тях. Що се отнася до новото учение, което препоръчва да не се противим на злото, да дадем и другата си страна, ако ни ударят по едната, то е далеч от нас. Ние сме практични хора, търсим бърз начин на работа."

Българите, които приемат Христовото учение, още не са го приложили. И те казват като евреите: „Не е дошло още времето на това учение." Казвам: времето е дошло. Повече от четирийсет години са се изминали от това време. „Какво ще стане с нас в бъдеще?" Представете си, че живеете на северния полюс, дето всичко е лед. Къщите ви са от лед направени, никъде не виждате вода. Ако дойде някой и ви каже, че трябва да измените живота си, да направите лодки, с които да плувате, ще възразите, че не вярвате и не може да измените на живота, който вашите деди и прадеди са прекарали.

Казвам ви да вземете мерки, защото земята ще претърпи голяма промяна. Ако не вярвате, ще дойде ден, когато ще проверите думите ми. Слънцето ще започне по-силно да грее, ще стопи ледовете. Къщите ви ще се разпукат, ледовете ще се стопят и вие ще почнете да потъвате. Казвате: „Каква съдба ни сполетя!" Никаква съдба не е това, но земята е изменила своя път на движение, слънчевите лъчи падат под прав ъгъл и топят ледовете. Вие живеете върху ледено море. Закъснеете ли да промените живота си, в скоро време ще се намерите на дъното на морето. Сега и на вас казвам: ако не изправите живота си, същото ви очаква. Това не е заплашване, това е естествено положение на живота.

Великата вълна, която иде сега в света, руши ледовете и ги превръща

във вода. След хиляда години не само хората ще се изменят, но и вълците ще престанат да ядат овце. Те ще се отвратят от месото и ще употребяват растителна и плодова храна.

Аз взимам думите „круши", „ябълки", „жито" в обикновен смисъл, както математиката си служи с неизвестните x, y, z. Като дойдем до функциите в математиката, там неизвестното x може да бъде променлива независима величина. Такава величина е например радиусът на окръжността. Неизвестното y е зависима променлива величина или функция на x. Когато расте, човек е променлива величина. Ако характерът му е устойчив, казваме, че той е променлива независима величина. Каквито промени стават в него, той се справя лесно с тях. Ако характерът на човека е неустойчив, той е величината y. Той е зависим от промените, които стават в него. Казваме, че величината y е зависима и променлива. Всеки човек, който не е господар на положението си, той е величината y. Който владее себе си, той е величината x.

Когато приемете едно учение или някакви идеи, вие трябва да владеете техните елементи и да ги прилагате. Ако ги прилагате, вие сте величината x - независима променлива величина; ако не ги владеете, вие сте y - зависима променлива величина. В първия случай човек се разширява, а във втория - ограничава. Това е отвлечен въпрос, но толкова необходим, колкото е необходим пясъкът, който дават на гъската за лесно смилане на храната.

„Ние знаем, че на Мойсея Бог е говорил." Като се срещате, вие се питате: „На тебе Господ говорил ли е?" Дойде някой при мене и ми казва: „Господ ми говори, затова не искам никого да слушам." Господ говори на слугата в университета, но след това той свършва университета и излиза от него. „Ти свърши ли университет?" „Не съм свършил." „Щом не си свършил, Господ не ти е говорил." Не се заблуждавайте. Когато Господ ни говори като на Мойсея, ние правим и добри работи, и погрешки. Това всеки може да провери. Например богат баща говори на сина си и му дава средства да учи; синът учи, но върши и ред погрешки. Статистиката показва, че синовете на богатите бащи са слуги в университета. Те свършват университета и стават учени. Ако питате защо светът страда, отговарям: светът страда, защото Господ е говорил на учените слуги. С това не упреквам учените, но ние трябва да разбираме същността на нещата, да разбираме дълбокия смисъл на това, което ни се говори.

Българите трябва да бъдат истински християни, всеки да ги търси,

както и до днес търсят цигулките, направени от Страдивариус и Амати. Вече триста и повече години са изминали от смъртта на тия майстори цигулари, но цигулките им не изгубиха своята цена. Ако и вие минавате за майстори християни, след триста години трябва и вашите цигулки да имат цената на тия на Страдивариуса. Той не правел цигулките си от материала на българските цигулки. Българинът прави цигулки от черничево дърво. Той не изучава качеството на дървото, разположението на жилките му, но гледа дървото да е сухо и започва да го реже. Страдивариус първо изучавал качеството на дървото, направлението на жилките, дебелината му. За него не е било безразлично в каква посока вървят жилките на дървото. После той обръщал внимание на дебелината на долната и на горната дъска, съчетавал ги правилно. Само при това съчетание на различните елементи той изкарвал от цигулките си прекрасен тон. В цигулката има една обща линия, в която се сливат всички тонове. Не се ли постави тая линия намясто, цигулката не издава добър тон.

Добра цигулка е тая, на която тонът наподобява човешки глас. Цигулката представя човешката душа, с която човек работи. След триста години ще бъде ли по- разработена, отколкото е днес? Казвате, че душата няма форма. Вярно е, че душата няма форма, но тя може да се разработва. На кого ще я дадете вие: на Страдивариуса или сами ще я дълбаете? Дайте цигулката си в ръцете на добър майстор, на Бога, Той да я обработи.

Майката пита: „Какво става с детето? Какво ще го правим? Ще го кръстим, поп ще му чете, дано стане добро." Кръщават го, поп му чете, но то не става по- добро. Детето не става добро нито с кръщаването, нито с четенето на попа. При възпитанието има елементи, които трябва да се спазват. Спазят ли се, детето става добро. Синът, който учи в университета като слуга, казва: „Да се жертваме за народа си. Да помагаме на ония, които са на бойното поле, но да бъдем в тила. Да умрем за отечеството си." Това значи: идете вие на бойното поле, а ние ще бъдем в тила, оттам ще помагаме. Не разбирам какъв е тоя патриотизъм.

Едно време се бореха за Христа, имаше кръстоносни походи. Сега има различни движения: женско движение, кооперативно движение, социално движение. Радвам се на тия движения, те проветряват човешките умове. Върху основите на тия движения можем да построим една воденица да мели брашно.

Аз питам сегашните християни защо не се занимават с Евангелието. Те отговарят: „Да видим първо какво ще се реши на конференцията в

Париж, тогава ще се занимаваме с него." Казвам: конференцията в Париж няма да реши нещо особено. Ако очаквате само на нея, боси и гладни ще ходите. Тя няма да ви заведе в рая. Какво се решава в Париж, това не е ваша работа. Важно е какво трябва да правите вие. Ония в Париж познават Мойсея, на когото Бог е говорил. А Тоя Кой е и отде е, не знаят. Вие се ожесточавате и казвате, че тия в конференцията не са прави. Не ги осъждайте. Те са едната половина на човечеството, вие сте другата. Ще възразите, че вие не можете да направите нищо, не сте членове на конференцията. Не сте прави.

Едно житно зрънце е внесено в света, но то храни цялото човечество. Също така и ябълката, и крушата не са дошли колективно. Култура е имало в света, която обработвала земята и отглеждала растенията. Кога е дошло житото в света? Ако отворя архивата на природата и прочета, ще видя, че един ангел е донесъл първото житно зрънце на земята. Вярвате ли в това? Това е станало преди двеста и петдесет милиона години. Тогава земята не е съществувала. Можем да приемем тая истина, ако намалим годините, вместо дванайсет месеца ще приемем, че годината се е състояла от три месеца. Според мене тогавашните години са били по-дълги от сегашните.

Знаете ли как се е въртяла земята в миналото? Знаете ли колко дълги са били дните? Няма да се спирам на тия въпроси. Важно е, че числото 250 представя основен закон на битието. Двойката представя принцип на Божия Дух, а петорката - принцип на човешкия ум. Следователно преди двеста и петдесет милиона години житното зърно е било внесено в умствения свят. То е расло първо в човешкия ум, тоест в мозъка на човека. То постепенно е слизало от умствения свят, докато е дошло на земята. И ние днес се ползваме от него, знаем каква сила съдържа то. Въпреки това малцина знаят истинската стойност на житното зърно. В известни случаи българинът би се отказал от прясната пита хляб за сметка на печената кокошка или печеното агне. Допреди войната все се намираше някой да каже, че се отказва от хляба, но не и от печеното агне. След войната всеки казва: „Отказвам се от агнето, но не и от хляба."

Значи войната намести изкривеното в човешкия ум. Едва след двеста и петдесет милиона години на възпитание и чукане на човешкия мозък хората съзнаха, че без всичко може, но не и без хляб. Това е истинската философия, до която хората са дошли. Само така те ще разберат стиха, в който Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който Ме яде, той има живот в себе си."

„А Тоя отде е, не знаем." Че не знаете, това не е важен аргумент. Незнанието не разрешава въпросите. Опитайте Го и ще разберете отде е дошъл. Че е говорил Господ на Мойсея, говорил е. На кого не е говорил? Надали има друг народ, на когото Бог да е говорил толкова много, колкото на еврейския народ. Но надали има друг народ, който да е страдал толкова много, както еврейският. Много от сегашните религиозни хора казват: „Знаеш ли, че Бог ми е говорил? Знаеш ли, че трябва да бъдеш внимателен към мене?" Знаеш ли, приятелю, че еврейският народ, на който Бог е говорил най-много, е бит най-много? Всеки човек, на когото Бог много говори, много бой получава. Виждали ли сте оная възлюбена дъщеря на майка си и на баща си през какъв бой минава? Защо я бият? Защото се влюбила в един нехранимайко. Чрез тоягата на майката и бащата Бог й говори. Човек трябва да разбере смисъла на тоя бой. Младата мома понася боя, търпи, защото има идея. Тя казва: „Не искам вече да вървя по пътя на Мойсея, на оня, когото познавам. Тръгвам по пътя на непознатия, на неизвестния." „Ще те убием, не можеш да вървиш по тоя път." Започва гонение против момата. Защо иде гонението? Много естествено, майката и бащата не искат да я дадат на неизвестния, а тя страда.

Другояче казано: тя е ученичка на Божествената школа, отдето я поставят на изпитание, да провери своята любов. Казвам: ако те гонят за нещо неизвестно, има смисъл. Ако те гонят за нещо обикновено, ти сам трябва да кажеш: „Зная, че на Мойсея Бог е говорил."

Днес всички църкви твърдят, че Бог на Мойсея е говорил. Това поддържат и съвременните народи. Никой народ още не е приел Христа. Ако Христос дойде днес между хората, на общо основание ще Го разкарват от едно място на друго да Го разпитват отде е дошъл, де е роден, как се прехранва и т.н. Какво ще отговори Христос? Той ще каже: „Ако хората наистина вярват, че Бог е говорил на Мойсея, щяха да вярват и на Мене. Но те не вярват и на Мойсея."

Сега виждате ли тоя облак на небето? Какво ви говори той? Ще кажете като учените, че това е облак, образуван от изпаряването на водата. Не е само това, той е жив облак. Черният му цвят показва, че той е отражение на отрицателните научни и философски вярвания. Той представя отрицателната страна на живота. Долната, тоест вътрешната, страна на облака е светла, а горната - тъмна. Ще кажете, че тоя облак закрива слънцето и ви пречи.

Знайте, че всичко, което става в природата, е на мястото си. Ако

слънцето всякога грееше силно, цялата растителност щеше да изсъхне. И обратно: ако в природата съществуваше само влага без слънце, растителността пак щеше да изчезне. Всички промени в природата са намясто, те дават условия за развитието на живота. Следователно и всичко, което сега става в живота, е в реда на нещата, няма защо да се сърдите. Сега именно, в тая епоха, българският народ има условия да стане културен, да пречисти своите сили и да се укрепи вътрешно. Той не се нуждае от пари, защото земята му е богата. Той не се нуждае и от чужди умове, защото умът е в него. Той не се нуждае и от чужди сърца да го топлят, защото животът е в него. Той не се нуждае от съветите на други да работи, защото по естество е работлив. Не отричам съдействието на други умове и сърца, но на ония, които искрено го обичат.

Българинът страда от преяждане. Ако яде по-малко, всичко ще се оправи. Като яде, човек трябва да изяде двайсет хапки и там да спре. Когато купува нива, българинът трябва да отстъпи поне два-три метра от своето място за другите, да не стават спорове. Днес всеки българин иска да окоси ливадите си, да направи ниви от тях. Защо му са много ниви? Дългове имал, да ги изплати. Не се страхувай от дълговете си, не ставай роб на условията. Така казва Тоя неизвестният.

Еврейските пророци се обръщали към евреите с думите: „О, Израилю, обърни се към Господа!" Защо не казват: „Якове, обърни се." Българите трябва да изменят една от буквите на името си или името на София. И „България", и „София" свършват с буквата „я" - опасна буква. Българите са в областта на буквата „я". Понеже сега царува тая буква, българите говорят за купони, за ядене, за месо, за масло. Буквата „я" владее цяла България, както и София. Вие живеете в София, без да знаете какво означава тая дума. Буквата „с" означава закон на реформи. Буквата „о" подразбира условия. Буквата „ф" е опасна по вибрациите си. Ако не вярвате, че тая буква е опасна, питайте евреите, които са живели при фараоните. Казвате, че не е важно какво име носи човек. Ожени се за някоя мома, на която името започва с буквата „ф", да видиш не е ли важно.

За да се реформира България, половината от българите трябва да се прекръстят, да им се дадат нови имена, за да не създават нещастия. Не е безразлично какво име носи човекът или животното. Мислите ли, че имената на вълка, на змията не отговарят на техните прояви? Ако един мирен и тих по характер човек произнася в продължение на един месец по няколко пъти на ден думата „змия", непременно ще почувства вибрациите

на змията.

Сегашните хора често говорят за дявола, за дяволски работи и без да подозират възприемат неговите вибрации. Хората мислят повече за дявола, отколкото за Бога.

„Ние знаем, че на Мойсея Бог е говорил." Там е нещастието на хората, че много мислят за Мойсея, за неговия закон. Стане ли някакво престъпление, някаква кражба, веднага създават закон против кражбата. Камарите създават различни закони против престъпленията.

Долу законите на Мойсея! Извадете ония закони, които преди милиони години са написани във вашите сърца и умове. Живейте според тия закони и ще видите, че колкото по-свободни сте от закона, толкова повече ще живеете. Колкото по-малко вярвания имате, толкова по-малко ще живеете. Вярвайте в това, което може да ви повдигне. Срещнат се двама и веднага се скарват. Защо се карат? Защото не вярват в това, което поддържали някои учени. „Защо се карате? Ти провери ли това учение?" „Не съм го проверил, но мисля, че съм прав." С мислене само работа не става. „Не мога да вярвам." Той започва своето верую: „Вярвам в Единаго Господа Исуса Христа." В кой Бог вярваш ти?

Моето верую е следното: вярвам в любовта и мъдростта, които са създали живота. Вярвам, че те са в сила да пресъздадат света. Вярвам, че живата любов и мъдрост могат да променят нашия живот, нашия обществен строй, нашите домове. Щом приемем любовта и мъдростта, ще дойдат истината и правдата. Тогава ангели ще слязат от небето да садят плодове в нашите души. Религиозните очакват да дойде Христос, да отдели козите от овцете; едните ще отидат наляво, другите надясно.

Така е казал Христос, но знаете ли какво нещо е отделянето? Едно време сърцето и умът са живели заедно: сърцето е било на лявата страна, а умът - на дясната. Днес те са разделени.

В новата епоха ще стане точно обратно: сърцето ще бъде надясно, а умът - наляво. Следователно, ако искате да знаете на прав път ли сте, вижте дали сърцето ви е в средата. Ако е наляво, още не сте правоверни. Христос ще тури в рая само праведните, на които сърцето е в средата. Има ли истински православни или евангелисти, на които сърцата да са наляво? Ще кажете, че е естествено сърцето на човека да е наляво. Нямам време да обяснявам, че сърцето на човека не е наляво, но хората са го изместили наляво. Изместването на човешкото сърце наляво се дължи на слизането на човека на земята. Понеже земята го привлякла към себе си, заедно с това и

сърцето му мръднало наляво. Когато човек започне да се качва нагоре, привличането му към дясно ще бъде по-силно. Това привличане ще надвие на привличането наляво и сърцето ще остане повече към средата. Ето защо мислете, че сърцето ви е повече в средата, отколкото наляво. Забравете вашето сърце, което е наляво. Мислете за сърцето, с което служите на Бога. Това сърце е в средата, а умът ви - в душата. Не говоря за сърцето, което бие в гърдите, но за онова сърце, с което служите на Бога. То е в средата на вашата душа. Когато едно възвишено същество от горния свят мисли, вашето сърце на земята бие. Всяко движение е резултат на човешката мисъл.

„А Тоя отде е, не знаем." Неизвестното в нас, това е човешкото сърце, тоест чувстването и движението. Те определят качеството и силата на душата. Както ароматът на цветята оказва слабо или силно влияние върху нас, така и нашите мисли и чувства оказват по-силно или по-слабо въздействие върху нашата душа. Правени са опити с различните цветове на растенията, специално на цветята, и са дошли до заключение, че те оказват различно влияние върху растенето на човека.

Учениците на Христа поискаха да им даде вяра и Той им отговори: „Ако бихте имали вяра колкото синаповото зърно, бихте могли да местите планини." Защо Христос си послужи като символ със синаповото зърно, а не с друго някое? Защото синаповото зърно произвежда пришки. Следователно вярата на човека трябва да бъде толкова силна, че да произвежда пришки.

Питам: вашата вяра произвежда ли пришки? Не. Значи, вярата ви е слаба.

Ако искате да усилите вярата си в положителен смисъл, трябва да използвате сините лъчи на светлината - ясните, не тъмносините. Те са в състояние да усилят вярата и да премахнат меланхолията в човека. Когато не мислите право, наблюдавайте изгряването и залязването на слънцето, да възприемете жълтите лъчи.

Сега очаквате да дойде Христос на земята, да оправи света. Христос е на земята между вас и във вас. Аз Го виждам. Казвате: „Какъв е Тоя Христос?" Аз Го виждам, но не Такъв, какъвто вие си Го представяте. Вие мислите, че Христос седи отдясно на Отца, с ореол и с бяла премяна. Христос е между хората, няма защо да Го очакват да се яви като светкавица между тях. Достатъчно е Христос да ви погледне в очите, за да внесе във вас такъв пламък, който да ви направи герои, да работите за

Него.

Аз бих желал българите да видят Тоя Христос, Който може да внесе любовта в душите им. Бих желал българите да видят Тоя Христос, Който може да внесе Божията мисъл в умовете им и да престанат да се интересуват от дявола. Никакъв дявол не съществува. Аз отричам дявола като съществена реалност. Като обикновено същество, като относителна реалност дяволът съществува, но не и като абсолютна реалност. За себе си казвам: аз не се плаша от относителната реалност на нещата. Хора с относителна същност са временни, те нямат голяма стойност. Такова същество е дяволът, от когото хората се страхуват. Светът, който Бог създаде, в началото си е бил относителна реалност, затова се казва, че Бог създаде света от нищо. В тая относителна маса се създадоха условия, за да се прояви истинската - абсолютната, реалност.

„Тоя отде е, не знаем." Търсете Тоя, Когото не познавате, само в себе си, никъде другаде. Вие не сте дали възможност на Тоя Христос да се прояви. Вие сте приели закона на Мойсея и когато Христос иска да ви говори, вие се затваряте за Него и казвате, че не искате да слушате глупости. Когато някой ви говори комплименти и неискрени неща, вие се отваряте за него и се чувствате щастлив, че ви е посетил. С комплименти и Мойсей си служи.

Аз не вярвам на хора, на които Бог говори. Ако и аз ви кажа, че Бог ми говори, и на мене не вярвайте. Но аз ви казвам: Бог живее в мене и аз живея в Него. Ако и в това не вярвате, по-добре е за мене. Аз ще отида на друга някоя планета, там ще ми бъде по-добре. Ако сега ви говоря, не искам да ви направя адепти, но искам да ви видя какви сте като хора. Приятно ми е да се разговарям с вас и да ви кажа: „Не бойте се, един ден и вие ще живеете с Бога." Това казва и Христос.

Дошло е време, когато Господ ще влезе в човека и ще му проговори. Днес е това време. Който казва, че времето още не е дошло, той не говори истината.

Казвам: Бог е отместил вече камъка от гроба. Излезте от вашите гробове. Напуснете затворите, направете си широки прозорци, направете си добри покриви. Живейте без ограничения, без никакви закони. Само три закона съществуват: законите на любовта, на мъдростта и на истината. Тъй казва моят Господ, с Когото живея. Тъй ме е учил Той. Така ми е говорил.

Не мислете, че аз прекарвам времето си напразно. Аз работя за себе си. Аз рисувам и свиря - това е моето занимание. Музиката и изкуството е

постоянното ми занимание. С поезия още не съм започнал да се занимавам, защото човешкият език е груб, не мога да си служа с него. Не искам да си служа с тоя език.

Казвате: „Нещастна България!" Защо е нещастна? Защото била обвързана във вериги. Казвам: „Щастлива България!" Освободете се от тия връзки, от тия вериги и от хората, които не говорят истината. Освободете се от контрибуциите. „Трябват ни добри хора да дойдат от странство." Вие имате добри хора. Те са между вас, между вашите добри овчари и овчарки. Аз намерих достатъчно умни хора между вас. България е пълна с моми и момци, които ще свършат велика работа.

Някои ме питат отде ще дойде доброто. Отговарям: доброто ще дойде от земята, а условията за доброто ще дойдат от небето. Когато се разтопи ледът и водата залее цялата земя, от нейната кал ще израснат най-хубавите цветя и плодни дървета. Отде ще дойде доброто? От най-лошите хора в света. Дали вярвате в това, то е друг въпрос. Запишете си тия думи и един ден ще ги проверите. Ще ме извините, че говоря така. Това е мое гледище. Имайте добрината да ме изслушате, един ден ще проверите истината. Най-голямото добро в света ще дойде от най-лошите хора. Лошите хора са покрити със сняг и с лед. Като дойде слънцето, снегът и ледът ще се стопят, ще се образува кал, която ще донесе най-големите блага. Тия хора ще бъдат носители на най-благородните и възвишени идеи, те ще бъдат най-самоотвержените хора.

Такива, каквито сте, вие сами ще оправите света - никой друг не може да го оправи.

Правоверните казват: „Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще бъдеш спасен - ти, и домът ти, и народът ти." Тоя закон е наполовина верен. Казвам: приеми Христа в душата си, работи в съгласие с Неговата любов и мъдрост и ще бъдете спасени ти, и домът ти, и народът ти. Ако българите ме питат как могат да се спасят, казвам им: приемете Христа в себе си, работете с Неговата любов и мъдрост в широк смисъл на думата, без никакви закони и ограничения. Ако очаквате спасението да дойде отвън, тежко ви и горко ви. Нито Мойсей ще ви спаси. Той не можа да преобрази света. Той само изведе евреите от Египет и умря в пустинята. Мойсей не влезе в Обетованата земя, защото не можеше да спаси света.

Дайте място в себе си на Божия Дух, Който от хиляди години хлопа на вратите ви. Вие Го търсите отвън, а не вътре в себе си. Чуйте Неговия глас. Чуете ли гласа Му, ще изпитате оня трепет на душата, който повдига

и освобождава. Тогава няма да се критикувате едни други, да казвате, че Иван е такъв, Драган - онакъв. Имената на хората са формули, тоест условия, при които всяка душа може да живее и да се развива. В тоя смисъл Иван е ябълка, Драган е круша, Тодор е череша. Имената са формули, при които човек може да расте и да се развива.

Ако искате да подобрите кръвообращението си, яжте череши. Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си." С тоя стих Христос изразява един велик закон, който има отношение към органическите вещества в нас. Христос е и в житото, и в царевицата, и в ечемика. Той е навсякъде и във всичко. Като взема житното зърно, казвам: „Ти, Който си в това зърно, влез в моята държава. Давам Ти пълна свобода, можеш да живееш в мене без никакви закони. Приложи своите закони, живей свободно в мене." Когато някой иска да ми дойде на гости, казвам му: „Ти ще съблечеш всички свои вярвания, ще се откажеш от баща си и от майка си, от всички закони на своята държава и ще останеш само с Господа. Тогава ще ти дам най-добрия прием, ще ти служа, ще те нагостя добре и като излезеш, кажи: „Благодаря на тоя брат. Бог да му даде живот и здраве." Когато отивам на гости някъде, и аз искам да бъда приет по същия начин. Само по тоя път ние можем да се разберем. Това е учението, с което хората могат да се разбират.

Сега се проповядва да повярваш в Господа. Не повярваш ли, ще бъдеш в пъкъла. Защо проповядват така? За пари. Ще кажат, че трябва да се свети масло на някого. И това се прави за пари. Това не е обида. Казвам: долу тия заблуждения. Ако трябва да опявам някого или да му светя масло, ще го направя без пари. Всеки си получава възнаграждението, но по друг начин.

В Америка някъде съществувала една секта, която признавала само духа. Казвали, че материя не съществува. Според тях всичко е дух. Един американец си счупил крака и повикал един лекар да го лекува. Оказало се, че тоя лекар бил от сектата на тия, които признавали само духа. Лекарят го прегледал и му казал: „Ще мислиш, че нищо не ти е станало." Наистина минало известно време и кракът зараснал сам по себе си. След време лекарят отишъл да прегледа болния и да му иска пари. Болният казал: „Ще мислиш, че съм ти платил. Както ме излекува, така ти плащам."

Така постъпват много хора. Искат пари, задето проповядват или светят масло. Защо ще плащате? Нито маслото сте видели, нито Господа, за Когото ви говорят. Вярно е, че трябва да се свети масло и вода, но важно е

какво представят те. Водата представя твоя живот, а маслото - твоята мисъл. Маслото е нектарът, от който излиза човешката мисъл. Свещеникът е бащата, който трябва да освети твоята мисъл. Това значи да ти светят вода и масло.

Аз не искам да ставам свещеник. Аз съм пътник на земята, интересувам се от живота на хората. Чудни са хората, които мислят, че няма друг живот като техния. Те нямат представа за оня свят, за който ви говоря. Той е свят с висока култура. Ако бих ви завел там, не бихте се върнали на земята. Както момата напуща бащиния си дом, когато намери своя възлюбен, така и вие ще забравите, че сте жители на земята. Момата пристава на момъка и забравя родителите си. Това е истинска женитба. Приставането подразбира отказване от стария живот. Ако момата пристане на момъка, а после и двамата се връщат при бащата, това не е женитба.

Бих желал всички да пристанете, да се откажете от вашите възлюбени, които са одрали много кожи. Нали знаете приказката за слугата Стоян, който направил договор с господаря си с условие - който наруши договора, да одере две кожи. Господарят всякога одирал кожата на слугата. Ще кажеш на тоя господар: „Нямам нищо общо с тебе." Ще напуснете стария си господар и живият Господ ще бъде с вас. Аз не ви говоря за Господа на Мойсея, но за живия Господ, Който е във вас. И ако това, което сега ви казвам, е съгласно с това, което живият Господ във вас ви казва, приемете го. Ако не е съгласно, не го приемайте. „Аз съм правоверен." Аз пък искам да бъда на чисто. Когато вие ми говорите и когато аз ви говоря, искам да зная какви са отношенията ни към Бога.

Вярвайте първо във вашия Господ, Който ви говори и Който е неизвестен. После ще вярвате на вашата душа и най-после - на вашия ближен. Живеете ли така, никой не може да ви излъже. Така аз се уча от своя Господар, Който е мой проповедник.

Дадох ви уравнението $x + y = 20$. Числото 2 представя Божествената майка. То е велико число. С него започва човешката еволюция. Чрез него ще познаете Бога. За това число и Мойсей не се е произнесъл. Това число представя втория ден от създаването на света. И Мойсей е премълчал за тоя ден, нищо не е казал. За другите дни е казано, че всичко, което Бог направи, е добро, но за тоя ден Мойсей нищо не е казал - нито добро, нито зло. Той е ден, в който доброто и злото се примиряват. Той е ден, в който омразата и любовта се хващат ръка за ръка. Той е ден, в който лъжата и истината заживяват заедно. Те се оженват.

Знаете ли какво значи да се оженят лъжата и истината? Лъжата казва: „От тоя ден аз ще мълча, ще говоря само истината." И омразата, като се ожени за любовта, казва: „Отсега нататък аз ще любя."

„Тоя отде е, не знаем." Тоя непознат говори на целия свят, говори и на вас. Той ще разтопи къщите ви и основата, на която стоите, ще изчезне. Ще се намерите върху водна повърхност. Затова постройте си кораб като Ноевия или поне малки и големи лодки. Като влезете в кораба или в лодката, няма да имате нужда от никакви животни. За всекиго ще има по една малка лодка и малко храна, колкото за един човек.

Сега, бъдете смели и решителни, като отидете по домовете си, да кажете на майка си: „Аз приставам вече! Не се подчинявам на никого - на майка си и на баща си, на брата си и на сестра си, на жена си и на мъжа си, на всички синове и дъщери, на всички слуги и господари." Всички да се разбунтувате. Нека целият свят се разбунтува и каже: „Всички ние свършихме с учението на Мой- сея. Искаме да приложим учението на Тоя, Когото не познаваме, и Който ни говори. Искаме да слушаме живия Господ, Който живее в нас. Отсега нататък искаме да служим на Него."

9 ноември 1919 г., неделя, 10 ч.
София

ЩЕ ЖИВЕЕ!

И когато говоря на нечестивия: „Непременно ще умреш!", а той се върне от греха си и направи съд и правда, отдаде нечестивия залог, върне грабнатото, ходи в повеленията на живота, и не струва неправда, непременно ще живее, няма да умре. (Йезекиил 33:14-15)

Съвременните културни хора не могат да си дадат отчет за страданията, които постигат хората индивидуално, обществено, народно. Изобщо цялата бяла раса е поставена на един голям изпит. Тези страдания или щастие, които сполетяват човечеството, българите си ги обясняват по два начина. Когато някому във всичко върви, те казват, че той е човек с късмет, а когато не му върви изобщо, че е нещастен. Когато кажем, че един човек е щастлив, а друг - нещастен, ние с това определяме два резултата. Ако имате например една пропорция, на която и двете страни са равни, нали трябва да знаете какво се крие в тази пропорция? Ако имате дадено уравнение, нали трябва да го решите? Що е решението на дадено уравнение? Да намерите корените му.

Следователно всички сте повикани да решавате уравнения, да търсите корени. Мнозина ще кажете: „Не ни трябва да решаваме уравнения." Ще решавате и оттатък ще минете. Например имаш зададено уравнение да си платиш наема, но не искаш да го плащаш. Като дойде съдебният пристав, той е първият член, ти - вторият, а господарят на къщата - третият, и какво ще стане след това? Наемът ще се увеличи три пъти по- голям и ще го платиш. Ако не искаш да го платиш, ще те затворят.

Знаете ли какви дългове имат съвременните хора, какви дългове имате вие? Някой казва: „Аз съм много нещастен. Бял ден не съм видял през живота си. А майка ми, баща ми са толкова благородни хора." Да, това не го отричам, но дългове имаш. Следователно твоето благородство не може да те спаси. Възразява ми: „Ами онзи вагабонтин? Цял свят е пропищял от него, а за него няма нещастия." Да, той е изплатил дълговете си.

Съвременните хора нямат начин за разсъждения. Понякога добрият човек носи в шишето си мътна вода и му казвам: „Твоята вода е мътна." „Как, аз съм добър човек!" „Да, но водата ти е мътна." „Ти ме обиждаш." Между твоята доброта и водата ти няма съотношение, не може да я

направиш чиста. А някой човек е лош, вагабонтин, но носи чиста вода. Казвате: „Но той е вагабонтин!" Нищо от това, водата му е чиста. Вие свързвате добрия човек с чиста вода, а лошия човек - с мътна вода. На земята не е така. Вие казвате: „Как е възможно честен човек, а да продава калпави работи?" Всичко е възможно.

Тези дългове, които има някой народ, или някой човек, източните народи наричат „карма". Те определят кармата като причини и следствия. Причините и последствията са известно отклонение от правилния развой на човешкото развитие. Източните народи определят кармата по следния начин - те казват, че някога тъмнината е била в пасивно състояние. Тази тъмнина искала да измени своето състояние, станала активна, образувала космоса. Вследствие на това се явил великият кармически закон - да страдат хората. Ще ми кажете вие: „Нерде Шам, нерде Багдад!" - тоест дали навсякъде в пространството е било в пасивно състояние. Но законът е такъв, че в тази тъмнина вие сте били, живели сте и сте едно с нея.

За изяснение на този закон допуснете следното. Някъде в гората една банда разбойници стои и си почива, но след пет-шест часа огладняват и си казват: „Трябва да оберем някого, за да се нахраним." Излизат на пътя и пресрещат някого, нападат го, и той за да се защити - започват да стрелят. С това се залавя престрелка и в нея пада убит пътникът. Някои ще ми възразят: „Нима са виновни разбойниците! Нали и те трябва да се хранят." Само чрез убийство ли може човек да избегне лошите последствия и да утоли глада си? Това са известни разбирания.

Всякога, когато човек иска да прекара един охолен живот, да спестява време, а да иждивява повече енергия, той е в кармичния закон. Някой млад момък не иска да се учи, не иска да работи, а отива да играе на комар, да се осигурява по лесен начин, или намисля да обере някого, който е работил. Този младеж прави своите уравнения, като иждивява енергията си, а пести времето си. А всеки, който пести времето си, той намира затвора. Не мислете, че затвори има само в обществата, но и в нашите умове и сърца има затвори. Някой път казвате: „Ние много страдаме." Отговарям: „В затворите вътре сте." Това са най-ужасните затвори. Като дойде началникът на затвора, заповядва на стражарите да ти ударят „деветнайсет и шест" и никой тогава не може да ти помогне. Викаш един лекар и друг, и всички се произнасят, че това е неврастения. Казвам: той е в затвора си и стражарите го налагат.

И тъй, в света съществуват два закона. Единият е наречен „закон на

необходимостта" - кармически закон, а другият е „закон на свободата". Може да четете в други книги за кармата и да срещнете различни дефиниции за нея, но аз я наричам с името „закон на необходимостта". Законът на необходимостта не признава никакво щастие, никакъв процес, никаква култура, никакво право, никаква любов. Питате: „Какъв е този закон на кармата?" Вие всеки ден го прилагате. Като ви се прияде някоя кокошка, вие я улавяте и тя започва да ви се моли да я пуснете. Но вие опитвате колко е мазен гърбът й и казвате: „Ти трябва да станеш жертва и няма какво да правиш." Тя се моли, но няма закон, няма съдия, няма правници и няма пари, с които да си плати делото, и затова я заколват. Вие си мислите какво ястие, каква гозба да си направите от нея.

Мислите ли, че след като сте заколили тази кокошка, вие ще бъдете щастливи? Не. От този ден ще започнат всички ваши нещастия. Много религиозни хора ще ми възразят, че в Писанието пише, че Господ позволил да се колят животни, за да се храним с тяхното месо. Това, което Бог е позволил, и това, което е написано в Библията, са две различни неща.

Господ е позволил едно време да режат само сухите клони на дърветата, а те започнали и суровите да режат. Започнали да копаят и суровите дървета, а след това казват, че Господ е позволил това нещо. На мястото на сухите дървета ще се поставят нови. Лошият човек е сухо дърво, а добрият човек е плодоносно дърво. Когато вие разберете този закон, за който Йезекия говори, ще турите живота си в съгласие с него. Много от вас може да кажете, че сте на особено мнение. Законът на необходимостта не признава никакво особено мнение, никакви народи, никакви англичани, нито французи, никакви правници и т.н. Ще ме попитате защо е така. Аз ще ви отговоря с думите на един негърски проповедник. Един безгрешник запитал проповедника какво правил Господ, когато нямал работа. „Сечеше пръти." „Защо?" „За да ги употребява на гърба на безумните." И аз казвам така. Едно време Господ е сякъл пръти, които днес употребява на гърба на безумните. Аз говоря фигуративно - всеки е опитал Господа.

Някои казват: „Да имаш Господ на земята." Но какъв Господ разбират те? Някои считат за Господ златото си в кесиите, други - някой скъпоценен камък, трети - някой техен знатен приятел или някоя къща. Но има някои от вас, които имате Господ, който ви мрази. Сега тези два Бога управляват света. Ако искате да знаете първия Бог, идете в затворите, да видите какво правят те.

Ще кажете: „Защо светът е такъв?" Едновременно човек не може да живее в два свята, а трябва да живее или в единия, дето действа добрият Бог, или в другия - света на илюзиите. Кармата, законът на необходимостта, е закон на тъмнината. Законът на свободата е закон на светлината, закон на правото и на човешката мисъл. Господ казва на пророка, че ако грешникът излезе от закона на необходимостта, или от закона на тъмнината, и влезе в закона на свободата, или в закона на светлината, непременно греховете му няма да се поменат. Някои мислят, че като отидат на онзи свят, ще вземат със себе си всичките полици от длъжниците си. Не, всички полици се плащат само в този свят. А в онзи свят, тоест света на свободата, няма дългове, няма затвори, няма съдии. От тези неща не остава нито помен. Там хората минават като братя и сестри, в тези две положения се намират. Ще кажете: „Че какъв е този свят?" В този свят е всичкото. Вземете едно ябълчено семе и вижте какво се крие в него. В това именно нищожно семенце се крие битието на цялата вселена. В това семенце е написано как Господ е създал всички растения. Това семе казва: „Посей ме, за да израсна, да цъфна и да вържа, па след това ще опиташ моя плод." Ти казваш: „Нямам време." Тогава семенцето ти отговаря: „В такъв случай гладен ще умреш."

Съвременните хора искат да бъдат много учени, но кой от тях е взимал едно семенце или едно кокоше яйце и да го разгледа? В кокошето яйце от милиони години е написано как са създадени кокошките, всички крилати птици, и защо са създадени. Когато хората започнат да четат по семенцата на растенията и по яйцата на птиците, ще научат цялата история - защо е създаден светът. А днес вземат едно семенце, изяждат го и искат много такива, за да се нахранят. Вземат едно кокоше яйце, и него изяждат.

Смисълът на живота не е само в яденето. Като мислите само за ядене, вие се намирате в положението на една празна тръба, през която може да минат милиони тонове вода, да се изтече и пак празна да си остане. През нашия стомах може да минат много кокошки, агънца и други работи, но все пак празен ще си остане. Ще си остане празна тръба.

Всички съвременни хора се осигуряват, а не знаят, че за цяла Европа идат такива големи страдания, каквито светът не е очаквал. Ще се уплашите, като ме чуете. Не, почакайте, ще ви обясня закона. Преди около двайсет и пет или трийсет години в един американски град, наречен Джонстън, аристокрацията на този град се чувствала нещастна, задето нямали в града едно езеро, за да прекарат по-приятно. В града си имали

една долина, през която текла една река. Те повикали инженери, които да се произнесат да се затвори, да се запуши тази река и да се превърне в езеро, което лятно време да използват за плуване на лодки, а зимно време да се хлъзгат по него. Инженерите се произнесли, че може, и затова започнали работата. Много работници се заели с тази работа. Издигнали голяма стена, с която препречили водата, и гражданите се почувствали щастливи, че имали такава приятна забава. Но един ден тази река придошла толкова много, че стената не могла да издържи на този напор и се пробила, като заляла целия град, и повече от две хиляди души се издавили. Питам: това езеро не можа ли да се направи някъде под града, а трябваше да се направи над града, та да го залее цял?

Казвам: сегашна Европа е запушила своята река над града, но бентът ще се отпуши и пробие. Затова, който и да е над града, да тича горе на планината, а който е на долния етаж, да се качи на горния. Това е кармата, която се е събрала в европейските народи от толкова години, и затова страданията, които сега идат, идат да докажат на света, че трябва да се живее по Божествено. Защото казва Йезекиил: „И когато говоря на нечестивия: „Непременно ще умреш." А той се върне от греха си и направи съд и правда, отдаде нечестивия залог, върне грабнатото, ходи в повеленията на живота и не струва неправда, непременно ще живее, няма да умре."

Ще ми възразите: „Какво ни интересува какво ще стане с Европа. Какво ще стане с нас - това е важно." Ако сте в закона на необходимостта, трябва да ви интересува. Но ако сте в закона на свободата, ще бъдете зрители. Нима, като поставяте дърва на огъня, не сте зрители на една катастрофа? Тези дървета, които с хиляди години са създавали своите частици, от които са образували телата си, вие поставяте в огъня, приличате се на тяхната топлина и си казвате: „Ах, колко е приятно." Ще ми възразите, че растенията, дърветата са безгрешни. Въпрос е, доколко са безгрешни. Те, когато дойдоха на земята, не питаха земята може ли да си вземат от нейните елементи, а си взимаха безразборно каквито елементи искат и по колкото си искат, при което някои от тях станаха по-големи, отколкото трябваше, и заеха голямо пространство земя. Затова днес хората ги екзекутират, секат, правят греди от тях, а те се оплакват от хората. Господ им казва: „Така ще бъде с всеки едного, който постъпва неправедно."

Ние на земята не сме дошли да бъдем щастливи, не сме дошли да

живеем на гърба на другите. Ако един човек може от любов към вас да направи това, което майката може да направи за вас, той е в закона на свободата. Но ако той хване един вол и го заколи, намира се в закона на необходимостта. Добре, но утре него ще го хване някой по-силен. Този закон е като махалото - от единия край до другия и обратно. И тъй, законът на необходимостта не е нищо друго, освен един часовник, който показва всичките ти постъпки, които си извършил през всички часове и минути. Махалото на часовника се движи отляво към дясно и отдясно към ляво. Някой казва: „Аз искам да се реформирам." И хайде - наляво обърне. Не мине много време и той си казва: „Не си струва тази работа." Хайде - обърне пак наляво, надясно. Какво означава този часовник? Той означава всички двоеумни хора, у които няма никаква философия, които служат на два Господа. Казвате: „А, голям изобретател е този, който е измислил часовника." Той съществува от милиони години.

Някой път казвате: „От мене човек може да стане." Хайде - обърнете се наляво. Не мине много време и казвате: „Не си струва тази работа." Хайде - надясно. Това са учените хора, които днес напишат една книга, а други път - точно противоположната.

Един белгийски автор написал една книга, че хората са много добри, че от тях може да излезе нещо много. Обаче не минало много време и той преживял някакви разочарования, вследствие на което написал друга книга, че от човечеството нищо няма да излезе. Тази книга е излязла едва десет години след първата. Това е часовникът. Хора, които отиват наляво, аз ги наричам песимисти, а тези, които отиват надясно - оптимисти, но и едните, и другите са махала, които определят времето на тази човешка карма. Тогава мъжът разрешава въпроса и казва: „Чакай, аз ще намеря някоя жена, ще живея по Божествено, с любов." Не минат и две-три години и той казва: „Не си струва така да се живее, от жената по- лошо нещо няма." И хайде - обръща се надясно. Жената, и тя излиза навънка, раздвояват се и двамата, и часовникът се разваля. Аз предпочитам този развален часовник. Нима ако се развали гилотината, та това е голямо нещастие? Нека се развали. Нима ножът, който ръждясва, е лош?

В природата лежи този велик закон, който изисква правата на всички негови членове. Законът е такъв: когато задържим в себе си известна енергия, която не може да асимилираме, не може да употребим, то тя, понеже е в известно движение, произвежда върху стените на нашия живот напрежения, удари. Например, ако пуснете върху един камък да капят цели

двайсет години няколко капки вода, те ще пробият камъка на това място.

Всички наши лоши мисли и желания, които през толкова хиляди години са падали върху нашия живот, са образували много дупки, които са създали нашето нещастие. Пророкът казва: „Всички трябва да се върнат в правия път, да се върнат в закона на свободата." Какъв е този закон? Ще забравиш да мислиш, че имаш да взимаш от когото и да е. Ще кажеш: „Каквото баща ни е оставил, ще го обработваме заедно и братски ще го делим." Само чрез този закон всички хора ще се повърнат, ще се родят такива убеждения, че хората трябва да работят само чрез закона на правдата, чрез закона на любовта и чрез закона на свободата. Всеки човек си има мисия, която той трябва да извърши. Няма да определяме какво трябва да върши този и какво - онзи. Ние трябва да оставим човека свободен, тъй както Господ ни е оставил нас свободни да се проявяваме.

Аз говоря за разумните хора, за вас, които ме слушате. Какво ни препятства, за да живеем добре? Няма никакви сили в света, които могат да ни противодействат. Ако българите биха били разумни, то в сегашното състояние, в което се намира България, тази земя, която тя има, ще бъде в състояние да я задоволи и нахрани, за да бъде тя щастлива. Мъчно можеш да убедиш хората в България, че земята им е достатъчна. Българите си мислят, че като имат толкова борчове, ще трябва да взимат пари на заем от Англия, Франция или от другаде, за да изплатят дълговете си. Не се поправя така положението. Ние ще се намерим в положение на онзи българин, който взел на заем от един българин осем крини жито и като плащал десет години, имал да плаща още осемдесет крини. Това е благодетел! Ще кажеш: „Няма ли някой благодетел да ми заеме пари на заем?" Да ни пази Господ от благодетели, които дават пари под лихва.

Аз говоря принципално върху въпроса, не говоря за вашите малки сделки, за вашите търговски операции. Няма нищо по-лошо от това, да се взимат пари с лихва, както няма нищо по-лошо от това, да се дават под наем. Сегашните хора сме дадени под наем. Ние на Бога не вярваме, на хората вярваме; на Бога не се кланяме, на хората се кланяме. А трябва да знаем, че никой човек не е силен. По-нещастно, по-микроскопично нещо от човека няма. Покажете ми силните хора на миналото, от които светът е треперел, де са те сега? Сегашните силни хора де ще бъдат за в бъдеще? Това е илюзия.

Първото нещо, което трябва да знаем, е, че като хора ние сме слаби, защото грешим. Праведен, чист човек е този, който не греши. Свят човек в

много възвишен смисъл аз разбирам този, който е готов да живее в най-големите противоречия, но да живее за благото на своите близки.

Вие, които ме слушате, идвате тук, за да се спасите, да не ви сполети някое зло. Аз не ви проповядвам спасение, аз проповядвам как трябва да се върши волята Божия на земята, волята на Онзи Велик Господ, в Който седи нашата свобода и Който може да ни направи братя. А пък вие, ако искате спасение, аз ще ви кажа къде трябва да отидете да слушате. Аз не проповядвам спасение, това трябва да го знаете, за да не ме обвинявате. Аз проповядвам как хората трябва да живеят съгласно Божията воля, за да бъдат братя и да знаят как да използват своя живот на земята и да се приготвят за по-велик живот, който сега иде. Старият живот всички сте опитали и в този си живот всички сте нещастни - и децата ви, и имотът ви, и очаквате, дано стане нещо, за да се подобри положението ви. В такъв случай вие се намирате в положението на онзи пияница, който, като няма пари за пиене, казва на жена си: „Давам ти честна дума, че вече няма да пия, затова ти кажи на баща си да ни даде малко пари, за да живеем по братски и в любов." Бащата и този път се излъгва и дава пари, и зетят започва да пие и да яде. Времето показва дванайсет часа, а него го няма още. Този часовник показва мястото на престъпленията, които се вършат в този свят.

Някои казват: „Кажи ни някоя велика философия." На цялата съвременна философия аз турям бележката нула. Всичко това, което ви говоря, аз не ви заплашвам, а искам да ви кажа, че тази работа вие може да я оправите още днес. Днес времето е мъгливо, което зависи от нашата карма, но може да направим един опит да го подобрим. Ако се съгласите с мене еднакво да мислите, да призовем Този живия Господ, мъглата след половин час ще се вдигне, слънцето ще се вдигне и ще стане топло. Но вие ще започнете да философствате, да ви докажа това, да го аргументирам, и докато стане всичко това, краката ще ви изстинат. Затова няма да ви аргументирам.

Някои ме критикуват, защо моите беседи били без въведение, без първа и втора част и без заключение. Е, досега двайсет хиляди години хората държаха беседи все с въведение, с първа и втора част, и със заключение, и какво излезе от това? Тогава и аз започвам така. Въведението: еди-кой си господин има земя, пари и аз си правя заключение как да го обера. Първата част: какви хора ми трябват сега, за да обера този господин. И в първото действие се явяват едно-две, три лица, които ще

извършат престъплението. На първия господин ще дам хиляда лева, а на втория - пет хиляди лева, и на третия - десет хиляди лева, за да оберат човека. И след това във вестниците се пише, че първата част на еди-кой си господин се състои в това, че обрали някого. Втората част се започва с дело против мене, в третата част ме осъждат, и заключението - че съм в затвора. Тези беседи се проповядват. Всеки ги знае и върши по-добре от мене, а аз не ги проповядвам затова. Ето защо аз проповядвам без въведение, без първа и втора част и без заключение.

Когато дойде някой и ме запита: „Я ми кажи въведението на твоята беседа", аз ще го заведа най-напред в своята градина, ще му я покажа, ще му покажа всичките си ябълки, а той ще свива рамене, ще се срамува. След това ще му кажа, че според нашия закон трябва първата част да се състои в това, че да си вземе някои от плодовете на моята градина. „А, отлични са! Отгде взема тези плодове?" Втората част се състои в това, че след като се наядеш на плодовете, ще седнем двама да се разговаряме. Ще ме запитва: „Отде взе тези ябълки? Кажи и на мене как си ги сял." Третата част на беседата - давам му семенца и му казвам: „Посади ги, и нека Господ бъде с тебе." Това е новият начин на проповядване.

И тъй, въведението - в градината. Първата част е откъсването на плода, втората част - разговарянето, третата част - даване на семена, а заключението му - изпращането по братски. Питам: коя проповед е по-приятна? Няма какво да аргументирам по това.

Ние трябва да се върнем от своите стари пътища, да обикнем хората, да не желаем техните къщи, жена и деца. А сега какво се прави? Някоя мома е турила око на някой момък и го кани вкъщи. Гостят го с патки, с това-онова, докато и той стане цяла патка и го оженят. Това не е женитба. Това не е нито сдружение. От такива хитрини, с които сме изменили великия закон и продаваме любовта си, тялото си, идат и великите нещастия в света. Мъжът и жената не трябва да бъдат предмет за удоволствие в света, защото за тях предстои работа. Момъкът казва: „А, каква е хубавичка тя, какви червени устнички има" и т.н. Да, но това не е жена, тя е направена от кал или от гума. Това не е жена, нито мъж.

Жена е това, чието сърце е пълно с Божествена любов. Жена или мъж наричам само този, който не се продава за нищо. Първият мъж и първата жена се продадоха за една ябълка. Ако изтълкувате тези продажби и ябълки, всички сега ги ядете. При венчаване в черквите черпят с вино. За да започне животът, дават вино, но не сладко, а ферментирало. Но така

животът не само че няма да започне, но ще се изврати. Тази чаша показва, че момъкът и момата трябва да цъфнат като цвят, но сокът им не трябва да е като виното.

Ако аз венчая някого, няма да му дам такова вино, а от сладкото. Като се върнат вкъщи, пийнат си още малко винце, а после се бият. Втория ден започват да се примиряват. Дават на децата си да пийнат, но после и те се сбиват. Аз говоря за тези изопачени чувства в нашите глави, с които още четири хиляди години да живеем, няма нищо да остане.

Ние раждаме само престъпления и престъпления. Само гилотини се създават. Само бесилки и затвори се правят. Ще трябва да се върнем към Тоя живия Господ, Който всеки ден ни говори и на Когото можем да говорим, и с Когото можем много лесно да се разумяваме. С Този Господ всеки може да се разговаря, защото е много достъпен. Щом започвате да приказвате с Него, вие почувствате един мир в душата си, мислите ви се изменят и казвате: „Трябва да се работи." Но като дойдеш до махалото, напущаш Бога, започваш да философстваш и се вкисваш. Така и ние - направим едно престъпление, после плачем, молим се на Бога да ни прости и наистина Той ни утешава. Но ние си казваме: „Дали Господ ме утеши, или аз сам се утеших?" И започваме пак по стария начин - престъпление след престъпление. Така е и с народите. Обаче Този живият Господ е решил да изправи света. Защо? Тази стена, която е била съградена, този кармичен закон, който е задържал кармата ни от толкова години, вече е много назрял и днес това назряване се оповестява чрез тези безбройни болести, които днес се явяват в обществата. Болестите са един признак на назряла карма в съвременните народи.

Един американски лекар е констатирал четири-пет хиляди нервни болести само в Америка. Тези болести се дължат на покварата в кръвта, а покварата се дължи на този кармичен закон.

Ще ви обясня мисълта си със следния пример. Ако ви поставят да живеете в една много добре устроена къща, с много хигиенично изложение, вие и вашите деца ще се почувствате много добре. Но ако вашите деца започнат в продължение на няколко години безразборно да хвърлят боклук и помии навсякъде из двора, то в скоро време вие ще започнете да страдате от треска, ще заболеете. Ще кажете: „Магия ни е направил някой." А, магия ви е направена, и затова идат болестите.

Значи в духовния свят ние сме нахвърляли толкова помии, че се раждат у нас най-отвратителни желания и мисли, и ние тогава казваме: „Аз

ще го убия." Може, но който убива другите хора, той сам себе си убива.

Змията, която се яви в райската градина, създаде кармата. Кармата около човека е като една змия, която го обвива. Кармата е неразумният човек, тоест човек, който мисли, че каквото и да направи, няма да има последствие.

Ти заколваш едно агне, но ако ти каже, че това агне е син на един архангел, ще кажете: „Ето един глупец." Не знам кой е глупавият. Следователно ще ви държат отговорни за това, и то - бащата на това агне. Не мислете, че ако той днес премълчава, няма един ден да ви иска отчет за постъпката. Някой срещне сина ви и го набива. Защо? За нищо. Но това няма да мине така, защото за този добър син ще се застъпи сам Бог, Който е по-силен Баща от този, който синът има на земята. Макар и след хиляди години, но ще има кой да се застъпи за този син на земята.

Но понеже ние сме слезли много дълбоко на земята, ние сме изгубили първоначалните си знания и мислим да оправим света чрез насилие. Не, чрез насилие вие сами себе си самоунищожавате. Вие приличате на един чук или на една брадва. Онзи чук, който с хиляди години е чукал камъните, няма ли след време да се унищожи? Лошите хора сами се самоунищожават, като измъчват добрите хора в света. Че това е един факт, посетете [гробищата]. Нека ми покажат един човек, който е чукал камъни и да не е отишъл на Орландовци. Такъв ще бъде краят на всички.

Когато дойде Христос на земята и каза, че трябва да се обичаме, с това Той ни показа пътя, как да се освободим от своята карма и ни заведе в пътя на благодатта, която източните народи наричат дихарма. Дихармата е велик закон, при който човек живее при най- благоприятни условия, в хармония, дето няма смърт, няма нещастия. В кармата има смърт. В дихармата ще живееш в мъдрост, любов, правда и истина. Българите наричат този закон дарба. Като започнеш да обичаш, ето една дарба. Като започнеш да мислиш умно, ето една дарба. Като станеш мъдър, ето една дарба и т.н.

Затова ние трябва да допуснем Този живия Господ у нас. Ще кажете: „Трябва да помислим по това." Няма какво да мислиш ти, а остави Господ да мисли за тебе. Като извикаш един лекар, не му казваш ти какво трябва да върши, а го оставяш той внимателно да работи над счупения ти крак. А днес всички казвате: „Нас не ни трябва Господ." Не, трябва ви. Трябва ви Господ и Той ще дойде. Когато дойде при вас един лекар и ви лекува счупения крак, ще ви каже: „Ще стоиш мирно и няма да риташ, защото ще

повредиш крака си."

Който има дихарма или дарба, никакво ритане не се позволява. Ако към този Божи закон и нечестивите се обърнат, няма да се поменат греховете им.

Ще ме попитате: „Накъде да се обърнем?" Религиозните хора ще ви покажат посоката. Ще подигнеш ръцете си нагоре, ще преведеш значението на повдигнатите си пръсти нагоре. Това е главата ти. Щом намериш главата си, ще намериш ума си. Щом намериш ума си, ще намериш сърцето си. Щом намериш сърцето си, ще намериш душата си. И щом намериш душата си, ще намериш духа си. Този е пътят, по който ще вървиш. Ще слизаш и ще се качваш, докато дойдеш до закона на свободата.

Най-първо, ще подигнеш нагоре ръцете си, ще погледнеш пръстите си. Какво означават тези две ръце? Аз съм ви обяснявал значението на двете ви ръце и пръстите по тях. Пръстите са вашите добродетели. Като подигнеш ръцете си нагоре, то значи: „Господи, в името на моите добродетели, в името на добродетелите на жена ми, изпрати сили да работят върху нашите мозъци с Твоята мотика и да посадят ябълки, круши и др." Това е поляризиране. А какво правят някои във време на отчаяние? Чупят ръцете си, стискат главата си. Няма защо да чупят ръцете си и да стискат главата си. Стискането на главата е дяволско. Кога стискат? Хванем вимето на кравата, когато искаме да издоим млякото й. Когато си отчаян, вдигни ръцете си нагоре, постой така пет-десет минути и отчаянието ти ще мине. Кажи: „Господи, аз дойдох до едно безумие. Въведи ме в закона на свободата, за да мисля добре и правилно за в бъдеще."

Като мине нещастието, вие казвате: „Жена ми донесе от баща си пари, има за ядене и пиене." Е добре, сега баща ви е дал. Този капитал, тялото, което имате, вие изхабявате преждевременно. Казвате: „Аз съм млад, имам това-онова." Но като изядете капитала си, ставате една въпросителна. Дохожда смъртта, отнима ви всичко и вие сте вече вън от жена си. После ще се молиш наново да те приеме. Добре, ако те приеме. Но ако не те приеме, какво ще правиш? Това е, което православната черква нарича „вечно мъчение". Жената или мъжът казва: „Не те искам." Тогава ще се намираш в ада, няма да имаш възможност да се развиваш и ще бъдеш вън от всякаква дарба. Тогава хората казват: „Господните пътища не са прави." Господ казва: „Моите пътища са много прави, но вие напуснете греховете си и елате при Мене да работите, както Аз."

Следователно, в който ден се обърнем към живия Господ, ще започнем да живеем в братство и ще се споразумяваме.

Вие казвате: „Да, но приложението на всичко това е трудна работа. Стар кон на нов ешкин не се учи. От старо дърво вретено не се прави." Тези поговорки са на мястото си, но трябва да ги разбираме правилно. Но нима не можем без вретена? Когато убият някого, той не е ли едно вретено? Онази жена, която върти вретеното, а после спре, за да го навива отново, тя е като онзи стражар, който взима камшик - та върху престъпника. Щом влезем в закона на свободата, никакви вретена не ни трябват. Следователно тази поговорка си има място само в закона на необходимостта, тоест в кармичния закон. Птиците имат ли вретена? Разумните хора казват: „Без вретена можем ли да се облечем?" Бубата, която си преде пашкулите, с какви вретена си служи? В закона на свободата има други вретена, с които ще си служим. Това Божествено вретено се движи не от ляво към дясно, но от спирално положение - започва отдолу по-широко и колкото отива по-нагоре, се стеснява, отива към Бога. Това наричат „закон на еволюция". Кармата е отклонение от нашия правилен път, по който трябва да вървим. По този начин сме дошли до „закона на тъмнината". В този закон ние се движим.

Някоя мома иска да се хареса на някой момък. Затова, като ще излезе, тя се облича с нов костюм, напудри се добре и ако не я харесат, тя си готви нов костюм, за да се хареса поне този път. Ако тази мома иска да се хареса, нека първия ден облече костюма на любовта, та като я види момъкът, да каже: „Колко си хубава, колко си приятна днес." Втория ден ще облече облеклото на истината, синия костюм, и така да се хареса на обичния си.

А тъй, някоя по душа черна мома се напудри, та дано отвън си остане такава бяла. Срещна някоя мома - отвън черничка, но отвътре тя е бяла.

Това, което ние имаме, нашата красота, нос, вежди, всичко това трябва да бъде отражение на нашия вътрешен живот. Всичко, което имаме, трябва да го превеждаме и да казваме: „Боже, благодаря Ти, че си ни дал толкова благости, за да им се радваме." Ние имаме толкова благости, че няма защо да сме нещастни. А всички чакате да дойде отнякъде спасение, да ни дойде някой капитал. Вземате отнякъде билети и се надявате да спечелите: надявате се на вашите дъщеря и син, те да ви гледат. Но дъщеря ви и синът ви са прелъстени от някой мъж или жена. Мъжът ви изгуби и вие се отчайвате. Не, в себе си, в своята душа положете надежда, така да постъпят вашият син и дъщеря, за да водят един добър и смислен живот.

Ние трябва да започнем живота си със следните правила: „Любов към живия Господ, любов към нашата душа и любов към ближните си." Това е новото учение, новата религия, която ще разреши всички философски въпроси и като ги разрешим чрез нея, ще ни светне в ума. За да бъде така, трябва да влезем в това училище и да направим опити. Аз сам правя опити и с тях всичко може да докажа. Като направя някой опит, мога да ви кажа какъв ще бъде резултатът след малко време. Не ви казвам какво може Господ да направи, но какво аз ще мога да направя. Аз знам, че ако постъпвам тъй, както Господ иска, и Той ще направи това, което аз желая. Измениш ли твоите чувства, мисли по отношение към Бога, и Той ще се измени. Ние сме отражение на Бога. С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмерва. Каквито камъни хвърляме към Бога, такива ще се върнат и върху нас.

Жената започва: „Господ е такъв-онакъв." Но положението й от ден на ден се влошава. Не, за Господа лошо не мисли. Той е вътре в тебе и ти казва: „Страданията, които имаш, се дължат на твоя лош живот. Затова слушай Ме. Ако ходиш по твоя път, вечно ще страдаш." Тези страдания, които хората имат сега в света и викат от тях, показват, че Господ вътре в тях вика.

Всички негодуват против бедните, наричат ги вагабонти. Но тяхно е сега времето, бедните идат в света. Това не казвам аз, но Господ е казал това. Господ е казал, че слепите, хромите - те ще дойдат в света. И моя народ те ще го управляват, децата ще го управляват. Умните не можаха да направят нищо, а децата, понеже не знаят да лъжат, ще си казват всичко тъй, както си е. Сегашните управници само с дипломация си служиха и другите казваха за тях: „Какви добри дипломати са!" „Ами тази госпожа какви хубави маниери има!" Не, животът не се състои в нашите лъжливи маниери. Решете се да бъдете естествени Божествени хора, такива каквито ви зная аз първоначално, а не каквито сте сега.

Сега, като тръгне някой богаташ, подире му вървят цяла свита слуги, облечени, докарани, често по-добре облечени от самия господар, цели генерали. От такива генерали сме претеглили ние. Голям човек е този, казват. Малък човек е, защото е един престъпник, слушал е само с чуждите сърца и умове, а не и със своите. Казвате: „Да, но какви неща говори той." Какви? Ако говори една истина, аз ще го слушам. Ако една жаба ми говори истината, аз ще я слушам най-внимателно.

Някой път съм разговарял с жабите, с мухите. И да знаете колко умни

са те. Някой път кацне някоя муха върху мене и ми казва: „Ние кацваме върху вас, за да вземем вашите нечистотии и да ви покажем, че трябва да водите един чист живот." Друг пък кацва на челото, на носа ни и ни пита: „Мислите ли вие?" После кацва на окото ни и казва: „Окото ви е много отворено, затова трябва да го позатворите." И ние, за да я изгоним, затваряме очите си. Щом ни безпокоят мухите, ние не си обясняваме защо става това, а гледаме да ги убием. Мухите са много умнички и един ден, когато имам време, ще напиша цяла книга за тях. Като дойде някоя муха на носа ти, кажи й: „Много добре направи, дето дойде. Аз не мисля лошо." Друг път като кацне на носа ти, кажи й: „Много хубаво направи, че дойде." И тя ще разпери крилцата си и ще бръмне, и ще си отиде.

Ние можем да изправим нашия свят, можем всички да живеем за Този живия Господ, Който е на земята.

Аз съм дал на света десетгодишен срок, за да познаят, че Господ е жив и е на земята.

Някои не вярват, но след години ще видят дали имам право, или не. Има един велик живот, който е влязъл в нас и ще ни измени без наша воля, и ние ще станем добри, тъй както железарят е турил желязото на огъня, за да стане чисто. Така и фитилът, който е турен на лампата, свети и дава светлина. Питате ме какво искам. Искам да запаля изгасналите лампи и да ви накарам да светите или като фитили, или като дърва, или като електрически лампички. Това ще дойде и две мнения няма по този въпрос.

Онези, които идат отгоре, казват: „Ние ще обърнем земята с главата надолу, но ще изхвърлим дявола, тъй че никога няма да дойде у вас." Господ е избрал нови средства, с които да действа. Те няма да попаднат под никакви закони и пред нищо няма да се спре. Няма да остане средство, което да не приложи. Тогава няма да казваме: „Аз така мисля." Всички еднакво ще мислим, на един ум ще бъдем всички. Какъв ще бъде той? Да не мислим зло никому, да не онеправдаваме бедните, гладните да нахраним, болните да излекуваме; този, който няма къща - да му съградим; който има неорана нива - да я разорем и т.н. Това е новото учение, което ще бъде. Всички ще може да го проверите, когато се избавите от вашата заблуда. Ще кажете: „Има време." Не, времето на злото мина. Горко на богатите и на бедните, които не се подчиняват на този велик закон. Благословение на богатите и на бедните, които се подчиняват на този велик закон.

Искам да ви вложа мисълта, да не давате своето богатство на другите

да го иждивяват напразно и да оставате за посмешище. Не се занимавайте всеки ден с чесане. Ти стоиш и казваш: „Не се живее вече в този свят. Искам да умра. Ще се обеся." И по този начин се чешеш. И се бесихме, и се чесахме, и светът си е все такъв. Като ти дойде този сърбеж, кажи си: „Ще мога да го издържа." Щом туриш ръката и вземеш да се чешеш, ти си слаб човек със слаба воля. Щом кацне муха на носа ти, кажи: „Аз, мога да издържа." Един човек, който пъди мухите от носа си, той човек не може да стане. Един човек, който пъди мухите от челото си, той човек не може да стане. Когато мухата кацне на носа ти, тя те целува и казва: „Братко, защо не живееш по Божественому?" Ти й кажи: „Аз вече правя опити да живея по Бога." И тя ще си отиде. Колкото пъти вие не искате да изпълните волята Божия, тя ще стои, докато я убиете. Учението на мухите е това: хората трябва да мислят.

Ще прекратя своята беседа, защото ще почнете да проповядвате на краката си отдолу.

Аз съм дал обещание да лекувам всеки, който се простуди. Аз ще служа на новото учение и затова ще тегля разноските на всеки, който заболее - на него и на децата му.

И тъй, вярвайте в своя ум, в своето сърце, в своята душа, за да се избавите от това старо заблуждение, наречено карма или закон на необходимостта, и да влезете в закона на свободата.

Това, което не доизкарах от своята беседа, аз ще ви говоря или моят Господ ще ви говори, и във вас ще влезе едно ново знание, което ще ви даде една нова опитност, която вие ще забележите.

Това, което ви говоря сега, то е само въведение, а във въведението нещата не са така систематични.

Когато дойде Господ да ви говори, Той ще ви държи такава беседа, каквато никога през живота не сте слушали.

7 декември 1919 г., неделя, 10 ч.
София

РАБОТИ НА ЛОЗЕТО МИ

Но как ви се вижда? Някой си человек имаше двама синове; и дойде при първия, и му рече: „Синко, иди днес работи на лозето ми." А той отговори и рече: „Не ща." Но после разкая се и отиде. (Евангелие от Матея 21:28-29)

Съзнателният живот има две посоки на движение. Тези посоки не са произволни, не са необходими, не подразбират насилственост, но са свободно проявление на човешката душа. В прочетената притча Христос представлява тези двама синове, проявление на един и същ баща, на една и съща майка. Като казвам думата „проявление", то е философско изражение. На обикновен език „проявление" на една майка и един баща означава родени от една майка, родени от един баща, макар че сега бащата не ражда. Като се казва в Писанието, че Господ извадил от Адама едно ребро и направил от него жената, разбира се, че първият човек е раждал, но от сърдечната област. Онзи, който разбира този Божествен език, ще изтълкува нещата, тъй както си са, а онзи, който не разбира този език, ще се съблазни и ще изтълкува това, което не е.

Ако попитам един съвременен мъж какво подразбира под думата „жена", ще ми каже, че тя е домакиня, която трябва да готви, да наглежда къщата, да ражда деца и да ги отглежда. Ако попитам жената що е мъжът, ще ми каже, че той е човекът, който е длъжен да съгради къщата и да принася отвън каквото е нужно да нея.

Всичката философия на съвременния живот е съградена върху тези две положения. Аз считам, че всички философи писатели са готвачи. Едни от тях са добри готвачи. А от други не закусвам, защото не са майстори да готвят. Значи онзи готвач, който добре готви, изпълнява волята на господаря си, а онзи, който не готви добре, не изпълнява волята на господаря си. Жена, която обещава, че ще сготви добре на мъжа си, а разваля яденето, тя не е сготвила. Онази жена, която отказва да готви, а сготви хубаво на мъжа си, тя е изпълнила волята на мъжа си. Под „готвене" не разбирам обикновено готвене, защото ако така и вие схващате въпросите, то и четирите действия трябва да ги разбирате така, както и децата.

Например едно и едно колко прави? Две. Две и две колко прави?

Четири. Ами четири и едно колко прави? Пет. Защо едно и едно прави две? Ще кажете: може ли да бъде другояче? Защо две и две е равно на четири? Четири е резултат. Едно и едно е равно на две, значи две е резултат. Следователно двете е единият син, който се е явил на света. Днес единия син го заместват с майката, тоест с жената. Когато Господ поставил жената в рая, тя казала на Господа: „Аз няма да изпълня волята Ти, защото си имам свои умозрения и ще живея тъй, както намирам за добре. Ще уча нова философия, а не тази, която Ти си поставил в света." Този разговор не е станал в райската градина. То е едно положение, което сега съществува. Обаче съвременната жена, като първия син, който първо се отказал да изпълни волята на баща си, а после се разкаял, от многото страдания се разкайва, пробужда се у нея съзнанието, и казва: „Я да отидем наново при нашия Баща, да изпълним волята Му, както по-рано ни говореше." Когато се говори, че жените ще изправят света, разбира се първите жени, които отказаха да изпълнят волята на Баща си. Бащата е отишъл при тях, при жените. Когато говорим за първия син, разбираме проявленията на любовта във всичките й форми.

Животът не може да се съгради без дълбокото разбиране на тази жива любов в света. Аз не говоря за онези приятни чувствания, които имате вие. Това не е любов, а само резултат на любовта. Приятното да ви не лъже. Закон в съвременния живот е, че всички начинания, които започват добре, свършват зле. Това мога да ви докажа статистически. Вземете онова малко жизнерадостно дете - расте постепенно, весело е, игриво е, разсъждава умно, и майката и бащата възлагат големи надежди, очакват много от това дете. Расте това дете, става четирийсет и пет годишен мъж. Очите му започват да се замъгляват и той става материалист, започва да живее само за себе си. Става петдесет-шейсетгодишен и казва, че животът няма смисъл, като едновременно с това се сгърбва. Добре е започнал този човек живота си, а зле е завършил. Така и вашето красиво малко момиченце, за което казвате, че е цяло ангелче, но към петдесетата си година то става цял дявол.

Бих желал да ми покажете колко от съвременните моми и момци от стоте свършват добре живота си. Между стоте моми и момци няма никакъв процент, между хилядата няма никакъв процент, между десетте хиляди - също, между един милион - същото. Така всички започват и казват: „Ние ще отидем на нивата", но после не отиват. Така се свършва животът на всички хора, които живеят на физическото поле, хората, които пътуват в

материалния свят. Дай на такъв човек десет- петнайсет хиляди лева, той ще започне да си търка ръцете като Пилата. На какво прилича това търкане, на какво прилича това? Той измива ръцете си и казва: „Ако направя някакво престъпление, аз съм чист от отговорност." Вие възлагате надежди на този и казвате: „Той ще свърши работата." И наистина той се заема да я свърши. Така мъже и жени трият ръцете си, но какво излиза от това? Няма никакъв процент и изяждат и двамата капитала си. Това не е в закона на необходимостта, но така искат.

Всичко зависи от добрата воля на човека. Искаш да бъдеш добър - ставаш добър. Искаш да станеш лош - ставаш лош. Защо? Защото и в доброто, и в злото има известни блага. Във всяко престъпление има известна приятност. Като заколя и опека едно агне, изпитвам една приятност. Питам: „Защо направих това престъпление?" Приятно е да се изпита това състояние. Друг се отказва да яде агнета или каквото и да е месо. Той временно ще страда, но после ще бъде доволен. Ще направя едно сравнение между философията на тези двама души. Единият от тях заколва своето теленце, изяжда го и казва: „Добре свърших работата си." Другият оставя да израсне теленцето, става голяма крава, започва да му дава мляко и цели шест месеца се ползва от нея. Питам: кой от двамата е спечелил повече? Първият, като заколи теленцето, в една седмица ще го изяде, а вторият ще се ползва дълго време от кравата си. философията на първите е такава: „Не, ние трябва да изядем теленцето, защото без него не можем да живеем." Тези хора не съзнават, че след това те ще бъдат изложени на такива страдания, каквито не биха изпитвали, ако не бяха заколили телето. Например имате един приятел, комуто казвате някоя обидна дума. От този ден той става по-хладен към вас и от ден на ден отношенията ви се отчуждават, докато станете врагове. Защо? Защото вашият приятел е изял вашето теле.

Сега Христос се обръща към еврейския народ и им показва тези две положения. С първото положение се представлява духовенството - тези правоверни, които мислят, че са близо до Бога, на които бе даден законът, заповедта и казваха: „Ние ще изпълним Твоята воля." Те обещаха, но не изпълниха. С второто положение Христос представяше бедните, които се отказаха да изпълнят закона, но после се разкаяха и го изпълниха.

В съвременното общество е тъй, както е било преди две хиляди години. Съвременното духовенство е същото, каквото е било преди две хиляди години. Такива са и бедните, каквито са били през времето на

Христа. Времето не изменя хората, тоест изменя ги само тогава, когато в него се крият живи или съзнателни условия, които ние може да използваме.

Аз говоря върху този стих, защото той има приложение към сегашния наш живот. Сегашните християни са като светските хора. Светските хора постъпват така: в събота, когато излязат вестниците, четат какво се дава тази вечер или започват да търсят какво се дава тази вечер или утре вечер, за да решат где и как да прекарат нощта. Четат, че еди-къде си се дава представление, в което ще играе някой знаменит актьор и решават да отидат там. Други някои четат, че някой добър проповедник ще държи проповед и решават да отидат да го слушат. Трети пък четат, че някъде се продава хубаво вино и решават да отидат да го опитат. Някои си избират добра гостилница. Всички си правят избор. Ще кажете: „Онези, които отидоха на театър или на бал, или да опитват хубавото вино, не са направили добре, не са спечелили нищо. Тези, които отидоха да слушат проповедта, са най- много спечелили." Казвам: „Всички са свършили по един и същ начин."

Не е само в слушането. Слушането постоянно трябва да се развива, зрението постоянно трябва да се развива, обонянието - също. В старини, когато нашето зрение постепенно започва да отслабва, когато нашият слух постепенно затъпява, когато обонянието изгубва своята възприемчивост, какво сме спечелили от живота? Ние ще кажем: „Това е в реда на нещата - един стар човек да изгуби и слуха си, и зрението си, и обонянието си. Не е вярно това твърдение, то е лъжливо. После ние казваме, че дошли еди-какви си обстоятелства, които били такива и такива и затова той не могъл да издържи. Това е лъжливо твърдение. Някой иска да ме подкупи и ми дава десет лева, но аз отказвам и му казвам: „Аз обичам парите, но за толкоз не се продавам." Предлагат ми десет хиляди лева, не се съгласявам; после - двайсет хиляди лева, пак не се съгласявам; петдесет хиляди лева - също отказвам. Но когато ми предложат сто хиляди лева, продавам се вече. Хората ме оправдават и казват: „Не може да се удържи човекът на такава голяма сила." Тези пари упражниха ли върху мене някакво влияние? Не. Не трябва да се оправдаваме с тяхната сила, това е лъжливо учение.

Ние всички се лъжем от тези лъжливи убеждения. Отидеш в някоя църква и ти обещават: „Остани при нас, тук ще се спасиш." Това е една квадратна лъжа. Такива хора в църква ходят, по Бога не ходят, а на нас искат да покажат пътя към Бога. Човек, който иска да упътва другите, трябва поне един път да е ходил по пътя на Бога. Бих попитал и вас, и

всички други: колко души има, които знаят този път? Ще ми възразите: „Ти нали ни говориш за Бога?"

Вашето положение е положението на съвременния свят. Аз уподобявам на онази красива германка, която се влюбила в един знаменит германец. В Германия имало един много красноречив и знаменит германец, в чиито проповеди се увличали много хора. Влюбила се в него и тази красива германка, която, за да го привлече, започнала редовно да посещава неговите проповеди, да следи да не пропусне всяка негова дума, за която цел стояла винаги на първите места. Тя си казвала: „Ето един човек, с когото ще може да се живее." Посещавала така една-две, три години, а проповедникът си казвал: „Ето една овчица, която можах да вкарам в този път." И най-после решил да се ожени за нея. Да, но двата сина не вършат волята на Баща си. Като се оженили, тя му казва: „Слушай, мене ми дотегна да те слушам толкова години наред. Сега искам да видя другата страна на живота." Започват да четат по вестниците де има бал, де - концерт, де - опера и т.н.

Питам ви: като ме слушате, като посещавате беседите ми, за какво мислите, каква задна цел имате? Ако съм богат, ще започнете да ме обикаляте, да ми казвате, че сте бедни хора, за да предпиша на едного толкова, на другиго - толкова и т.н. Такъв богат човек, като умира, ще започне да предписва на едного толкова хиляди, на другиго - толкова, докато раздаде парите си. Ето защо те го посещават. Това не наричам изпълнение волята Божия. Това са причини, които спъват живота ни, за да го разберем правилно. Ако аз съм заинтересован, някои от вас че сте учени, способни и ще можете да съдействате за тази работа, това е опаката страна на живота. Ние можем да се съберем в един оркестър да свирим, и каквото спечелим, да си разделим по братски. Ще можем да работим. Така ще постъпваме и втория ден, и останалите. Но когато аз не ви ценя и взимам трите части от спечеленото за себе си, а едната част дам на вас, тогава законът на пропорцията и законът на уравнението се изменят. Когато решаваме в математиката една задача, различните величини ги подвеждаме под еднакъв знаменател. Когато Господ създаде света, Той го създаде от две еднакво интензивни сили, които действат в противоположни посоки.

Христос не осъжда тези двама синове, а само ги запитва кой от тях изпълни волята на Баща си. Те отговарят - вторият. А защо не първият, който обеща?

Когато ние извършваме волята Божия, това правим за нас, а не за

Бога. Имайте предвид, че когато ние живеем добре, това е за нас, а не за Бога. Когато казвам, че ние трябва да живеем добре, то не е за да се спасим, а да работим разумно за себе си. Това не е егоизъм, защото в това добро стои равновесието на вашия свят. Засегне ли се равновесието на вашия свят, ще се засегне и равновесието на всичко около вас. Ако вашата къща гори, ще засегне и някои околни къщи.

Някои казват: „Да му изгорим къщата." Ами ако и на вашите ближни се запалят? Христос се обръща и пита учениците Си: „Кой изпълни волята Божия? Дали този, който се отказва, или който обеща, че ще изпълни?" Онзи, който се отказал. Ако вие сте от тези, които сте се отказали, а извършите волята Божия, аз ви похваля- вам. Но ако вие сте от тези, които обещаха и казваха: „Имай я вързана в кърпа и се надявай, че всичко ще изпълня", а после се отказаха, вие не сте изпълнили волята Божия и сте изгубили онзи момент, в който можехте да се подигнете.

Това ново учение иде да даде един подтик на хората, едно правилно разбиране на съзнателния живот. Всички причини за нашите нещастия започват все от микроскопичически поводи. Не мислете, че причината за греха е много голяма. Тя е едно поглеждане към известна форма, към известен плод, а от тях се пораждат най-големите страдания. Минете покрай някоя красива къща, погледнете я, и тя ви зарази с пожеланието да я имате. Минете покрай някоя красива жена, погледнете я, и се заразите. Аз говоря принципално, а не за жената, както вие я разбирате, защото за мене мъже и жени отделно не съществуват. Защо не съществуват? Защото вашите фирми досега са фалирали по двайсет пъти, та по коя фирма да ви считам? Ще кажете: „Аз, Иван, съм честен човек." Да, аз зная, че досега сте фалирали толкова пъти, само че тази е новоначинающа фирма и право е да се надяват, че в нея ще започне нов живот и нова работа.

Няма какво да се докачаме. Като не може да разрешим някоя задача, ние ще признаем факта тъй, както си е, ни повече, ни по-малко. Задайте си следния въпрос: извършили ли сте всички добри побуждения, които се зараждат у вас. През всичките места, дето сте минали и е трябвало да извършите някои добри дела, извършили ли сте ги? Колко са ревностни хората, когато ги е обидил някой! Започват да препоръчват този човек: той е такъв-онакъв и т.н. Ще отидеш на едно място и ще започнеш да го препоръчваш, ще отидеш на друго място - същото. По-голяма реклама от тази на провинилия се човек не можеш да дадеш. Целият град ще се напълни с тази реклама. Каква цел имаме от това, че препоръчваме даден

човек, че не е честен, какво печелим от това? Я ми кажете кой е честният човек?

Сега трябва като Диогена да запалим свещ и да тръгнем по света да търсим някой честен човек. Аз вземам „честен човек" в Божествен смисъл, а не като човек честен. Затова ние ще кажем на Христа: „Досега нашите задачи бяха криво разрешени, но отсега нататък ще положим всички усилия да ги решим правилно." Това зависи от нас, защото няма нищо невъзможно в света. Някои казват: „Ако сме в благоприятни условия, ще можем да се развиваме." Сегашните благоприятни условия, които сега идат в света, то са онези големи страдания, които ще изпита цялото човечество. Онези от вас, които са натрупали милиони - ще побелеят косите им от ужас, когато фалират тези банки и пропаднат милионите им. Онези, които имат богати и хубави къщи, ще се ужасят, когато ги изгубят, а тези, които си отгледали кокошчици, пуйчици, скрили житце, масълце, ще ги изгубят и ще останат на чист понеделник, като ще съжаляват, че отново ще трябва да започнат същата работа. Това е сегашното положение.

Някои ми казват: „Кажи ни поне една утешителна дума." Утешителна дума ще ви кажа само тогава, когато изпълните волята Божия. Често в моите беседи ви говоря, че трябва да знаем, но аз не разбирам тези знания, които имате сега. Всички престъпления, които стават сега в света, стават все от знания. Писатели, проповедници, философи, свещеници, всички хора, които заблуждават света, са все учени хора. Когато те лъжат, те сами знаят, че лъжат. Казват, че лъжата струва пари и затова хората лъжат. Един господин среща друг, за когото знаели всички, че обичал да лъже, и му казва: „Я ми кажи една нова лъжа." „Хайде, остави се братко. Аз вече никого не лъжа - отговаря той и започва да плаче. - Ако имаш, дай ми сто лева, че баща ми се помина и нямам възможност да го погреба. Колкото ти е възможно." Той му дава сто лева, които лъжецът взима и веднага му казва: „Знаеш ли, че тази е последната нова лъжа, която ти казах?" „Защо?" „За да изкарам пари." Отиде някой чиновник при министъра за служба и му казва: „Жена ми е зле болна. Имам дребни дечица. Назначете ме." А той лъже с цел да омилостиви министъра.

Всички хора не представят истината тъй, както си е, а ѝ поставят гарнитури. Ние сме хора, които много обещаваме, но в края на краищата нищо не сме направили. Не сме отишли на нивата и нищо не сме свършили.

Следователно всеки, който не е отишъл на нивата да сее, ще страда

кармически. А този, който е отишъл на нивата, посял е нещо за баща си, той има какво да яде и пие, затова е и щастлив.

Тези две положения сега съществуват и ние трябва да започнем новия живот. Използвайте малкото време, което ни остава. Ще кажете: „А, опасно е това, щом малко време ни остава." Казвам: решете още сега да заживеете нов живот, защото не остава време. Сега всички ще напълните църквите. Не, не се лъже Господ. И църквите да напълните, и Библията да четете, и свещи и кандила да запалите, няма да хванат място. Господ е сит на обещания. Целият ад е постлан от такива обещания.

Кой е този, който ще върши волята Божия? Христос казва, че когато слънцето потъмнее и луната когато няма да дава светлина, звездите ще започнат да падат. Тогава ще се яви знамението на Сина Человечески, Който ще прати ангели по лицето на земята, за да съберат Неговите избрани. Знаете ли какво означава това събиране? Ще кажете: „Дано не е скоро това нещо." Няма време. Отсега нататък всеки да си направи завещанието. Ако направите това, може да избавите живота си, но ако лежите още на това ухо, че има още време, и да се надявате на това, горко ще патите. Кога ще ви дойде този час? Казано е, че и ангелите не знаят. Кои ангели не знаят? Падналите. И син человечески не знае. Кои синове человечески? Облечените в плът. Ангелите, които са при Бога, знаят всичко. Тъй е и в първоначалния текст. Всички цитират: „Никой не знае за това освен Бог." В София има много ангели, но нищо не знаят.

Сега в Америка се издава глас на един учен, който казва на хората, да му мислят, че на седемнайсети ще се свърши светът. Идват две студентки при мене и ме питат какво мисля за този американец, който предсказва свършването на света. „Ами вие готови ли сте за този свят?" Това свършване на света ще бъде велико събитие, с велики салюти ще се поздрави и посрещне Господ. Реките ще придойдат и ще излязат от коритата си. Земята ще се разтърси и ще започне да се радва на Господа. Вулканите със силни гръмове ще поздравяват Господа. Аз ще гледам колко поздрави ще се получат и какви движения ще направи земята. Земята е като една дама, която ще наблюдавам дали играе правилно, или не.

Христос запитва: „Кой от двамата синове Божии е изпълнил волята Божия?" Свещениците казват: „Онзи, който се отказал да изпълни волята на Отца си, той я е изпълнил, защото после се разкаял." Вие може да се считате голям грешник, но веднага се решите да изпълните волята на Баща си, затова този последен момент ви спасява и вие сте на нивата. Едно добро

и много добрини - за мене това е равносилно. Може да си направил хиляди злини, а в последния момент да си направил едно добро. Това добро обръща съдбините на твоя живот. Злото, което сме направили на ангелите, от това, че сме наскърбили някой човек, се дължи на това, че сме свързани с него кармически. Но щом направим добро, ангелите казват: „Ние заличаваме всичко. Няма да го поменем вече и ще гледаме на тебе като на наш брат."

Няма какво да ви увещавам, но си облечете празнични дрехи и когато започне да бумти, ще излезете навън с парадната форма, с бели дрехи. Сега как мислите, какво ще стане на седемнайсети? Нали много от вас сте пророци, нали много знаете. Ще се свърши ли светът, или не? На седемнайсети светът ще оживее. Много хора ще възкръснат, много хора ще излязат от гробовете си. Аз не отговарям за пророчеството на онзи американец, той сам да си отговаря. Ако излезе тъй, както е казал, ще излезе пророк, но ако не излезе, ще отговаря. Но все-таки този човек е направил едно голямо добро за хората, като е казал, че ще се свърши светът, защото по този начин накарва хиляди хора да се замислят, да се свиват сърцата им и да туптят от страх. Според мене петдесет процента има вероятност да стане тъй, както е казал. Тъй че колкото е голяма възможността да стане, толкова е голяма възможността да не стане.

Всички, които присъствате тук, ако ви подложа на гласуване, ще гласувате да не стане. Защо? Защото не са приключени сметките ви. Това е маловажен въпрос, защото всичко това засяга само тялото ни. Когато и да е - девети или седемнайсети, все ще дойде, безразлично дали колективно, или единично. Все ще дойде едно седемнайсето число, когато ангелите ще кажат: „Стига вече! Ще трябва да се върнеш при баща си, защото според новия план тук ще минава регулация и къщата ви ще се развали." Препоръчвам ви да извадите всяка омраза и съмнение от вашите души.

Първият син, който не извърши волята Божия, е мъжът, т.е. човекът, когото Бог създал. Той обеща, но не изпълни волята Божия. Жената е вторият син, който отказа да изпълни волята Божия, но после се разкая и я изпълни. Това наричам сродни души, това са двама братя или две сестри, които всякога живеят у нас.

Някой път решаваш да направиш едно добро, но не ставаш сутринта; това направиш, онова направиш, пропуснеш го и вечерта така си отмине. Но после отидеш да загладиш твоята постъпка, извиниш се, а с това става у тебе промяна. Първият син е умът, който обещава, а вторият - човешкото

сърце. Забележете: всички интелигентни хора, които много обещават с ума, нищо от тях не излиза. А онези хора на сърцето, които минават за смахнати, те най-после всичко извършват.

Тъй че бъдещата култура е културата на нашите сърца. Не ще оживее това, което е в нашия ум, а вярно ще излезе това, което е в нашето сърце. Каквото ви продиктува сърцето, деветдесет и девет процента излиза вярно, а следователно предчувствията на нашето сърце са по-верни, отколкото мислите на нашия ум.

И тъй, Христос иска да ни обърне вниманието да обработваме сърцето си. Бъдещата култура е култура на сърцето. Бих желал всички общества, всички народи да образуват дружество на сърцето. Но да не остане само в проект, а да се приложи в действителност. Сега какво правят? Образуват едно дружество, съставят му програма, представят я в Министерството на одобрение, викат свещеници да му светят вода, избират комисии, които да поемат работата, и докато започне да функционира, то свършва с живота си. За в бъдеще не е необходимо да се обявява това дружество, няма нужда от никакъв водосвет. Кажете и решете, и по решение от свише това дружество ще съществува. Нямам нищо против това, което се върши. Нека си вървят старите дружества по стария път. Но новите, които ще се създават, да бъдат по новия план, и да знаят как да вършат работата.

Някои ме питат: „Да вляза ли в това или онова дружество?" Ако живееш по Бога, ти може да влезеш в някое дружество. Ти сам си дружество. Някои ме питат: „Да се женя ли?" Ако живееш по Бога, не трябва да се жениш, но ако не живееш по Бога, жени се колкото искаш.

Аз разбирам другояче женението. Когато първите хора се събраха, кой ги венча? Когато две птички се съберат, кой ги венчава? Когато едно добро дело ще се извърши, то се осветява, то се санкционира от Бога. Днес, когато се извършва едно лошо дело, престъпникът се дава под съд, започват дело против него, държат се протоколи и след като го осъдят, дохождат стражари, улавят престъпника и го завеждат в затвора, дето престоява десет-петнайсет години затворен. А като се направи някое добро дело, никой не го санкционира, никому не става известно за него.

Питат ме как да се поправи светът? Казвам, обърнете реда на нещата - като направите някое добро, санкционирайте го, а като се направи нещо лошо, някакво престъпление, не го санкционирайте. Когато се случи в някоя къща едно от децата много лошо, майката взима ризичката му и я

носи в църква да чете попът върху нея. Не, нека вземе ризичката на доброто дете, та върху нея да се чете. Тези са идеите, които развалят нашия живот и от които Бог се е възмутил.

Това, което сега ви говоря, право ли е, как го чувствате? Право е. Има ли някаква лъжа в моите думи? Не. Не се знае още: това може да кажат няколко души само, но какво ще кажат повечето от вас? Моите думи са верни петдесет процента, а като се приложат и дадат резултат, ще бъдат верни сто процента. Тъй че ако двама души в България повярват, останалите не вярват.

Смешно е, когато Мойсей отиде при фараона и му каза: „Праща ме Йехова." фараонът му отговори: „Не Го познавам Кой е." Трябваше Мойсей да му пълни дълго време главата, за да Го разбере Кой е. Когато Мойсей направи последното чудо пред фараона, той каза: „Да си вървят тези хора, където искат, и там да си принасят жертва."

Всеки, който дойде в света, трябва да бъде като Мойсей. Знамения и чудеса ще дадем за невеpующите, а за вярващите не са потребни никакви чудеса и знамения. Ще направим да играе земята тъй, както никога не сте я виждали. Ще направим реките да излязат от коритата си и вулканите да изригнат тъй, както никога не сте ги виждали. Това ще бъде знамение за онзи дебелоглав фараон, който трябва да пусне евреите от Египет. Знаете ли къде ще бъдат тези знамения? В човешките общества. В човешките общества ще настане такова сътресение, че от тези стари общества няма нищо да остане. Оставям всички, които разбирате истината, да си припомните какво ви е говорил някога вашият Баща и какво сте извършили, защото Той е говорил на всинца ви. Кажете си: „Отсега нататък ние заличаваме стария живот, всички сметки, всички взимания-давания, нищо не търсим. Комуто имам да давам, не давам. От когото имам да взимам, не взимам. С търговията вече е свършено всичко."

Ще ме запитате как ще се живее без търговия. Ще дойде почетната търговия на жито, царевица, хубави ябълки и круши, и др. Каквото дадеш някому, ще платиш с любов. Ще кажете: „Не искаме да плащаме с любов, а с пари, с пари." Дайте парите на онези, които се нуждаят от тях. Като ви говоря това, нямам предвид да ви кажа, като отидете у дома си да дигнете един скандал - да каже жена на мъжа си и мъж на жена си, че не се познават отсега нататък. Че досега наистина мъжът не познаваше жена си и обратно. Това не е философия, философия е да кажеш на мъжа си: „Отсега нататък аз те познавам вече." Същото да каже и мъжът на жена си. Като се

върнете у дома си, кажете на вашите синове и дъщери, че ги познавате вече.

Да познаваме Бога Истиннаго, там е вечният живот. Сега, като дойдат някои при мене, страх ги е да не ги позная. Тези две госпожици, които дойдоха при мене, ме питат: „Как вярвате, че това, което е казал този американец, е вярно?" Казвам им: „Вие ще умрете на седемнайсети, от седемнайсети ще възкръснете. До седемнайсети ще бъдете като гъсеници, а от седемнайсети ще станете пеперуди." Те ме питат за бъдещето си. Аз им казах: „Понеже ще се свърши светът, то за новия живот, който иде, може да ви гадая, но не за стария. Няма какво да ви казвам, защото всичко е написано, знае се всичко, което има да се случи." Тези две госпожици се заинтересуваха.

Сега в света идат промени, които ще станат все за добро, което добро хората тълкуват по крив начин. Светът ще се промени, в хората ще станат големи преобразувания. Може и във физическия свят да станат земетресения, ако не сега, то за в бъдеще.

Ние трябва да се познаем, да познаем, че всички страдаме, че всички се мъчим, че всички имаме задачи, които не сме разрешили, че всички имаме чувства, които ни измъчват. А днес всички се представят, че работите им са уредени, но то е не е така. Ние мязаме на онези ученици, които казват, че си знаят уроците, но като ги дигнат, казват на другарите си да им подсказват. Някой път си написват на ръката някои по-мъчни формули и като ги дигнат, оттам поглеждат - четат бъдещето си. Ако учителят не е прозорлив, пише хубава бележка на ученика, но ако следи внимателно, той казва: „Я да видя на ръката ти! Много си умник."

Сега Христос, като дойде, ще погледне на ръката на всеки мъж и на всяка жена - какво има написано. Едно време, като влезеше учителят в клас, прегледждаше ръцете, ноктите и ако имаше кир, нечистотии, взимаше пръчката и биеше ученика. Старите учители следяха само за този кир, който се набираше по ноктите, но Христос като дойде, ще погледне на чертите на ръцете и ще каже: „А, много хубаво е написано. Я дай другата ръка." Христос не си служи с тояжка, с фаланга, както старовременните учители си служеха. Способни бяха тогава учениците, защото ги биеха по краката с такива фаланги. Това бяха хубави масажи. Но сега няма фаланги. Днес фалангата се упражнява на друго място. Като се върне мъжът вкъщи и не е спечелил, жена му го посреща с фаланга. Днес и жени плачат от тези фаланги, фаланги има и в умовете, и в сърцата ни, а те трябва да се махнат.

Аз ви пожелавам да изпълните волята Божия. Вие имате всичката възможност. Силни сте и няма нищо в света, което да ви препятства. Вие сте тъй свободни и силни да творите доброто, както Бог е Силен и Свободен. Но понеже не сте богове, не сте силни, и се извинявате, че не можете де направите това или онова. Когато не вършим волята Божия, то е защото се отдалечаваме от Него и отслабваме. И когато човек каже, че е слаб, стар и сляп, то е защото се е отдалечил от Бога. Когато дойде крадецът да те обира, той ти завързва очите, устата и тогава те обира. Така прави и дяволът.

Много от вас, които ме слушат, като излизат оттук, страх ги е да казват, че са ме слушали. Защо има нужда да се боите, да се страхувате? Ако има в България да говори някой свястно, това съм аз. Ако има някой, който да изказва една велика философия, то съм аз. Тъй че, как ще постъпват българите, това е безразлично за мене, но казвам само доколко хората са малодушни, за да възприемат моето учение. Откъдето и да е обаче, от реки, вода, слънце, от природата - отнякъде ще трябва да почерпят това знание.

Аз не искам да тръгнат хората подир мене, това е най-голямото нещастие. Ще приличам на онзи момък, в когото се влюбили четиристотин моми и всички тръгнали подир него, търсили го да го срещнат. Аз не разбирам такива последователи, а учението да се възприеме идейно и така да се прилага. Нямам нужда да чуя от вас, че се възхищавате, какво говоря много добре и т.н. Не, вие още не сте приложили моето учение, не съм видял още решени задачите ви. Никой от вас още не е разрешил задачата на любовта, даже и на близките си не сте я решили. Ако Христос беше дошъл да ви пише бележка върху любовта, на всички би ви писал двойка. Аз ще Го повикам един ден да ви изпита.

Сега вие сте при тези двама синове. Върнете се у дома си, тоест влезте в своята душа и запечатайте в себе си следните положителни мисли: всичко можете да направите, всичко можете да приложите, няма никаква сила в този свят, която да ви противодейства, когато искате да направите някакво добро дело.

Аз ще ви дам едно златно правило, което ще трябва да си го запишете, а то е следното: „Всичко мога да направя чрез живия Господ на любовта, Който всичко в света е създал." Това е моето поздравление за седемнайсети от този месец и когато дойде Христос, така да Го посрещнете. Когато започнат да бумтят гърмежите, когато започне земята

да играе под краката ви, кажете си това правило и не се бойте. Това правило ще ви служи и за другия живот.

Желая да не остане у вас никаква негативна мисъл. С това правило аз изпъждам от своя ум и душа всички стари попове, всички стари свещеници, всички стари учители, всички стари търговци, всички стари бащи, майки, синове и дъщери, и на този свят казвам: „Сбогом, аз вече нямам нищо общо с вас." На всички онези свещеници, учители, майки и бащи, синове и дъщери, които искат да служат на новата култура, които могат да си служат с това златно правило, Христос казва: „Добре дошли! Елате при Мене. Аз ще ви сложа отлична трапеза." Това ще го проверите на един седемнайсети, на който и да е той.

И така, ще бъдете смели и решителни, та като се върнете у дома си, ще кажете: „От днес изхвърлям всичко старо от сърцето си." Да не постъпите като онази стара жена, която имала пред прозореца си една могилка, която й засенчвала слънцето. Една вечер тя се молила Богу да се премести могилката отпред прозореца й и си легнала. На сутринта като става, вижда, че могилката седи на същото място и си казала: „Точно тъй си мислех." Ако бях на тази жена, бих построил къщичката си по-нависоко, за да мога да виждам слънцето.

Христос казва: „Сега всички - една стъпка по- нагоре."

Христос иде. Ние отиваме към небето. Какво подразбираме под тези думи? Ангелите искат да ни извадят от това състояние, в което се намираме, от материята. Сега в цялата страна става един преврат, едно прераждане. Атомите на земята се преустройват. Докато всички сили се урегулират, ще дойде и това сътресение. Аз мога да ви дам едно правило, по което да познаете дали ще стане тук землетресение, или не; дали далеч от вас ще стане то и на колко километра от нас. Това може да се даде само на някоя школа, защото ако ви дам тези правила, ще се изплашите. Когато българите бягали от турците, изпокрили се от страх в Балкана и казвали: „Бягайте, турците идат! Рев и плач се чува откъм Стара Загора." Връщат се някои от тях и какво виждат? Никакъв турчин нямало.

Така вече не може да се върви. Ще дойде ново прераждане за вас, а то е потребно. Отсега нататък вече не може да се живее по стария начин. Свърши се със старото и който иска да бъде щастлив, няма да може да си служи със старото. Ако погледнете на живота от политическо гледище, ще видите, че цяла Европа е в натегнато състояние и се чака само една малка искрица, за да стане цял пожар. При това състояние няма защо да се

плашим. Това е едно бълникане. В тези най-трудни времена ще познаем Бога, ще познаем, че има една Разумна сила, която ще превърне всичко да работи за добро. Само така хората ще се убедят, че има един жив математически закон, пред изчисленията на който нищо не е пропуснато.

Не се бойте и с тихо и спокойно сърце знайте, че това време, през което сега живеете, е най-добро. Може да има фаланги, изгубване на богатства, може земята да играе, може да има гърмене на топове, но това нищо не значи. Всичко това е в реда на нещата. Няма защо да се плашите.

Ако мине седемнайсети спокойно, някои ще кажат: „Излъга ни този вагабонтин. Излишни тревоги ни създаде на сърцето." Аз похвалявам този американец, той е казал една велика истина. Нека тези хора малко да се понаплашат. Като мине седемнайсети, кажете: „Право казва този човек - стана тъй, както каза."

Седемнайсети ще бъде един отличен ден. Числото *17* е, образувано от едно и седем - равно на осем, а осем е безконечно число. Седемнайсети ще дойде като Халеевата комета, с идването на която се очакваше свършването на света. И наистина, колко работа свърши тази комета! Американецът казва, че няколко планети сега са се събрали на едно място, и аз казвам, че те сега са се събрали на конгрес и решават какво да правят със земята. Решават да произведат на слънцето едно петно, което с просто око ще може да се види. Това петно ще изпрати една голяма магнетична вълна, която ще разтърси земята. Тази вълна иде за добро. Ще зависи сега под какъв наклон ще удари тази вълна земята. Ако я удари под прав ъгъл, добре ще отскочите от земята. Ако ударът бъде малко накриво, земята ще бъде малко засегната и ще се предизвика един приятен масаж, и никаква катастрофа на земята няма да стане.

Тази енергия от магнетичната вълна ще се предаде на земята и тя ще изпита един нов подтик. Тази вълна е жива, интелигентна. Тя ще измени живота. Тази вълна иде от съчетанието на планетите, а това съчетание е в свръзка с други закони вътре във вселената.

Гледайте да възприемете тази вълна и да разберете нейния велик смисъл. Тази вечер бъдете най-разположени и кажете: „Разбираме какво искат да кажат Сатурн, Марс, Венера." И прекарайте така един ден в размишление. Предайте се на едно съзерцание, да мислите за всички планети, за слънцето. Като бъдете в едно такова настроение, ще имате едно велико благословение.

Да няма никакъв страх. Любовта изпъжда навън всеки страх.

Няма да стане нищо лошо, всичко ще бъде за добро.

14 декември 1919 г., неделя, 10 ч.
София

ИЗЛЯЗОХА И ЗАВТЕКОХА СЕ

И излязоха скоро от гроба със страх и радост голяма, и завтекоха се да известят на учениците Му. (Евангелие от Матея 28:8)

В прочетения стих има два важни момента: „излязоха" и „завтекоха се". Човек трябва много време да изучава природата, за да схване важните й моменти.

Като говоря за природата, разбирам живата разумна природа, на която всичките действия и явления са разумни и отмерени. В нея всичко е така отмерено, както са отмерени нещата в музиката, алгебрата и геометрията. Така са отмерени и движенията на небесните тела. Понякога астрономите съзират известно отклоняване в движението на небесните тела, което те наричат изключение от правилните живи закони. Всъщност това отклонение е привидно. Погрешните изчисления на астрономите се дължат на факта, че те не се намират на една постоянна точка. Те са в една подвижна точка, поради което изчисленията им са относителни. На същото основание, когато наблюдавате живота на хората, намирате известно отклоняване, което се дължи на факта, че и вие се движите. Следователно и вашите математически изчисления не могат да бъдат абсолютни. Така казва моята математика, тоест живата математика, с която аз се занимавам.

В математиката има една основна истина: две величини, поотделно равни на трета, са равни и помежду си. Същото твърдение съществува и в геометрията: две линии, равни на трета, са равни и помежду си. Това още не е аксиома. Защото има математически истини или математически изчисления в перспектива, тоест само по форма са верни. Има математически изчисления, които са верни само по съдържание. Има математически изчисления, които са верни само по смисъл. Ако обръщаме внимание само на формата, имаме тъй наречените изчисления и закони на мъртвата материя. Когато дойдем до съдържанието, имаме вече живот. Тогава казваме, че материята оживява. Най-после, като дойдем до смисъла на нещата, ние сме в тяхната същност.

Сега ще вземем една формула от математиката, с която аз се занимавам:

$a + b = c.$

Ще кажете, че тая формула е много проста, формулата е проста, но

съдържателна. Взимам същата формула в по-висока степен:

$a^2 + b^2 = c^2$.

После взимам формулата в трета и в четвърта степен:

$a^3 + b^3 = c^3$;

$a^4 + b^4 = c^4$.

Вие лесно ще решите тия формули. С вашата математика и децата могат да ги решат. Питам: може ли $a + b$ да бъде равно на c? Ако a е петелът, b - кокошката, c - пилето, могат ли петелът и кокошката да бъдат равни на пилето? Значи пилето изразява съвкупната дейност на петела и на кокошката. Яйцето, което кокошката снася, е равно на силата, иждивена от петела и от кокошката. Като разсъждавате така, дохождате до разрешението само на една четвърт от формулата. Не е достатъчно само да се снесе яйцето. Химикът може да разложи яйцето и да види съставните елементи на неговите клетки. Но и с тая анализа въпросът не се решава.

Съвременните философи разрешават живота по същия начин. Те взимат човешкото яйце в своята лаборатория и го разлагат. В заключение те казват, че яйцето е съставено само от материя. В него няма душа, няма дух. Те са прави по отношение на първата формула $a + b = c$, тоест че яйцето е мъртво, формулата $a^2 + b^2 = c^2$ показва условията, при които яйцето може да се развива. Тия условия обаче се отнасят към свят, по-висок от физичния. Като говоря за свят по-горен от физичния, не разбирам, че той е някъде по-високо в пространството.

С един пример ще обясня какво е отношението между различните светове. Представете си, че имам една празна тенекия, която искам да напълня. Взимам едри куршуми и напълвам тенекията така, че нито един куршум повече не може да влезе в нея. Така напълнена, тенекията дава идея за формулата $a + b = c$. Ако имаме ситни сачми, можем да турим и тях в тенекията. Те ще запълнят празните пространства между едрите куршуми. Като запълним и тия пространства, не можем да туряме вече ситни сачми. Така имаме формулата $a^2 + b^2 = c^2$. Тя представя друг свят, различен от физичния. Привидно, тенекията е пълна, не може да се тури друго нещо в нея. Пожелае ли някой да влезе в тенекията, това може да стане, ако се превърне на пясък. Между едрите куршуми и ситните сачми има празни пространства, които се запълват с пясък. Тогава имаме формулата $a^3 + b^3 = c^3$ Рече ли някой да пожелае да влезе в тенекията, и това може да стане, но при условие да се превърне на вода. Сега имаме

формулата $a^4 + b^4 = c^4$. Водата е най-малката величина, която влиза в тенекията. Има още по-малка величина от водата - спиртът. В същата тенекия могат да се вместят около стотина грама спирт.

Това са четирите свята, които се съдържат в тенекията. Те са представени в материална форма, с което искам да обясня идеята, де са тия светове. Те са на едно и също място, но се различават само по степента на своето развитие. Направете геометричен превод на четирите формули, с които изразих четирите свята. Първата формула $a + b = c$ представя точка в движение. Знаете, че при движението си точката образува права линия. Вие ще преведете останалите две формули. Ще кажете, че втората формула $a^2 + b^2 = c^2$ представя плоскостта, която се образува от движението на правата линия. Третата формула $a^3 + b^3 = c^3$ представя куба, образуван от движението на плоскостта. Кубът е тяло. Значи от движението на плоскостите се образуват всички тела. Какво ще се образува при движението на куба? Тесеракт. Той е форма, която е вън от пределите на физичния свят. Тя се изразява с четвъртата формула: $a^4 + b^4 = c^4$. Тя има отношение към четириизмерния свят. По-далеч от тоя свят човешкият ум не може да отиде. В бъдеще човек ще проникне и в по-високи измерения. Днес обаче той се движи свободно само в три измерения.

Питате какво отношение има формулата $a + b = c$ към нашия живот? Тя има отношение към човешкото развитие. С a означавам човешкият ум, с b - човешкото сърце, а с c - човешката воля. Значи интензивността на човешкия ум и на човешкото сърце определят интензивността на неговата воля. Ако умът ви работи само по първата формула, вие ще се движите по права линия. Тогава разбирането ви за физичния свят ще бъде само в първото измерение. Вие ще кажете, че смисълът на живота се заключава само в ядене и пиене. Това е човекът, който се движи в първата формула. Не го обвинявам, но казвам, че той е човекът, изявен в най- едрата форма, с която е влязъл в тенекията. Той е заел цялото пространство и казва: „Извън мене нищо не съществува. Аз разбирам всичко." Иде по-малкият човек, който може да влезе в тенекията, и казва, че неговото разбиране за живота е малко по-друго от това на първия. Големият човек казва, че вярва само в това, което вижда. Виждането на човека, който живее във формулата $a + b = c$, е равно на ъгъл от 45 градуса. Какво можеш да видиш от ъгъл 45 градуса, щом знаеш, че окръжността е равна на 360 градуса. Изчислете каква част представя 45 градуса от 360 градуса. Това е само една осма. Осем е число, което не разрешава въпросите.

Казвам: ако искате да решавате въпросите с числото 8, това значи да изпаднете в положението на лисицата и котката, които намерили парче сирене и трябвало да го разделят по равно. Понеже сами не могли да направят това, потърсили някой по-умен от тях, който да разреши въпроса. Дошла отнякъде маймуната. Те предоставили на нея разрешаването на въпроса. Маймуната взела сиренето и го разделила на две половини. Опитала ги на тегло, оказало се, че едната половина била по-тежка. Отхапала част от нея, да я изравни по тегло с другата. Тоя път втората половина натежала. Маймуната отхапала и от нея. Изравнявала двете половини по тегло, като отхапвала ту от едната, ту от другата. Като гледала това, най-после лисицата казала: „Стига, стига толкова." „Искам да разделя точно сиренето, да не се сърдите."

Сегашните хора се намират в същото положение. Те чакат да дойде съдбата, тя да разреши въпросите. Дохожда най-после съдбата, и като маймуната, хапне оттук, хапне оттам и казва: „За вас нищо не остава." Това не е никаква философия, никаква култура. Това не е смисълът на живота. Това не е животът на душата.

Аз не искам да споря с вас дали признавате съществуването на душата, или не. Аз не споря за неща, които абсолютно зная. Както с една дума мога да докажа съществува ли светлина, или не, така с една дума мога да докажа има ли душа, или не. Ако стоите с години в една тъмна стая без прозорци и спорите има ли светлина, или не, само с една дума мога да ви докажа съществуването на светлината. Коя е тая дума? „Отварям." Наистина, отварям прозореца и доказвам, че има светлина. Никакви други аргументи не са нужни. При това положение, всеки ще се убеди в истинността на моите думи. Не вярвам, че мога да срещна толкова дебелоглав човек, който да рита срещу самата истина.

Един ден стоя на Варненското пристанище и наблюдавам един бик. Той беше вързан, караха го двама души. Но бикът има съзнание за своята сила, противи се, не иска да върви. По едно време дойдоха още неколцина, препасаха го с един дебел каиш, повдигнаха го малко от земята и той веднага омекна, отстъпи. С това той искаше да каже: „Каквото Бог даде." И смелостта на хората понякога е като тая на бика. Като ги вдигнат два милиметра високо във въздуха, казват: „Каквото Бог даде."

Сега аз искам да насоча вниманието ви към новата философия, да ви накарам да мислите правилно. Материалът, който носите от векове, днес не ви е потребен. Турете го на нивите си като тор, да родят повече. Всички

стари мисли, стари вярвания и разбирания трябва да занесете на нивите, да ги огрее Божественото слънце. Кои са вашите ниви? Това са вашите сърца. Хората още не живеят със сърцето си. Казваш: „Имам сърце." Имаш сърце, но още не живееш с него. Опиши ми какво е твоето сърце. Аз съм готов да ви опиша сърцето. То е прекрасен свят, най-малко десет пъти по-красив от тоя, в който живеете. Взимам числото 10 като число на Божествения свят. Казват, че сърцето ни е развалено. За кое сърце се говори? Ако говорите за онова сърце, което бие в гърдите ви, на което клапите понякога се развалят, това е друг въпрос. Аз говоря за онова велико сърце, в което растат и се развиват нашите чувства и желания.

Кръвта и сърцето са тясно свързани. Когато човек обработва своите чувства и желания само в кръвта, без участието на сърцето, те дават обратни резултати. И в заключение на това човек отслабва, става анемичен. Викат лекар, чудят се как да му помогнат. Лекарят казва, че червените кръвни телца са намалели, затова и сърцето отслабва. Аз допълвам: червената светлина не прониква в сърцето на тоя човек. Той няма възможност да използва нейните вибрации и казва: „Не ми се живее вече." Трябва да излезеш от формулата $a + b = c$ и да влезеш във втората формула, в по-висока степен, $a^2 + b^2 = c^2$. Животът на това сърце трябва да се осмисли.

Сърцето, което обезсмисля живота на човека, не е в гръдния кош, но отзад на главата. Така казва френологията. Аз говоря за сърцето, което живее по втората формула: $a^2 + b^2 = c^2$.

Сегашните лекари не познават разликата в проявите на сърцето $a + b = c$ и на сърцето $a^2 + b^2 = c^2$, затова мъчно определят състоянието на неврастениците, на ония, на които умът се помрачава, и не могат да им помогнат. Тия заболявания се дължат на възбуждането, което става в задната част на главата. Там се явява особено раздвижване на мозъка, което е резултат на особена груба топлина на земята. Свърже ли се човек с тая груба топлина, непременно ще заболее. Мислите на тоя човек не са свързани, той обърква явленията. Лекарите казват, че той е умопобъркан. Аз обяснявам другояче това заболяване. Казвам, че е станало увеличаване на нисшите вибрации на неговото сърце. Как може да се лекува тоя човек? Като се обърне към третата формула, $a + b = c$. Като направите опита, ще видите резултата.

Аз не искам да ви накарам да вярвате насила. Тоя, който иде при мене, трябва да вярва. Ако искате да живеете в съгласие с великия закон на

живота, вие трябва да имате вяра. Тогава аз ще ви бъда в услуга. Иначе цял свят да ми обещавате, няма да направя тоя опит.

„И излязоха скоро от гроба със страх и радост голяма." Де е тоя гроб? Яйцето е един гроб. Там е затворен животът на пилето. Докато е в утробата на майка си, детето е затворено в гроб. Плодът, в който е затворено семето, е също гроб. Това са живи гробове, а не мъртви. Аз не говоря за мъртвите гробове, в които турят останките на човека.

Като говоря така, аз искам да мислите право, а не както досега сте мислили. Ако мислите по стария начин, няма да се повдигнете нито един милиметър по- високо, отколкото сте сега. Ако дойда с моята гъдулка да ви свиря няколко деня, без да ви дам нещо за ядене, ще ви задоволи ли моето свирене? Колкото повече свиря, толкова повече ще се намалява ефектът от моето свирене. В първо време ще кажете, че свиря отлично. Най-после, като минат два-три деня, ще кажете: „Достатъчно си свирил." Има нещо съществено за човека - това е храната. По-хубава музика от храненето няма. Това се вижда от факта, че храната укротява всички същества. Сгответе едно хубаво ядене и го предложете на хората, да видите как ще им се отрази. Колкото и да са в лоши отношения помежду си, като хапнат заедно от вкусното ядене, те непременно ще се примирят.

Да ядеш, това е най-великата музика, но трябва да се разбере смисълът на храненето. „Да има едно прасенце." Защо ти е прасенце? Обоснови се принципално отде иде това желание да ядеш прасе. Друг иска агънце, печена кокошка, баклава и др. Защо ви са тия неща? Ще кажете, че ви са приятни на вкус.

Всички хора страдат все от приятни неща. Едно време българите пееха все военни песни, да погине злият враг. Вместо да погине, той оживя. Казвам: не е въпрос да умъртвим своя враг, тоест яденето. Трябва да разбираме смисъла на яденето, което има за цел да ни извади от гроба. Когато яде, човек е в процес на развитие. Той излиза вече от гроба.

„Излязоха скоро от гроба със страх и радост голяма." За кого се говори в тоя стих? За учениците на Христа. Бих желал всички българи да бъдат ученици на Христа, да излязат вън от гроба, вън от старата култура. В църквите се говори, че Христос ще дойде на земята. Тогава мъртвите ще възкръснат, тоест ще излязат вън от гробовете си. Знаете ли кога ще дойде Христос? Ще кажете, че има още време до идването на Христа между хората. От две хиляди години все така казват. И днес казват същото. Аз зная кога ще дойде Христос, но не мога да ви кажа. Ако ви кажа кога ще

дойде Христос, това ще бъде най-голямото нещастие за вас. Когато слугата изпълни всичко, каквото господарят му заповяда, той има търпение да дочака времето, когато господарят му ще дойде, и с радост очаква това време. Ако не е изпълнил волята му, не иска да го срещне. Но Господарят иде вече и кракът Му е стъпил на земята. Горко на тоя, който не вярва! Че е стъпил вече на земята, лесно мога да ви докажа. Как ще се докаже? Със страданията, които постоянно се увеличават. Те са признак, че Господарят иде в света. Когато светлината и топлината се увеличават, ония организми, които не са добре развити, които имат много нечистотии и утайки, започват да боледуват. Такива нечистотии се отделят от земята във вид на изпарения и тровят човешката кръв. Който не разбира това, казва, че светът и хората са станали лоши. Казвам: не е лош светът, но е започнало генерално пречистване. Големи бури стават. Това не са бури. Голямо проветряване става.

Всичко, което схващате като дисхармония, се дължи на голямото проветряване и пречистване, което става сега. Господ иде да оправи света. Няма да остане човек на земята, който да не види Господа. В дъното на земята да е, пак ще Го види. Живите същества ще излязат от дъното на морето и пак ще видят Бога. Никой не може да се скрие от Неговия поглед. Той ще ни привлече към себе си. Ще ни съди ли? Бог никого не съди. Той иде да помогне на всички болни, страдащи, немощни. За кого иде лекарят? За болните. Здравите трябва да се притекат в помощ на болните. Мнозина имат друго мнение за Господа. Те казват, че Той иде да наказва и съди хората. Това е мнението на черните братя. Нека болните не се страхуват от Господа. Той иде за тях. Нека всички болни, страдащи, глупави, немощни се приготвят да посрещнат Господа. Те ще разберат, че няма по-велик, по-благ и по-добър от Него. Всички ще се убедите в думите ми. Какъв е Бог, няма да Го описвам. Когато преживеете тоя велик момент, да възприемете живата мъдрост в себе си, и разрешите правилно всички отношения, тогава ще разберете, Кой и Какъв е живият Господ. Тогава всички разногласия между хората ще изчезнат.

И тъй, докато сте в болницата, никаква хармония не можете да очаквате. Като влезеш там, само оплаквания чуваш: един говори за стомаха си, друг - за крака си, трети - за окото си. Това не е живот. И сегашните хора се оплакват: един се оплаква, че няма достатъчно ядене, друг - за пиене, трети - за къща. Почакайте, ще дойде новата култура, ще си направите нова къща по нов стил, с особени покриви. Старите къщи, това

са човешките болести. В тях се зараждат всички болести и недоразумения. Като дойде Господ, ще каже: „Съборете старите къщи и постройте си нови, по правилата на новата култура."

Трябва да излезете от старите къщи, от старите вярвания и заблуждения, защото те скովават. Ще каже някой, че има друго мнение. Да направим опит, да видим резултата от твоя и от моя опит и да ги сравним. Ако говориш за изкуството, вземи четката в ръка. Ако говориш за музика, вземи цигулката и покажи как се свири. Това е изкуство.

Сега хората се събират и говорят за любов и за обич. Да се говори, без да се прилага, това са празни приказки. Вземи цигулката и лъка и започни да го движиш нагоре-надолу. Като държиш добре лъка, сам да изпитваш удоволствие. Човешката душа трябва да се раздвижи. Казвате: „Трябва да обичаме само един човек." Важно е кой е тоя един. Трябва да обичаме само Един. Един Бог, Един във всички хора. „Как ще обичам тоя, на когото лицето е тъмно, грозно?" Лицето на тоя човек е тъмно, но лицето на Оня, Който живее в него, е светло. Тури ръката си върху главата на някое животно, да видиш какво ще изпиташ. Турям ръката си върху някой вол. Той ме погледне мило и казва: „Неразбрани са хората. Жестоки са. Не разбират още Божиите закони." Волът, който геройски носи съдбата си, в известно отношение е по-високо от ония хора, които живеят в богати къщи и пак се оплакват. Когато влезете в положението на вола, тогава ще разберете смисъла на живота.

Ония, които отбягват истината, сами се натъкват на страдания. Учението, което се преподава от поколение на поколение, че истината не може да ни спаси, не е право. Бог, Който живее в хората, е в състояние да ги спаси, но те не вярват в това. Вие сте вече спасени. „Докажи ни това. Ние искаме да знаем отде идеш, какво учение носиш, от какво произхождение си, тогава да повярваме на твоите думи." Казвам: и да ви задоволя във всичко това, пак няма да повярвате. Знайте, че ако вие се откажете от новото учение, воловете и биволите ще създадат новата култура. Вие се чудите на тия думи и казвате: „Бог да ни помогне." Като видя някой покойник, казвам: „Господи, упокой тоя твърдоглав човек. Дай му възможност, макар и в гроба, да разбере първата формула $a + b = c$. После ще се обърне към втората формула $a^2 + b^2 = c^2$."

Сега и вие сте затворени в телата си като в гробове и питате: „Какво да правим, как да излезем вън?" Кажете си: „Аз вярвам, че мога да изляза от тоя гроб, и ще изляза." Вие не се стремите сами да се освободите, но се

сравнявате с тоя, с оня и казвате, че мислите по-добре от тях, че сте по-високо от тях. Не се сравнявай с никого, но кажи: „Аз мога да мисля като Бога. Мога да правя добро като Него. Мога да любя, както Бог люби." Оставете живия Бог да прояви Своята любов. Не Му препятствайте. Кой не е опитал Божията светлина и топлина? Някога сте неразположени, не можете да си помогнете. Идете при един добър човек, да видите колко скоро ще се смени състоянието ви, ще почувствате разположение и топлина. Защо? Тоя човек е дал сърцето си на Господа, да се прояви Неговата любов. Мозъкът е подобен на азота, мъчно влиза в действие. Затова се нуждае от голяма светлина и топлина. Ето защо, първо трябва да се прояви сърцето. То се явило първо и първо трябва да се прояви, а после умът.

Казва безумният: „Бог не е в сърцето ми." Така казва той, защото е неразумен, не разбира законите. Той трябва да мине в по-високо положение, да работи с формулата $a^3 + b^3 = c^3$. Това показва, че човек трябва да мине в третото измерение, да познае своето сърце и своя ум в действие.

„Излязоха скоро от гроба със страх и радост голяма." Не се стремете да се освободите от страха, но заместете го с радост. Страхът е един елемент, радостта - друг елемент. Като внесете радостта в страха, ще се образува едно съединение. Тогава страхът ще се превърне в благоприятно условие за вашето развитие. В Стария Завет е казано: „Страхът от Господа е начало на Божията мъдрост." Не говоря за безпричинния страх, но за оня, който се явява, когато човек върши беззакония. Тоя страх ще го избави от гибел. Когато извършвате една химична реакция и не разбирате законите на химията, може да стане някаква експлозия. Казвате: „Защо Бог допусна това?" Ти сам се зае с опита. Кой те е накарал да влезеш там? Момък играе със сърцето на една мома. После той плаща с живота си. Някога момата играе със сърцето на момъка. След това тя плаща с живота си.

Като влизаш в някое сърце, събуй обувките си, вдигни погледа си нагоре, помоли се на Бога да те благослови. Щом повдигнеш ума си към Бога, Той ще изпрати всички същества да работят върху тебе и върху оня, в чието сърце си влязъл. Какво става днес с хубавата мома? Погледнете я, пипнете я от едната и от другата страна, както пипате кокошката, намерите й един другар и я затворите в кухнята. Мъжът трябва да хвърли юлара на жена си и да каже: „Жена, отсега нататък ще бъдеш свободна и ще живееш в моя дом при условие да работиш за Божията любов и сама да туряш и

сваляш юлара си; да работиш за доброто на своята душа и сама да туряш и сваляш юлара си; да работиш за доброто на своя ближен и сама да туряш и сваляш юлара си. Ако работиш по тоя начин, добре дошла в моята къща. Иначе не те приемам."

Това са новите правила, които трябва да се приложат от хората, решили вече да се женят. Мъжът казва: „Не мога да се спогодя с жена си." Защо не можеш? Тя е гладувала дълго време и сега не може да ходи, отслабнала е. Пусни жена си пет-шест месеца на свобода, да се нахрани и напои с чиста храна и чиста вода, да видиш колко силна и красива ще стане. И жената по същия начин трябва да извади юлара на мъжа си и да каже: „Бъди свободен. Иди в гората."

Това са формули за новия живот, които трябва да преведете и приложите, да видите какъв резултат ще имате. Мислете добро за вашите мъже и жени. Ако днес не са добри, ще станат добри. Когато слънцето огрява черната нечиста земя, тя постепенно се преработва и от нея излизат плодове със сладки, вкусни сокове. Знаете ли отде идат тия сладки сокове? Няма да ви обяснявам, за да не развалям разположението ви. От нечистите неща в живота излизат най-чистите сокове.

Ония от вас, които искат да станат светии, още отсега трябва да се готвят. От тях трябва да излиза аромат и свежест.

„Излязоха от гроба със страх и радост голяма." Казвам на всички: излезте от гробовете си. Сега вие стоите изправени като лалугери и казвате: „Да излезем ли, или да не излезем? Ами ако ни се случи нещо лошо?" Един турчин чул от слугите си, че лалугери изяли житото на нивата му. Той взел пушката си и решил да ги убие. Като дошъл на нивата, лалугерите се изплашили и застанали на краката си, като че се молят. Турчинът ги погледнал и си казал: „А, сега се молите, признавате ме за господар. Щом е така, ще пощадя живота ви." Сега и вие сте изяли житото на господаря си, изправяте се на краката си и се молите. Като ви види Господ, казва: „От Мен да мине. Ще пощадя живота ви." Гледам някой паяк, крие се в дупката, мисли, че не мога да го извадя оттам. И вие като паяка, криете се в къщата, никой да не ви види. Мислите ли, че някой човек е могъл да избяга и да се скрие от съдебния пристав? Освободете умовете си от мисълта за нивите и воловете си. Освободете се от старите къщи. Хората на новата култура ще живеят без къщи.

В притчата за поканените на сватбата един се отказал под предлог, че си купил нива, друг - че си купил волове, трети - че се оженил. По тоя

начин не може да се живее. Ако се живее още три века така, хората ще се задушат. Ето защо невидимият свят иде да помогне на съвременното страдащо човечество. Забележете, всеки ден, още със ставането си от сън, ви идат светли нови мисли. Даже и най-дебелоглавият ще каже: „Така вече не може да се живее." Старото изживява своето време. Например сабята, която военните носят, не е за рязане на глави. Тя означава човешката воля. Волята е най-голямото благо, което Бог ни е дал. Бих препоръчал на мъжете и на жените, като се почувстват неразположени, да вземат един нож, да го наострят и да кажат: „С волята всичко мога да направя." Ножът ще бъде само като символ на силна воля, но не и за рязане на глави.

Днес войникът е силен, докато има пушка, сабя, револвер. Щом ги изгуби, силата му изчезва. Това е криво прилагане на волята. Така хората едни други се разрушават. По отношение на отрицателното българите са много силни. Надали има друг народ, който да е толкова силен в разрушаването. Идете в някое село, да видите как българинът опитва брадвата си и как я остри. Като я опитва дали сече добре, той отива в гората и удря с нея ту едно, ту друго дърво, докато се увери, че работи, без да държи сметка колко дървета е похабил. После ще отиде при някоя чешма да остри брадвата си на коритото на чешмата. Мине друг селянин, същото направи. След няколко години коритото се разваля.

Така и вие точите брадвите си върху главите на хората, без да мислите за последствията. Ако искаш да опиташ брадвите на българите, стани министър. Всички ще си опитат брадвите на главата ти. Това се дължи на факта, че те проявяват повече отрицателната си воля. Българинът трябва да каже: „Аз ще сменя първата формула с третата, $a^3 + b^3 = c^3$." Само така ще дойдат добри времена за българина. Нека каже: „Всичко мога да направя за любовта към Бога, към своята душа и към своя ближен." Като дойде съдбата, и на нея ще кажете същото. Тя ще се смекчи и ще отстъпи. Какво става днес? Дойде един, изопачава истината. Дойде друг, и той я изопачава. Съдията слуша единия, слуша другия, не знае какво да прави.

Един адвокат защищавал усърдно обвиняемия. Той казал: „Господа съдии, моят клиент е честен човек. Обвиняват го, че откраднал сто лева. Как е възможно да открадне сто лева, когато на масата при стоте лева имало още десет хиляди лева? Ако беше крадец, щеше да вземе и десетте хиляди лева." Като слушал какво говори защитникът му, обвиняемият започнал да плаче. Съдията помислил, че се разкаял и го запитал защо плаче. Той отговорил: „Плача, защото не видях десетте хиляди лева. И така

ме съдите, поне да бях взел и тях." Похваля- вам обвиняемия, който си казал истината. С лъжа светът не се оправя.

Светът може да се оправи само като се приложат трите закон: любов към Бога, любов към своята душа и любов към своя ближен. Ще кажете, че тия мисли не са ясни. След време ще ви станат ясни. Тия мисли са Божествени. Едни от тях ще паднат на пътя, други на песъчлива почва, а трети на добра почва и ще дадат плод: едни трийсет, други шейсет, трети сто. След сто години всички ще разберете Божествения закон на любовта. Той още един път ще ви напече. Аз взимам думата „печене" в добър смисъл. Сега сте облечени в дебели кожуси, и когато Бог ви напече, ще кажете: „Не ни трябват вече тия дебели кожуси. Много ни е топло." И без кожуси ще ходите. Казано е: „Няма да умрем, но ще се изменим." Кога ще стане това? Когато дойде новата култура.

Като наблюдавам лицата на сегашните хора, виждам, че повечето са потъмнели, пожълтели. Те са изгубили смисъла на живота. Някои прибягват до разни козметични средства. Бабата си спомня своята младост и се чуди защо е остаряла. Много просто, тя е нарушила трите закона. „Защо умираме?" По същата причина: не любите Бога, не правите добро на своята душа и не желаете доброто на своя ближен. Всички може да бъдете безсмъртни. Как? Като приложите тия закони, както ви се казва отвътре, а не както аз ви говоря.

Сега, всички на работа! Вземете цигулката си и който знае да свири хубаво, да свири; който може да пее хубаво, да пее. Първото правило: като станеш сутрин, пей с чувство. Ако мислиш нещо, мисълта ти да има съдържание. Ако кажеш нещо, да има смисъл в думите ти. Като се върне мъжът ви от работа неразположен, сърдит, кажи си: „Няма да губя равновесието си. Оня, Който е в мене, е по-силен от всички около мене." Вярвайте в тая наука, която иде от живата природа.

Един ден ще направя опит с неколцина от вас, които са искрени, да опитаме четирите формули. Ще направим един опит с топлината и светлината на слънцето, да ви проговорят. Музика се крие в тях. Тоновете на топлината не се възприемат като шумолене, но като велика музика. Няма по-красиво съчетание между тоновете на това, което произлиза от трептенията на топлинните и светлинни лъчи.

Всяко полюляване на листата на дърветата е тон, който за неразвитото още ухо се схваща като шум. Днес посещавате концерти, да слушате музиката на Шопен, на Моцарт, на Бетовен. Ако ухото на

сегашния човек беше развито, той би предпочел да слуша музиката на люлеещите листа, отколкото тая на великите музиканти.

За да свири добре, цигуларят трябва да вкара душата си в самата цигулка. Но така малцина свирят. Когато казваме, че някой музикант е вещ, разбираме, че той свири с душата си, тоест по четирите формули. Освен вътрешните качества на цигуларя, нужно е и цигулката да има качества. Четирите струни на цигулката отговарят на четирите темперамента на човека. Между тях трябва да има правилно съчетание. Иначе ще свириш без никаква хармония. Бъдещата майка трябва да разбира от това съчетание, за да създаде здрав, добре развит организъм на своите деца.

Едно нещо, което препятства за правилното развитие на човека, е съмнението. Когото срещнеш днес, ще те погледне изпитателно. Казвам: „Приятелю, няма защо да ме гледаш изпитателно. Аз те познавам добре. Ако имаш нужда от пари или друго нещо, кажи, аз мога да ти услужа. Каквото искаш, мога да ти дам. Аз мога да ти предам една велика Божествена идея, да я посадиш. Така ще се научиш да живееш добре с жена си и с децата си. Като посадиш тия семена, ще благодариш на Бога. Аз ида от небето да питам учителя ти как учиш, какви бележки и какво поведение имаш. Като се върна, ще кажа какво съм видял и научил на земята." Искам да видя какви са вашите учители. Някои жени имат учители, а на други техните мъже им са учители. Те са ученици на мъжете си. Едните питам как са учениците им, а другите питам как са учителите им.

Казвате: „Ние сме мъже и жени." Аз пък казвам, че сте ученици и учители. Че сте мъже и жени, това са роли, които играете на сцената. Мъжът и жената ще се разберат само когато се качат в четвъртата формула: $a^4 + b^4 = c^4$, тоест когато любовта изпълни сърцата им, когато мъдростта изпълни умовете им. Само тогава ще разберете какво нещо е мъжът и какво - жената. Сегашният мъж и сегашната жена са вадички от по три сантиметра дълбочина. За днес те са опасни, но в бъдеще жената трябва да има сърце с дълбочина десет километ- ра. Също така и умът на мъжа трябва да има дълбочина десет километра. Значи мъжът и жената трябва да имат дълбоки умове и сърца. Само в такива сърца могат да растат и да се развиват великите Божествени идеи. Само в тях може да се развива великият Божествен живот.

Аз познавам добре какво представя всеки от вас. Днес всички сте маскирани, турили сте маска на лицето си и мислите, че не ви познавам.

Познавам ви като свободни граждани. Някои казват: „Сега мълчи, докато изиграем ролите си; после ще снемем маските си." Някои са отишли толкова далеч, че мислят: вън от маските нищо няма. Един ден маската ви ще се снеме, ще се види подвижното ви лице и ще разберете какви сте.

„Излязоха от гроба със страх и радост голяма и завтекоха се да съобщят на учениците Му." Защо се зарадваха? Защото Тоя Господ, Когото те познаваха, Го няма вече в гроба, тоест в старата култура. „И завтекоха се, да известят на учениците Му."

Сега и аз ви казвам: Господ не е в старата култура. Той не е и в църквите. Там може да има светии, но Господ Го няма. Господ не живее в каменни здания, но в сърца от плът, които любят. Бог е излязъл вече вън. И ние, които сме излезли от гроба, казваме: „Няма Го вече там." Това може всеки да провери. Върнете се при вашето сърце и ум, при вашата душа и при вашия дух и кажете: „Възкръсна вече Господ." Той иде на земята. Иде великата любов на земята.

Какво изисква Бог? Една богата американка се влюбила в един студент и му предложила всичкото си богатство. Той й казал: „Аз ще се оженя за тебе само ако раздадеш всичкото си богатство." И Бог не иска нищо от нас. Ако се откажем от воловете, от нивите, от къщите си, тогава можем да се оженим за Него. И в мъдростта има женитба. Като се оженим за Бога, ще се повдигнем на тоя уровен, на който се намира Той.

Де е Бог? Аз съм Го виждал във вола, който пъшка и тегли ралото, в кокошката, в мухата, на които отрязвате главите, и съм се разговарял с Бога в тях. Какво ще стане с нас, ако не колим агнетата и кокошките? Светът ще се оправи. Вие можете да ядете жито, зеленчуци, плодове. Може да ядете и месо, но ще знаете, че Бог не е с вас. Той не може да ни обича, когато отнимаме живота на по-малките от нас. Страданието на едно животно е страдание на Бога. Страданието на бедния е също страдание на Бога. Само така ще разберете Христа. Някой казва: „Как не съм бил във времето на Христа, да измия краката Му!" Колко пъти Христос е бил при вас, но не сте Го приемали. Измийте краката на един просяк. Не се страхувайте какво ще каже мъжът ви. Няма да остане глава в Египет, която да не разбере, че живият Господ може да направи всичко. В Египет ще има плач.

Казвам: заколете вашите агнета сега. Какво противоречие! Казвам: заколете агнетата на вашата любов. Занесете безквасните си хлябове и като влезете в Хана- анската земя, там ще ви посрещне Христос. Това е голямата радост, това е новата култура, която ще ни донесе новото знание.

При по-свободно време ще разгледам геометричните фигури - триъгълник, четириъгълник, многоъгълник, защото те са съществували преди човека. Растенията също са съществували отдавна. Било е време, когато хората, растенията и животните са били на по-висока степен на развитие от сегашните. Земята е претърпяла голяма катастрофа и от нейните пръстени се образували сегашните планети. Ще кажете, че това е противоречие. Не казвам, че трябва да го приемете. Сега предстои и на хората, и на животните, и на растенията да се повдигнат поне до оная висота, до която са били някога. И растенията говорят, но трябва да имате развито ухо, да чуете какво говорят. Те казват: „Тежка е нашата съдба." Не мислете, че растенията са глупави. Не са глупави те. Какво особено правят хората? Те се занимават с формулата $a + b = c$. Като ученици на живота те се чудят защо им е тая формула.

Новата култура, която иде, ще създаде нови училища, с нови методи, да разглеждат въпросите с новата светлина. Божествената светлина и топлина трябва да озарят вашите умове и сърца, да възприемете новите мисли. Върху тях ще се съгради новото общество. Ония от вас, които ме слушате, ако сте готови, направете опит и кажете: „Аз мога да любя Господа, мога да любя своята душа и своя ближен." Ще кажете, че никой никога не е видял Господа. Затворените в гробовете не са Го видели, но ония, които ще излязат, ще Го видят. Как ще любим душата си? Когато направите опит да се примирите с всички хора. Това значи да мислите доброто на вашата душа. Не сте ли изпитвали желание да се жертвате за вашия ближен? Като направите опита, повдигнете вашия ум a^4 и вашето сърце b^4, за да бъдат равни на c^4:

$a^4 + b^4 = c^4$.

Когато приложите тая формула, тогава ще минете към отношенията на вашето тяло, вашата душа и вашия дух. Тогава ще влезете в областта на новата култура, която работи само с душата, с духа и с тялото. Първо ще минете през областта на ума, на сърцето и на волята.

Още много неща има да ви кажа, но сега ще мълча, друг ще ви ги каже. Някой ви даде едно семенце, без да ви говори за него. Вие го посаждате в земята. Самата природа ще ви обясни всичко. Тя разкрива нещата. Когато Божията любов и мъдрост дойдат в света, те са в състояние да обяснят всичко неразбрано и тъмно.

В бъдеще, ако българите са готови да изпълнят Божията воля, ще им дам известни данни, чрез които да познават добрите от лошите хора. Те се

различават по дължината на пръстите, на ръцете, на носа си. Това са научни данни. Например числото 18 е число на престъпника. То е образувано от 3 x 6. В Библията се говори за числото *666*, което също има отношение към престъпността.

Бъдещите хора ще донесат нови мерки. Те ще фотографират човешките мисли и желания. Всичко е явно, не мислете, че това, което става в мозъка, може да се скрие. Затова мислите на човека трябва да бъдат чисти. В новата култура няма да има нищо скрито-покрито. Всички мисли и желания ще бъдат явни. Всеки, който върши престъпления, ще бъде открит.

Преди двайсет и пет години направих едно измерване на един войвода, който убил трийсет и девет души. Казах му: „На лицето ти са изгладени следите от твоите престъпления, но на ръката ти още седят. Тежка е твоята съдба." Затова е казано, че няма нищо скрито-покри- то. Най-малкото престъпление, което мислиш да направиш, се отпечатва на твоето лице. На ръката също се отбелязва животът на човека. На лицето е отпечатана културата, през която всеки човек е минал.

Вие очаквате, като отидете на оня свят, да ви посрещнат тържествено. Въпрос е, дали ще ви посрещнат така. Оттук близките ви раздават жито за вас, но и това не помага. Давид е разбирал това нещо по-добре от вас и казва: „Човек трябва да има чисто сърце и чист ум." Човек трябва да се срами от себе си, когато допуща лоши мисли и желания. Мислиш лошо за някого, а се представяш, че мислиш добре. Чисто сърце, чист ум е нужен. Всеки човек е твой брат или твоя сестра. Ще ги любиш, това изисква новото учение. Това е формулата $a + b = c$ във всичките й степени. Плюсът, като кръст, представя движещото се колело.

Пазете се от нечистите мисли и желания, които оставят отпечатък върху вашите лица. Божият Дух, Който работи върху нас, трябва да намери чисто място да се прояви.

Новата култура ще измени живота на всички хора: на свещеници, на учители, на съдии, на адвокати. Училищата и църквите няма да изчезнат, но по друг начин ще се проповядва в тях. Свещениците и проповедниците ще ходят с пълни дисаги от къща в къща да раздават блага на хората. На адвокатите няма да се плаща, но ще се благодари с целувка, която повдига човека. Обвиняемият ще целуне съдията, адвоката, свидетелите и ще излезе вън. Чистата приятелска целувка ще бъде заплатата на всеки, който е направил някаква услуга. В новата култура няма да има пари. Те ще се

заместят с целувки. Сегашните целувки не са чисти. Когато момък целуне една мома, тя повяхва като цвят. Сегашните целувки са като смученето на паяка. Той прегърне мухата, изсмуче я и после я хвърля навън като непотребна. Като целунеш един грешник, трябва да внесеш в него най-хубавите мисли и желания. Аз вярвам във вас, че сте хора на новата култура. Вярвам, че всички ще влезете в новия път.

Хайде, на добър път на вас, на всички ваши учители и професори. Слушайте ги и никога лоша дума не им казвайте. Когато професорът ви предаде урок, за възнаграждение ще му дадете една целувка. „Какво ще правим тогава? Как ще се прехранваме?" Тоя страх е от старата култура. Като приемете новото учение, ще имате и жито, и ябълки, и круши, всичко ще бъде в изобилие. Ако приложите новото учение, в България ще има два пъти по-голямо изобилие от тая година. Ако очаквате на Бога, ще знаете, че всичко ще дойде отгоре. Вдигнете погледа си нагоре, дето е горната Англия, горната Франция, горната Русия.

Излезте от гробовете си със страх и радост голяма и идете при своите си, да им известите, че живият Господ иде в света да помага на страдащите. Няма да остане човек ненаучен от Бога. Така е казано: „Всички ще бъдат научени от Господа." Тогава в света ще има само музика и песен.

8 януари 1920 г., неделя, 10 ч.
София

ДОБРИЯТ ПАСТИР

Аз съм добрият пастир, и познавам Моите; и Моите Мене познават. (Евангелие от Йоана 10:14)

Тоя стих и досега е неясен и неразбран, както за културните хора на сегашното време, така и за духовенството. Всички му дават такова значение, каквото в действителност няма.

Преди да обясня вътрешния смисъл на тоя стих, ще направя едно въведение. Например някой пита: „Ти религиозен ли си?" Той мисли, че религията е всичко. Религията е само една трета от истината. Значи религиозните познават само една трета от истината. Следователно не им се сърдете, когато правят погрешки. „Ти духовен ли си?" Духовните познават две трети от истината - и на тях липсва нещо. „Ти Божествен човек ли си?" Божествените хора познават цялата истина, тоест три трети от нея.

Ето защо, за да познае човек истината, трябва да бъде едновременно и религиозен, и духовен, и Божествен. Как се проявява религиозният? Като срещне беден, окъсан човек, той ще го заведе в един магазин, ще му купи дрехи и ще го изпрати да си върви. Той има дрехи, шапка, но е гладен. Още на пътя му премалява, не може да върви. Дрехи има, но хляб няма. Среща го духовният. Той го завежда в дома си, нахранва го добре и го оставя да нощува при него. Тръгва тоя пътник в живота, пада, става, докато един ден счупи главата си. Среща го Божественият човек, поканва го в дома си и започва да му говори, дава му знания, запознава го с истината, която му дава възможност да живее добре. Истинският човек включва и трите прояви на живота: физичните, духовните и Божествените.

Физичният живот има отношение към формите, тоест към религията; духовният живот има отношение към съдържанието, тоест към чувствата; а Божественият живот - към смисъла на нещата, към любовта.

„Аз съм добрият пастир." Какво означава пастирът на физичния свят? Всички поданици на една държава са овце, а техният управител, тоест главата им, е пастирът. Всички хора в църквата са овце, а владиката или проповедникът е пастирът. Всички ученици в училището са овце, а учителят им, който ги събира да се учат, да се упражняват, е техен пастир. Навсякъде хората се упражняват. И в църквата се упражняват. Те се молят, коленичат - това са все упражнения. Това е прост начин за разбиране на

религията. Каквото и да правите, важно е да се научите да мислите право. Под право мислене не разбирам логично мислене. Право мислене е, когато във всяка мисъл взимат участие и умът, и сърцето, и волята. Там, дето умът, сърцето и волята се проявяват отделно, злото се вмъква.

Днес учени, религиозни очакват Христос да дойде на земята. Какво ще направи Христос, ако дойде на земята? От памтивека се явявали и сега се явяват велики хора - учени, проповедници, и всички говорят за хляба, как да се осигурим. Какво са постигнали досега? Тия учени и философи аз ги наричам проповедници на сомуна. Казвам на тоя проповедник: „Ти си религиозен, добре правиш сомуните." „Аз не ходя на църква." „Не е важно, ти можеш да месиш хляб."

Едно се иска от всички: да изправим живота си. Всички хора страдат, боледуват, липсва им нещо. Не се обиждайте от това. Може да ви липсва нещо обикновено - дреха, обувка, украшение. Важно е, че ви липсва нещо. Тая липса не изменя характера ви. Казва: „Всичко имам, но съм гладен." Значи пак ти липсва нещо - храна. „Тоя човек е неморален, не може да издържа." Гладен е човекът, нахранете го, за да се бори и устоява на всички сили, които работят против него. „Той е грешник, трябва да се изпъди вън от обществото." Гладен е човекът. Учените ще започнат да обясняват какво нещо е гладът и какво - жаждата, отде произхождат. Те определят какво нещо е водата, но това определяне е религиозно.

Според мене сегашната наука е религиозна, понеже се спира главно върху формата на нещата. В тия форми или няма съдържание, или е налято малко съдържание. Това не е обидно. То показва, че науката има още много да придобива. Че шишето е празно, нищо не значи. То трябва да бъде чисто, че като дойдете до извора, да го напълните с чисто съдържание. Всеки трябва да се запита: „Шишето, което нося, празно ли е и чисто ли е?" Ако някой си отговори, че шишето му е пълно, това е половина истина. Той трябва да знае с какво е пълно. В някои случаи предпочитам шишето да е пълно, а някога - обратно, да е празно. Някога предпочитам плюс, а някога минус. Ако твоят плюс подразбира актив в живота ти, той е намясто. Имаш пет хиляди лева, и още пет хиляди, стават десет хиляди лева. Ти си богат човек. Ако имаш пет хиляди лева дълг, и още пет хиляди дълг, ти имаш плюс, тоест събираш ги, но накрая плюсът става минус: това е дълг от десет хиляди лева.

Мнозина казват: „Ние трябва да бъдем активни, а не пасивни. Животът е борба." Това е една трета от истината. Борба съществува, докато

чукаш камъните и докато направиш къщата си. Щом направиш къщата и влезеш в нея, борбата не е намясто. В тоя случай животът не е борба. Борите ли се, това показва, че сте неразумни хора. Казвате, че само революцията ще оправи живота. Знаете ли какво е отношението на човека към революцията? Каквото е отношението му към рициновото масло, такова е отношението му към революцията. Кога взима рициново масло? Когато е запечен, не може да се освободи от нечистотиите си. Рициновото масло произвежда революция в червата му и той се освобождава от затруднението си. Щом се очисти, не търси вече рициново масло.

Следователно революцията е преходно състояние, което има за цел да възстанови реда в Божествения живот. Веднъж нарушен тоя ред, непременно трябва да се възстанови. Дали ще взимате рициново масло, или гореща вода, ще имате един и същ резултат.

И тъй, разсъждавайте право, за да дойдете във връзка с великата разумна природа, за която мнозина мислят, че е мъртва, неодушевена. Те мислят, че камъните, растенията, животните са съвършено несъзнателни същества. Следователно само човекът има право да урежда живота. Ако дойде една комисия от слънцето, да прегледа живота и културата на земята, какво би казала? Каква култура има в тоя дом, дето мъжът и жената се хващат за косите и се бият? Това е културата на Тарас Булба, който искал да опита силата и смелостта на синовете си. Той искал да знае готови ли са да се борят с мъчнотиите в живота.

Сега и ние в някои случаи ще се борим, в други случаи ще правим революция, а в трети ще градим. Всички сте правили революция. Ако кажете, че не сте правили революция и сте кротки хора, аз ще остана на особено мнение. Кой от вас не е дърпал косата на по- малкото си братче и сестриче? Кой не е пръскал другарите си с вода? Казват за някого, че е отличен човек. Колко пъти е дърпал косата на своето братче и сестри- че! „Да го изберем за управител." Той ще оправи работите толкова, колкото е оправил своето братче и сестриче. Следователно, когато назначавате някого за министър, попитайте как се е отнасял с по-малките си братчета и сестричета. Ако се е отнасял добре с тях, той ще оправи България или коя и да е държава.

Аз говоря принципално. При всяко отклоняване от тоя въпрос всякога ще ни липсва или една трета, или две трети от истината - все ще липсва нещо. Човек, и като религиозен, и като духовен, може да бъде добър или лош, да му липсва нещо. Само когато стане духовен, човек се свързва с

Бога. За него се казва, че е създаден по образ и подобие Божие.

Казвам: човек трябва да бъде свързан с Бога. Думата „свързан" е неразбрана. Да се свържеш с Бога, това значи да разбираш закона на служенето. Като си свързан, ще обичаш Бога. Като Го обичаш, няма да стоиш при Него, но ще Му служиш. Хората ходят на църква, молят се, но като излязат от църквата, пак вървят по стария път. Те казват: „Христовото учение е неприложимо." Не е така. Който е готов да служи, всякога може да го приложи. Както и да служите на старото учение, бирникът всякога ще дойде. Който министър и да дойде, бирникът ще ви посети. Която майка и да дойде, няма да се освободите от бирника. Важно е как ще се справите с него. „Бог да ни помогне." Щом искате Бог да ви помогне, научихте ли Неговия велик закон на любовта? Оня, който не е показал милост, и спрямо него Бог не може да покаже милост. Ако ние имаме любов, и към нас хората ще бъдат милостиви.

Христос казва: „Аз съм добрият пастир." Аз определям доброто като качество на човешката воля. Човек не е нито добър, нито лош. Това зависи от момента, когато проявява доброто или злото. Ако проявява разумната си воля, той е добър. Добрият човек дава добри плодове без червеи. Плодовете му са сладки и малко кисели.

Помнете: всичко, което ви говоря сега, влиза в живота. Никой не може да се освободи от влиянието на моите думи. Те ще произведат своя ефект най-много след хиляда години. Казвам: „моята мисъл", като подразбирам новата мисъл, тоест мисълта на живия Бог, с Когото съм свързан. Както Бог мисли, така и аз мисля. Каквото Той пожелае да направя, това върша аз. Всеки може да бъде такъв. Това не е мъчно, но герой трябва да бъде човек. Много хора са герои на бойното поле, но щом дойдат в обществото, не са смели. Те се страхуват как ще преживеят, какво ще стане с децата им. Затова някой казва: „В тоя живот не може без лъжа." Той не знае, че чрез лъжата именно ще умори децата си. Лъжата е красива жена, която е изгубила честта си. За такава жена се казва: „Пусни красивата жена без верижка, ще се върне с верижка." Аз взимам думата „верижка" в широк смисъл.

Питам: на кого искате да угаждате? На обществото. На кое общество? На свещениците. На кои свещеници? Ако е въпрос за истински човеци, де са те? И Диоген на времето си ги търсеше със запалена свещ, дано ги намери. Де са ония хора, които побеждават със своята воля? Аз не търся силни хора от миналото, но сега искам да ги видя. Ако днес си добър, и в

бъдеще ще си добър. „Ще стана добър." Защо не си добър и сега? Ако в бъдеще станеш добър, и днес можеш да бъдеш такъв. Сегашният момент гради и създава. И Бог гради и създава в настоящето, а не в миналото. Грешните хора са в миналото. Сегашните хора се делят на десни и леви. Религиозните се борят да седнат отдясно на Отца. Аз бих желал да върша Божията воля във всеки даден момент - нищо повече не желая.

„Аз съм добрият пастир." Добрият пастир е добър в даден момент. На земята ние сме овце. Овчар, който не може да пасе добре овцете, не може да ги опази от вълците. Господарят му ще го изпъди. Добрият овчар води овцете си по високи места, да не заболяват от метил.

Често хората се питат защо идат страданията. Ще ви отговоря със следния пример. В древността живял един умен цар. Той бил млад, но крайно амбициозен. Като се оженил, родило му се много красиво момиченце. Веднага астролозите се явили при царя, направили хороскоп на детето и казали: „За да запази хубостта и здравето си, твоята дъщеря трябва да прави всеки ден по една баня от сълзите на твоите поданици." Преди да се роди детето поданиците трябвало да се молят Бог да изпрати красив, умен наследник на царя. Те закъснели с молитвата си и вместо наследник дошла наследница - царската дъщеря. Сега трябвало всички поданици да плачат за царската дъщеря. Кога плаче човек? Когато страда, когато го бият. Във всяка улица се чували плачове - трябвало сълзи да се събират. Всеки ден събирали сълзи, с които къпели царската дъщеря. Това продължило цели двайсет години.

Днес, когато хората се питат защо идат страданията, аз отговарям: страданията идат, за да се поддържа красотата на царската дъщеря. Защо са сълзите в света? За баня на царската дъщеря. Това не е алегория. Когато лихварите, големите земевладелци опропастяват десетки и стотици семейства, не къпят ли те своите дъщери в техните сълзи? Няма човек в света, който да не се е къпал в такива сълзи. Продължавам разказа. Поданиците започнали да плачат и да се молят, дано Бог ги избави от това нещастие. Най-после Бог изпратил един херувим на земята, да се роди в плът като млад, красив момък. Царската дъщеря го видяла и се влюбила в него. Оженили се, но първата работа на херувима била да предаде на своята възлюбена новото учение. Той й казал: „Ти можеш да бъдеш красива, без да се къпеш в човешки сълзи." До това време водата не съществувала. Херувимът взел една малка тояжка, отишъл при една канара, ударил няколко пъти с тояжката си и от канарата започнала да

извира чиста, хубава вода. Дотогава всички хора се миели със сълзите си. Сега вече царската дъщеря се къпела във водата на тоя чист извор.

Благодарете, че не живеете в епоха, когато трябва да се миете със своите сълзи. Царската дъщеря родила едно дете и започнала да го учи на новото учение. Тя му казвала, че трябва да се къпе в чиста вода, а не в сълзите на своите поданици, както на нея преподавали. Възлюбеният на царската дъщеря - херувимът, изчезнал от двореца. Той се върнал на небето, отдето дошъл.

Сега остава още едно голямо нещастие в света - отнемане живота на по-малките и слаби същества. Заради вашите малки ангелчета и гълъбчета - вашите деца, вие точите ножове и режете главите на кокошки, агънца, прасенца, да им сготвите хубава чорбичка, да ги къпете отвътре. Днес една кокошчица, утре друга кокошчица, но това води към друго, по-голямо страдание. Трябва да се освободите от това страдание, на което всеки ден се натъквате. Казвате: „Как така? Моето здраве, хигиената изисква да се къпя в сълзите на моите поданици!" Обаче архангелът доказа, че може и без тия сълзи. Друг архангел ще дойде да докаже, че може и без тая кръв.

Един цар в древността пожелал да се прослави. Събрал целия народ около себе си: свещеници, учени, философи, вестникари, и на всички заповядал да вдигнат знамена и да говорят за него, да държат лекции, сказки, да се прочуе в целия свят. Покажете ми един народ, който, като е живял по тоя начин, да се е прочул и да е процъфтял. Когато Мойсей изведе евреите от пустинята и влезе в Ханаанската земя, можа ли да я завладее? Не само че не я завладяха, но те я изгубиха. Де са сега асирийците, вавилоняните, египтяните? Де е тяхната старата култура?

И сега всички казват, че не може без война. Може и без война, но трябва да се пробуди висшето съзнание на хората. Ако разбирахте живота правилно, не бихте заклали нито едно агне или кокошка. Много агнета са по-културни, отколкото вие си представяте. Като отидете на оня свят, ще проверите тая истина. Там ще срещнете много агнета, които ще ви кажат: „Ние те познаваме." „Отде ме познавате?" „Едно време ти ни закла в твоя двор." Ще ви срещнат и кокошки, които ще ви кажат същото. Вие сте ги заклали, без да подозирате, че те ви дават пример на саможертва. Че агнето жално блее, като го колиш, ти не искаш да знаеш и казваш: „Нека си блее." Кокошката кряка, ти казваш: „Нека си кряка." Когато вие страдате, казвате: „Сърцето ми се къса." „Защо?" „Нямам нови дрехи и нови обувки за Великден." Когато колиш агнето, сърцето ти не се къса. Това култура ли е?

Велико е Божието търпение към ония, които не вършат Божията воля, а своята воля. Кажете: „Господи, ние не вършим още Твоята воля." България се нуждае от искрени хора, които говорят истината. Само така ще се повдигне българският народ. Христос дойде между един народ, но Го разпнаха. Българите имат за задача да предадат това учение на другите народи. Какво искат те? Да станат велик народ? Вашата земя е толкова голяма, колкото беше земята на евреите. Ако не слушате Господа, и от вас нищо няма да остане. Ако приемете великите Божии закони - любовта и мъдростта, вие ще бъдете велик народ и държавата ви ще бъде по целия свят. Тогава ще царувате не чрез насилие, но чрез Божественото учение, което ще излиза от вашите сърца. То навсякъде ще дава изобилно сладки, вкусни плодове. Ще кажете, че това е съблазнителна мисъл. Можем ли да бъдем толкова велик народ? Питам: как можете да убивате хиляди хора на бойното поле, а не можете да отглеждате също толкова хиляди? Това е закон. Според мене това, което става на бойното поле, е беззаконие; това, което се върши от любов, е закон.

Сега вие искате да приемете новото учение. Как ще стане това? С работа и учене. Вие наблюдавате слънцето, но това не е достатъчно. Трябва да следите отде изгрява слънцето, как обикаля земята и т.н. Изгряването на слънцето може да познавате и по растенията, по изворите. Изобщо трябва да следите всички промени в природата. Това е истинско знание. Когато страдате, вие търсите причината за това и казвате, че нямате достатъчно храна. Всъщност вие не страдате от недоимък, но от преяждане. Положението, в което сега се намирате, не позволява да ядете много. Защо? Много естествено. На пеперудата не се позволява да яде колкото гъсеницата. Знаете ли какво е отношението по тегло между соковете, които пеперудата изсмуква, и листата, които гъсеницата изяжда? На ония, които са в пашкула, не им трябва храна. Те минават известно време без храна, и след това започват да се хранят с новия нектар на живота, тоест с храната на новото учение. Ако сегашните хора постоянно усещат глад и жажда, причината за това е, че те събират материал за съграждане на своето бъдещо тяло, което никога няма да умре.

В бъдеще, когато дойде някой гладен при мене, ще му дам десет капки от нектара на живота. От него той ще извади ония елементи, които му са необходими. Както от три хиляди килограма розов цвят може да извадите един килограм розово масло, така и от грубата материя вие може да извадите ония фини елементи за съграждането на вашите светли мисли

и благородни чувства. Не можете да мислите и чувствате, ако нямате съответстващ материал за съграждане на вашите мисли и чувства.

Някой казва, че не може да люби. Как ще любиш, като си последен бедняк? Само богатите могат да любят. Преди да любиш, ти трябва да си бил гъсеница, да ядеш листа, и след като станеш пеперуда, ще можеш да извличаш сладките сокове от цветята. Ще кажеш, че ядеш, за да изпитваш приятност. После ще ти стане тежко, защото не си могъл да асимилираш храната, както трябва. Тогава ще ти препоръчват рициново масло. Внимавай да имаш добри отношения със своите граждани, защото пак ще дойде революцията.

Аз не поддържам никоя страна, но казвам, че ония, които насилват и ограничават, са от старата култура. И те имат право. Каквито морални аргументи да изнасям, те ще си правят своето. И да кажа, че съм готов да ме обесят заради някого, пак няма да успея. Със сила не мога да заставя човека да постъпва по един или по друг начин. Мога само да кажа на хората, че това, което вършат, не е добро. И това, което вършат, ще им се върне назад.

Христос казва: „Аз съм добрият пастир и Моите Ме познават." Кои са тия овце? „Те са ония разумни овце, които са готови да приемат моето учение. Те Ме слушат и Аз ги слушам." Както между овчаря и тия овце има разумни отношения, такива трябва да има между учители и ученици, свещеници и пасоми. Де се прилага добрият пастир? Дето човешкото не помага, там иде Божественото - добрият пастир. Представете си, че в крака на вашето дете влезе трън. То плаче, вика, цяла нощ не може да спи от болки. Викате лекар да го разтрива, но болките не минават. Трънът с разтриване не излиза, трябва да се извади. След това да се пусне малко кръв, за да се пречисти мястото. Трънът е човешкото користолюбие, човешката алчност, които трябва да се извадят.

Срещам много хора, на които мозъците са заразени. Те казват: „Винце искаме, не ни трябва твоето учение." Аз виждам, че твоите малки братчета - червейчетата ще те ядат, ще си направят хубаво ядене от тебе. Те ще кажат: „Учен човек е тоя господин." Учен е, но само кости ще останат от него. Запитаха Христа: „Могат ли тия кости да оживеят?" Учението, което проповядвам, ще събере тия сухи кости. И горко на тоя, който не се подчинява на Духа, Който иде. Не мислете, че слънцето може да измени нещата. Не мислете, че аз правя нещо. Божията воля прави всичко в света. Аз казвам: наближило е времето, извадете ралото и сейте.

Идната година ще има изобилно жито. Послушайте ме, направете опита. За българите настанаха най-благоприятни условия. Обърнете се към живия Господ, към Неговата велика държава.

Ще кажете, че никой никога не е видял Господа. Обърнете се към живия Господ, Който е всякога между нас. Светиите са между нас, ангелите са между нас. Всичко, което не е в съгласие с това, което казвам, е далеч от нас. Когато двама млади седнат в гората и се любуват, целият свят е хубав за тях. Те обещават, че ще живеят според законите на Бога. Като ги види баща им, набие ги. На другия ден те пак се срещат, герои са те. Аз не говоря за вашите целувки, които са сенки на живота. Аз говоря за такава целувка, в която умът и сърцето се съединяват, после духът и душата се съединяват. Най-после иде Бог и дава Своето съгласие. Тогава цялото небе се радва. Сега момата не дава на момъка да я целуне, докато не й обещае нещо. Щом обещае да й купи рокля, златен часовник, обувки, тя казва: „Можеш да ме целунеш." Това не е Божествена целувка. Целият свят страда от такива целувки. Така не се живее.

Христос казва: „Аз съм добрият пастир." Обърнете се всички към добрия пастир, към Бога. Така ще се образува една велика бойна канара, от нищо несъкрушима. Казано е: „Ще изпратя Духа Си." Тогава хиляди реки ще потекат. Това значи - хиляди духовни хора ще служат на Бога. Ето защо, като се върнете по домовете си, обещайте пред себе си, че ще служите на Бога. Кажеш ли веднъж, ще издържаш - никаква измяна не се позволява. „Слаб човек съм." Аз не вярвам в слаби хора. Който служи на Бога, не може да бъде слаб. Живият Господ ще заговори. Хиляди хора ще започнат да се стичат отвсякъде. Учени, философи, професори, лекари ще изменят убежденията си и ще започнат да се смекчават.

Какво представя сегашният свят? Замръзнало езеро, върху което се пързалят хиляди хора. Други стоят настрана и наблюдават. След малко слънцето изгрява и ледът започва да се топи. Става катастрофа. Пързалящите започват да се давят, викат за помощ. Ония, които стоят настрана, благодарят, че са вън от опасността.

Иде Божествената вълна, която ще разтопи човешките езера; от тях помен няма да остане. Ти вече няма да бъдеш лед, но ще се превърнеш на чист извор, който ще тече по целия свят, да разнася новото учение.

Ако българите приемат това, което Бог казва, в три години най-много България ще се поправи. Да не остане помен от критика. Мъжът да престане да говори против жена си, жената против мъжа си; ученици

против учители, учители против ученици; слуги против господари и обратно - господари против слуги. Ако приложите така учението, ще опитате думите ми.

Жив е Господ. От кого очакваме ние? На великите сили ли? Толстой казваше в Русия да се обърнат към Господа, но не го послушаха. Той беше пратеник на Господа, но гласът му остана глас в пустиня. След това Русия пострада. Мислите ли, че ако и вие не ме послушате, България няма да пострада? Когато се върна на небето при Господа, ще Му разкажа цялата истина.

Да възлюбим Господа, Който е бил всякога добър към нас. Да Му дадем място в себе си. Да дойде Царството Божие в нас.

Желая във всяко семейство - отвън и отвътре, да царува мир и любов, радост и веселие. Ще кажете, че новото учение е секта. Не е секта, защото изисква от всички да бъдем едновременно и религиозни, и духовни, и Божествени хора. Да сме готови да се жертваме за Господа. Да бъдем всички добри овце и добри пастири.

Често хората се обиждат за нищо и никакво, делят се на партии. Аз не признавам никакво деление. Светът принадлежи на живия Господ. Всички можем да се ползваме еднакво от Него. Ако изложиш гърба си на слънцето, ще се ползваш от неговите лъчи. Излезте всички вън, да се греете на Божествената светлина, да придобиете сила и да възкръснете. Може да си болен от туберкулоза в последния период, но ако приемеш учението, ще станеш от леглото и ще оздравееш.

Всеки човек е призван да служи на Бога. Ако не изпълни призванието си, ще заболее от някаква болест. Оня, който се отказва да служи на Господа, няма да остане жив. Няма да остане гъсеница в света. Аз не говоря за ония гъсеници, които се въдят по дърветата. Аз говоря за гъсениците в нашия ум, в нашето сърце - помен няма да остане от тях. Страшни са те. Яви ли се такава гъсеница в моя ум, аз започвам да я убеждавам да слезе от моето дърво. Аз съм от миролюбивите хора, готов съм да й дам всичко, каквото й е нужно, но да ме освободи. Ще знаете, че каквото поискате в името на любовта, ще ви се даде.

В Англия, в един голям град, живял един прочут апаш. Една вечер той влязъл в дома на един милиардер, голям скъперник, с намерение да го обере. Милиардерът се прибрал в стаята си, заключил се, и като мислел, че е сам, започнал да брои парите си и да им се радва. В тоя момент апашът, който бил скрит под масата, излязъл срещу богаташа с револвер в ръка.

Последният го погледнал и веднага казал: „Вземи колкото пари искаш." Ще кажете, че милиардерът бил много щедър. Така всички хора са щедри. Щеше ли той да даде пари на апаша, ако не беше видял револвера? Трябваше ли апашът да се крие под масата му?

Какво изисква новото учение от вас? Да бъдете верни на своя ум, на свето сърце, на своята душа и на своя дух. Не мислете, че сте слаби. Бъдете слаби за греха и за злото в света. Ако ви накарат да извършите някакво престъпление, кажете: „Слаб съм, не мога да направя това." Бъдете силни за доброто, слаби за злото. Ако някой върви в обратна посока, нека обърне страницата на своята книга и тури нов знаменател.

Сега аз искам да изгладя малко нещата, да ги приемете свободно, и то - само онова, което подхожда на вашия ум и на вашето сърце. Бъдете абсолютно свободни да приемате нещата по вътрешно разположение и дух.

Често обикалям София, да видя какво правят хората и какво мислят. Така правел един от турските султани. Той се преобличал, дегизирал се и така се движел по улиците, да види какво правят неговите поданици. И аз слушам как хората искат да се освободят от гъсениците в своите умове. Казвам: ние ще изпратим силни дъждове, от които няма да остане нито една гъсеница. Какво да се прави със затворите? Ще станат големи земетресения, от които няма да остане нито един затвор. Какво ще стане с църквите? Коренно ще се изменят. Това са фигури, които помагат за изразяване на мисълта. Като говоря за земетресенията, имам предвид коренните промени, които ще станат в човешките умове. Всички стари идеи ще изчезнат.

Добрият пастир - Христос, иде вече в света. Той ще бъде на бял кон. Ще посети България, всички управляващи, всички учреждения, всички благотворителни дружества. Той ще посети всички църкви, всички домове, да види как живеят хората. Дето намери стари идеи и убеждения, стар живот, ще каже: „Бъдещето не търпи нищо старо. Моето царство е на новото учение."

Бог иска да знае готови ли сте да Му служите с любов и мъдрост. Който е готов, ще мине отдясно; който не е готов, ще мине отляво.

Хората на новата култура са хора на шестата раса, светещи хора. Разликата между старите и новите хора ще бъде такава, каквато е днес разликата между млекопитаещите и човека. Хората на старата култура ще останат на мястото на млекопитаещите, да опитат тяхното положение. Светещите хора ще им покажат как трябва да живеят.

„Да не се смущава сърцето ви." И аз казвам: не се смущавайте. В света ще станат чудни неща. Не казвам да вярвате, но сами ще ги проверите. Един ден като видите всичко, което става, ще кажете: „Наистина, каквото Бог е казал, то става." Не ви казвам да затворите магазините си, да напуснете мъжете и жените си, но да работите честно и с любов. Разработвайте добре земята, да няма бедни хора в България. Всички трябва да работят. Свещениците трябва да излязат от църквите с хоругвите и да покажат на хората как трябва да се работи.

Живият Господ казва, че светът не се нуждае от сегашните молитви на хората. Той казва, че молитвата трябва да излиза от сърцата. Вие не знаете каква промяна може да стане с вас. Каквото става с гъсеницата, това ще стане и с вас. Като наблюдавате какви промени стават във вас, вие ще се уверите в моите думи. Каквото стане, ще бъде за ваше благословение. Днес родителите не са доволни от децата си, но и децата не са доволни от родителите си. Главите на сегашните майки и бащи са побелели от доброто на своите деца. Сърцата и душите на хората трябва да побеляват, а не косите им. Вътрешна белота е нужна на човека. Белият цвят е символ на доброто.

Христос казва: „Аз съм добрият пастир." Всички сте срещали Тоя пастир. Не мислете, че сега за пръв път ще Го срещнете. От хиляди години сте Го срещали. Кога се познават хората? Когато се обичат. Като не обичаш някого, не го познаваш. Обикни човека както трябва и ще видиш, че в неговата душа, в неговия ум и в неговото сърце се крие нещо велико. Ако не обичаш както трябва, днес ще се очароваш от някого, на другия ден ще се разочароваш. Имаш една приятелка, за която казваш: „Чудно нещо! Какво стана с нея, че се измени толкова. Аз мислех, че е добра, а то не излезе така." Цяла нощ не можеш да спиш, недоволна си от нея. Сутринта те питат как си. Казваш: „Добре съм." Не говориш истината. Защо не кажеш, че си разочарована от приятелката си? Защо не я срещнеш да се извиниш за лошите чувства към нея?

Някои хора имат към мене неприязнени чувства, но аз ще им се отплатя с любов. Не само на тях, но на всички българи ще се отплатя според великия Божи закон - закона на любовта. Даром съм взел, да- ром ще дам.

Обърнете се към изток, дето е вашият ум и вашето сърце. Хвалете живия Господ, Който ви е пратил в красивата долина на живота. Радвайте се на живия Господ. Обърнете се към живия Господ. Това ще бъде моята

голяма радост. Това ще бъде и радостта на живия Господ, Когото вие търсите.

Извънредна беседа
18 януари 1920 г., сряда, 10 ч.
София

ЗЕМНИЯТ И НЕБЕСНИЯТ

Ако земните работи ви рекох, и не вярвате, как щете повярва, ако ви река небесните?

И никой не е възлязъл на небето, тъкмо Този, Който е слязъл от небето, Син человечески, Който е на небето. (Евангелие от Йоана 3:12-13)

Христос определя, че има два свята, от които човек черпи своите познания, а именно - земния и небесния.

Христос казва: „Ако ви кажа земните работи, и в тях не вярвате, как ще повярвате, ако ви кажа небесните?" Той употребява думата „не вярва" в съвсем специален смисъл.

Ние трябва да се научим на дълбокия смисъл на думите, как са свързани.

Когато изучаваме музиката, виждаме, че тя се обосновава на известни закони, има свои ключове, свои знакове. Ако с оглед на този музикален език вие напишете на петолинието ноти, но не турите никакъв ключ, може ли да изпеете или да изсвирите някоя песен? Не можете. Ще кажете: „Зная, че „сол" стои на втората линия, „си" - на третата и т.н." Да, но щом не е поставен ключът, същите ноти може да стоят и на третата, четвъртата или на друга линия от петолинието, зависи от ключа.

Следователно, когато употребяваме известни думи, трябва да знаем в какъв ключ говорим. Ако един музикант постави своето творение в мажорна гама, то ще има един оттенък, а ако той композира в минорна гама, неговото творение, неговата музика ще има съвсем друг оттенък. Ако пък той някога композира в хроматическа гама, която взима знаци и от мажорната, и от минорната гама, в неговото произведение ще има едно сливане, едно преливане от мажорната към минорната и от минорната към мажорната. Ще ви определя какви са тези гами. Мажорната гама - това е умът, минорната - това е сърцето, а хроматическата гама е животът. Ако вие дадете по-добро определение на тези гами, аз съм готов да приема вашето определение.

Следователно, когато вие изучавате религията или каква и да е друга наука, питам ви: по какъв ключ ще изучавате религията? По ключа на мажорната гама, по ключа на минорната или по ключа на хроматичната?

Казвате: „Ама това е религия!" Да, за невежите всичко е музика. Онзи, който бие тъпан, и той се въодушевлява, мисли, че това е музика, но за един човек със силно развит музикален слух, това е голям шум. Питам ви сега: вие тъпан ли биете? Всички съвременни хора все тъпани бият, защото това е най-лесното изкуство. Най- любимата музика на тукашните шопи е тъпанът и затова, като го заудрят, на два километра се чува гласът му - голям шум вдига той. Не казвам, че тази музика е лоша, но това не представлява целокупния смисъл на постоянния живот. Аз правя една аналогия и с това искам да осмисля съвременния живот.

Христос казва: „Ако не разбирате земните работи, как ще разберете небесните?" Кои са земните работи? Всички сте учили геометрия и знаете какво нещо е квадратът. Квадратът е фигура, заградена от четири равни линии и с четири прави ъгли. А какво означават тези прави ъгли? Казвате: „Прави са четирите ъгли на квадрата, тъй казва геометрията." Вие трябва да намерите ключа на този квадрат, за да го превърнете в една величина.

Например човек е една велика величина. За да познаеш един човек, трябва да го разложиш на неговите съставни елементи, на неговите съставни величини. В математиката величините съставляват елементи на телата. Казвате: „Това е един елемент." Що е елемент? Елементът е една определена величина, която влиза в състава на едно тяло. Казвате: „Той мисли, той чувства." Мисълта, чувството е една величина. Знаете ли колко е тази величина, дали е десет, дали е сто, дали е хиляда? Знаете ли какви са отношенията на разните величини?

Онези, които не разбират геометрията, са построили на квадрата своята кола. Колата не е нищо друго, освен една кола, която се движи, а отпред и отзад има по две колелета. Квадратът е плоскост на злото и върху него падат всички тежести. Когато някой казва, че страда много, аз казвам, че той е построен на един квадрат и върху него ще се яви всичкото зло.

И тъй, българинът е построил своята кола върху квадрата и той се движи. Всеки прав ъгъл съставлява център и движението около него е кръгообразно. Ако вземете четирите страни на квадрата за диаметри, тоест може да опишете четири окръжности, тоест ще имате четири центъра. В геометрията се изучава и триъгълникът. Триъгълникът, квадратът, петоъгълникът са отсечки на известни величини. Следователно и тук, по дадени величини, както в уравненията, може да се изчислят неизвестните величини.

За движението на човешкия ум в сегашното му развитие аз ще

употребя алгебрическата дума „вектор". Що е вектор? Векторът е движение, изминато по определена посока. Да кажем, че имате една линия *AB*, то буквата *A* е начало на вектора, а *B* - край на вектора. Казвате: „Аз се движа." Какъв е твоят вектор? Твоята мисъл върви от *A* към *B* и свършва. Следователно всяка мисъл, която започва от *A* и свършва в *B*, това е вектор - дължина, изминатa в определена посока.

Следователно, когато употребя думата „добро", това е величина, изминатa по определена посока. Като превърнете думата „добро", ще разберете нейния вътрешен смисъл. Ще си послужа с една определена дума - думата „бомба" или „шрапнел". Като спомена тази дума, вие започвате да описвате тази дума, да казвате, че тя има валчеста форма, кръгла е или вдлъбната. Но това описание се отнася до нейната външна форма, не знаете какво се крие в нея. Ако я вземе някой, запали нейния фитил и я изхвърли, тя експлодира, и с това нейната форма се изгубва. С избухването си тя ще произведе своето действие, своя ефект и по нейното съдържание ще се съди за силата, която действа.

Христос казва: „Ако Аз ви говоря за земните работи и не ги разбирате - тоест не разбирате ключовете на тези работи, как ще разберете небесните работи?" В какво се състои смисълът на живота? Смисълът на живота се състои в това, да вървим отдолу нагоре, да се развиваме, да ставаме по-благородни, да се развива нашият ум и сърце, и отношенията ни да стават по-прави.

И тъй, земните работи според Христовите думи са работи на стомаха, а небесните работи - работи на човешкия мозък. Така превръщам аз Христовите думи, превръщам ги във величина от първа степен. Има величини от първа, втора, трета и т.н. степени. Едни, които вървят по възходяща, а други - по низходяща степен. Като казвам, че стомахът е земята, то е защото всичко, което тя произвежда, служи за стомаха. Ние вземаме от нея всичко и го туряме в устата, а оттам - в стомаха. Няма нещо, което човек да не е изпитвал. Христос казва на тогавашните кабалисти, на тогавашните учени: „Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие", тоест, ако вашият живот на земята няма определена форма, определено съдържание на себе си, този живот не може да влезе във връзка с небесния. Затова на небето всичко е точно определено. Като се срещате вечерно време тук на земята, вие се пипате, гледате, докато се познаете. Но на небето няма пипане, няма гледане, а има само виждане. Виждането подразбира вътрешна величина, която се съдържа в човешкото

сърце, в човешкия ум.

Вземете съвременните философи, които имат най- различни понятия за душата. Някои смесват душата с кръвта, някои - с духа, а някои смесват духа с ума, и говорят на един неразбран език, като казват: „Ти си еретик, ти се невежа." Казвам, всички сте невежи, защото говорите на един неразбран език, на неразбрани ключове. Ако душата съставлява кръвта, то какво нещо е кръв? Ако душата съставлява [живота], то какво нещо е животът? Да смесваш кръв и душа не може, защото те са съвсем различни неща, те са неопределени величини. Всяка дума трябва да има определен смисъл в нашия ум. В Божията математика всяка дума има свой смисъл. Ние разбираме смисъла на думите само тогава, когато започнем да страдаме. Страданието е начин, чрез който ще научим да говорим правилно, кратко и съдържателно. Онзи, който страда, казва кратко и ясно: „Братко, спаси ме!" Той не казва: „Ти си добър човек, благороден, можеш да ми помогнеш" и т.н., а само с една дума той изчерпва всичко. Когато страдаш, ти изказваш всяка дума с такова вътрешно съдържание, че този, който те слуша, влиза в положението ти и е готов да се жертва за тебе.

Христос казва: „Ако земните работи ви казах и не ги разбирате - тоест работите, които всеки ден изпитвате и са близки до вас, как ще разбирате небесните работи?" Съвременните бащи не разбират своите синове, съвременните майки не разбират своите дъщери. Ако попитам някоя майка: „Каква е твоята дъщеря?", тя ще ми я опише, че е много хубава. Майката ще каже: „А, ти не знаеш моята Марийка колко е хубава, колко е грациозна, как хубаво се облича." Да, но всичко това съставлява само външната форма на нейната Марийка, а тя не е изучавала вътрешното ѝ съдържание. Да, но утре някой млад момък ще запали с едно фитилче огъня на твоята Марийка и ще се чудиш каква била тя, ще се чудиш как е избухнала твоята Марийка. Този момък запалва избухливото вещество на твоята Марийка и тя започва да ти се сопва, да иска да излезе от твоята къща, да отиде далеч от тебе, докато стане най-голямата експлозия и хората казват: „Изхвръкна нашата Марийка." Аз казвам: ожени се вашата Марийка, тоест съдържанието ѝ се разви, формата ѝ се разпръсна и тя като един цвят цъфна, цветът окапа, и после се яви плодът.

Христос казва: „Никой не разбира този Син Человечески, Сина на мъдростта." И затова, докато човешкият ум не дойде в човешката душа, човек не може да разбере небесните неща.

Следователно ние разбираме земния живот по чувстване, а небесния -

чрез своя ум. Затова, когато дойдем до небето, ние трябва да сме се научили да мислим. Когато някой човек ми каже, че не може да търпи някого, това аз го превеждам така и му възразявам: „Приятелю, ти не можеш да го търпиш, защото имаш малко вяра, тоест вярата ти е слаба." „Е, аз мисля, че имам вяра." „Да, но търпението ти е малко." „И търпение имам." „Тогава малко любов имаш." „Аз мисля, че имам любов." „Е, тогава не слушаш Господа." Любовта иде от слушането. Ти, когато слушаш някого, започваш да го обичаш. Един ученик като ходи на училище, като слуша дълго време учителя си, започва да го обича, а като го обикне, започва да му вярва на всичко, което той говори и след това се заражда слушането. Някои питат: „Как да обичаме?" Вложете в ума си желанието да обикнете някого и оставете тази мисъл да си работи.

За да бъда по-ясен, ще си послужа с един пример. Представете си, че през вашата градина тече една вадичка, но вие сте тъй улисани в обществени работи, че не обръщате никакво внимание на тази вадичка, на тази рекичка. След време забелязваш, че дърветата и цветята в твоята градина са изсъхнали. Защо? Защото не си обърнал внимание на тази рекичка и не си я отбил да ги полива. Върни се да отбиеш тази рекичка, да мине през дърветата на градината ти и да ги полее. Ние казваме: „Любовта ни спасява." Направи така, щото любовта да мине през твоята градина, и тя ще те спаси.

Следователно вярата е процес, тя е причина за нашето растене. Растенето в природата показва нашата вяра. Ако ти растеш, ако твоята сила се оформява, това показва, че у тебе има вяра. Изгубиш ли вярата си, това показва, че изгубваш и силата си и преставаш да растеш. Срещаш един човек и започваш да си мислиш за него, дали той е добър, или лош. Срещаш втори човек, също мислиш и за него. Срещаш трети, и започваш и в него да се съмняваш, да го считаш опасен човек, и най-после ставаш маниак, и лекарите казват: „Този човек е маниак, болен е и трябва да се лекува."

Аз казвам: онзи, който е срещал Божествените величини и не разбрал техните отношения, той полудява. Как да се излекува този човек? Научете го да не мисли за никой човек, че е лош, а да мисли, че всички хора са като него. Ако някой гладен човек ме срещне и се опита да ми вземе крадешком торбата с хляба, ще му кажа: „Братко, няма защо да се борим и да идваш отзаде ми, и да крадеш торбата с хляба, но ми кажи, че си гладен и аз ще ти дам хляб."

Едно време, когато Господ създал света, вълкът завел първото дело за обида пред съдията, и то против коня. Вълкът писал в оплакването си следното: „Господин съдия, моят съсед конят наруши едно от най-общите правила на живота, ритна ме със задните си крака и ми разби двата кучешки зъба. В това общество, в което живея, се твърди, че Господ е създал копитата, но аз не вярвам, че Господ може да създава такива здрави, твърди копита, че да се разбиват с тях зъби. Виж нашите копита какви са меки, опитай ги." Но същевременно скривал ноктите си. Конят за свое оправдание рекъл: „Господин съдия, вълкът наруши едно от основните правила, които Господ е поставил, а именно: Господ е казал, че когато дойде някой при тебе, да се яви пред лицето ти, а не отзад тебе. Вълкът дойде откъм задницата ми, а не пред лицето ми. Ние, като се срещнем, помирисва- ме се отпред по носовете, разгледаме се от всички страни и така се опознаваме. Понеже вълкът наруши този начин на опознаване, аз го научих как да поздравлява, тоест да спазва закона, който Бог е поставил."

Ние съвременните хора постоянно завеждаме дела за избитите си зъби. Защо? Защото не сме спазили етикециите на коня, да посрещнем един човек отпред, откъм лицето му, а не отзад. Онзи, който ще те обере, ще дойде да бръкне отзад в джобовете ти, ще влезе в къщата ти, когато спиш, а това е все посрещане отзад.

Христос казва на Никодима: „Ако земните работи не разбирате, как ще разберете небесните?" Защо идва злото в света и що е зло? Аз определям злото в света като едно еднообразие, а доброто - като разнообразие. Когато у вас се зароди една мисъл, която постоянно занимава ума ви, вие сте направили едно престъпление. Вие може да ми възразите: „Как е възможно една мисъл, която постоянно занимава ума ни, да е престъпление - ако аз например мисля постоянно за Бога." Да, но Бог е една величина, която съществува във всички величини, която обхваща всичко. Тъй че, като мислиш за Бога, ще мислиш и за всички същества, защото Бог е навсякъде и за всички, а не специално за небето, за слънцето, за звездите и т.н.

Нямам намерение да опровергавам вашите възгледи, защото вашите възгледи някога са прави по отношение на злото, а някога - прави по отношение на доброто. Например някога кажеш, че си лош човек, това значи, че си човек на еднообразието, а когато кажеш, че си добър човек, това показва, че си човек на разнообразието - обичаш всичко, а доброто държиш.

Първата работа, която ни предстои, е да си поставим ключа, да се нагласим, та като знаем по кой ключ сме нагласени, според него ще си говорим. Ако си нагласен в минорната, а аз - в мажорната гама, не ще може да се разберем. Какво трябва да направим, за да се разберем? Ако на единого е умрял бащата, а на другиго се родило дете, и за да сподели радостта си той отива при първия, те няма да се разберат. Първият е нагласен минорно, а вторият - мажорно, не са на една гама. За да се разберат, този на който се е родило дете, трябва да почака да погребат бащата на първия, и когато нему един ден се роди дете, да отиде при него и споделят заедно радостта си.

На едно място в Писанието Христос казва: „Оставете вашите мъртви да погребват мъртвите си." Тоест всичките мъртви мисли у вас трябва да ги погребем. Мъртви мисли наричам аз тези, които са се обезсолили, които нямат никакво съдържание.

Допуснете, че пръстен ви дава, [дава ви] щедро своите целувки, но не се минава и много време, той ви продава като последна робиня. Като мислите, какви са били тези верижки, пръстени и целувки? Това не е ли като един юлар, който са поставили върху главата ви? Когато един човек започне да гради къща, питам, какво е неговото намерение, не мисли ли с това да ти постави един юлар? Ако този човек мисли да направи това нещо с тебе, то и цял свят да ти дава, стой настрана от този човек. Така трябва да се разбират международните права, които съществуват между небето и земята.

Всяко добро, което се прави, трябва да става тъй, както става на небето. Това се изисква от закона на справедливостта, който действа и на небето тъй, както и на земята.

Съвременните хора остаряваме и страдаме все от другите. От какво остарява майката? От дъщеря си. От какво остарява учителят? От учениците си. От какво остарява търговецът? От мющериите си. От какво остарява овчарят? От овцете си. Днес загубиш една овца, утре - друга, докато най-после лицето се набръчка и аз казвам: „Много нещо си прекарал, приятелю!" „Защо, отгде знаеш?" „Защото овците си изгубил."

Всички страдаме и остаряваме от своите подчинени и от постоянни тревоги. Тези са първите неща, които трябва да разберем в нов смисъл, за да влезем в новото учение.

Питате: „Какви отношения имат тези неща към квадрата, към триъгълника?" Изучавайте какъв е вашият нос, който е един триъгълник.

Помислете какво отношение има той, защо Бог го е поставил на лицето ви. Спрете се да размислите за веждите си, коя е причината да се образуват, какви величини са те и т.н., каква служба изпълняват те? Някои казват, че те предпазват очите от напрашване, да не слиза потта в тях. Това донякъде е правдоподобно, но не е само тази главната причина. Забележете, че у хора, на които обективният ум е силно развит, веждите са дебели. Такива хора имат силно развита воля, смели и решителни са, чувствата у тях са груби. Хора, у които обективният ум е слабо развит, те имат тънки вежди, и чувствата им са деликатни. Следователно веждите не служат само за предпазване на очите, но показват, че човек има груби или деликатни чувства.

Ние трябва да се научим да превръщаме тези външни величини в живи, за да разбираме дълбокия смисъл на живота.

И тъй, когато започнете да се гневите, да развивате вашето сърце и страсти, носът ви започва да става широк. А когато започнете да развивате интелекта си, носът ви ще се продължава. Тогава ще ме запитате: „Какъв нос е по-хубаво да имаме - къс и широк или дълъг и тесен?" Носът ви трябва да бъде пропорционално дълъг и широк, но не по-широк и по-дълъг отколкото трябва, защото няма да има отношение между вашия ум и сърце. В това отношение носът е един барометър. Ако съвременните хора биха придобили тези знания, биха се подигравали едни с други, затова тези знания не са още за нас. Ще започнат: „Твоето сърце не е развито. Пипката ти не сече. Чувствата ти са груби и т.н." Ами твоята пипка развита ли е, твоето сърце развито ли е?

Ето защо Христос, като се обръща към тогавашните учени хора, казва им: „Вие, които извратихте Израиля, вие които извратихте земния живот на този народ, на вас не може да се говори за небесни неща."

Тези неща, за които Мойсей ви говори - за египетското дълбоко учение, на вас не можем да дадем, докато не дойде у вас живият Син Човечески - Синът на мъдростта. А туй в съвременното християнство е изявление на идването на Духа. Този Син Човечески трябва да слезе не само у вас, не само в църквите, но и в училищата. Когато слезе Този Дух в някой човек, той почва всичко да разбира.

Препоръчвам на всинца да учите. Не поддържам, че не трябва наука - трябва, но положителна наука по всички правила. Трябва да разберем тази наука, а за да я разберем, трябва да имаме търпение, обосновано на тази Божествена любов. А как се добива това търпение?

Ще ви приведа един малък анекдот. Във владенията на един чифликчия живеели жаби. Често тези жаби разправяли небивали работи за своя господар. Две от тези жаби решили да го посетят и да видят какво представлява. Най-после победили своя страх и излезли от блатото. Влезли в неговата кухня, в която бил напълнен един голям котел с доено мляко. „Я да влезем вътре." Влизат и едната казва: „Това е вкусно. Защо е бяло?" Жабите не могли да излязат и почнали да обикалят из котела. Обикаляли го, докато едната казала: „Уморих се, искам да сляза долу." Другата казала: „Не искам, понеже тази материя е опасна; ако слезеш, няма да излезеш." „Не, искам да опитам." Едната слязла на дъното, а другата се върнала, докато образувала масло, изкачила се на маслото и излязла из котела.

Този свят е един котел с мляко, в който вие сте влезли и се въртите. Казвате: „Какъв е смисълът на този живот?" Казвам: смисълът на вашия живот е да очукате това мляко, докато се превърне на масло и да се покачите отгоре. Това е великата философия на живота - да очукаш това мляко, да го превърнеш на масло, да разбереш смисъла, и като се очука това мляко, ще придобиеш спасението на твоята душа. Аз употребявам думата „спасение" в съвсем друг смисъл, не както религиозните хора я разбират. Тъй както те разбират спасение на душата, те са прави - и Мойсей от свое гледище е прав, и Христос от Свое гледище е прав. И отделенията, и прогимназиите, и горните класове, и университетите - всички са прави, но има съотношение между това, което се учи в отделенията, прогимназиите и университета.

В съвременния свят злото седи в това, че са се събрали един от първо отделение, друг - от второ, трети - от прогимназиите, а четвърти - от университетите и искат да се разберат. Аз казвам: „Ти, приятелю, си в отделението и затова не можеш да се разбереш с други от гимназията или университета." „Ама той не разбира, той е еретик." „Той не е еретик, а и ти си прав, и той е прав."

Вървете постепенно, за да разберете правилно великия Божествен смисъл на живота.

Павел казва: „Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец вършех, а като станах мъж, напуснах това, което е младенческо."

Ако ти влезеш в една религия, която те изолира, която дели хората на грешни и праведни, тази религия не е за тебе, тя е за ученици от първо отделение. Онзи, който е влязъл в университета, трябва да има една религия, която да обхваща цялото човечеството. Религия аз наричам онази

Божествена любов, която да дава права и свобода, и мисъл, да може да прояви човек еднакво към всички хора чувствата си. Тъй поне Бог е създал света и смъртта не е нищо друго освен един учител, който ни учи, че ние ще умираме дотогава, докато разберем и приемем религията на любовта.

След като свършили конят и вълкът, съдията рекъл на вълка: „Ти ще бъдеш втори път внимателен и когато ще му говориш, да вървиш отпред, не отзад, а конят да плати на дантиста да ти направи зъбите."

По едно време идват при съдията две котки и спорят за едно шкембе. Хванали го двете и първата казвала: „Мое е!", и другата казвала: „Мое е!" „Вижте моята другарка какво ми направи лицето за това шкембе." И другата отвърнала същото. Сега видял съдията, че имали особено оръжие под пръстите си. Шкембето е частна собственост, която всички искат да я делят и владеят. Превеждам сега - частната собственост, то е стомахът на агнето, и тези котки са взели стомаха и казват, че това е частна собственост. Съдията казва: „Този стомах не е нито на едната, нито на другата, а е на агнето и вие нямате право да го делите." По едно време се задава агнето: „Откраднаха ми стомаха." Съдията му намества стомаха и агнето оживява.

Тъй съвременните културни хора, аз ги виждам, все за това шкембе говорят, все за този стомах се карат, теглят го и се питат дали трябва да има частна собственост. Нямате право да имате частна собственост. Владения - да. Да владееш нещо можеш, да владееш своето тяло, но не частна собственост, понеже частната собственост е някое живо същество.

Следователно по този закон ние нямаме право да правим такива грамадни къщи. Че нямаме право, това се вижда от обстоятелството, че често стават землетресения. Земята се оплаква и Господ праща някое земетресение, за да поразруши земята, както и постройките върху нея. Някой град трябва да запустее. А ние мислим, че земята трябва да носи всичко. Не, приятели, частна собственост не се допуска. Разбирайте ме добре, аз говоря в широк смисъл по Божествения глас. Една къща може да направите, но ако хванете да се биете за нея, съдията ще каже: „Дайте това шкембе да се вложи в агнето, за да може то да оживее."

Христос казва: „Земните работи ако не разбирате, как ще разберете небесните?" Ще кажете: „Значи Той отрича частната собственост." Ако отхвърлите частната собственост, турете владението. Когато цъфне един цвят, колко време трае? Частната собственост е като един цвят, цъфне и после отлитва. Но колко време продължава частната собственост? Това

означава законът на промените. Този цвят трае пет-десет, петнайсет дни, и след туй от- литва. Дойде плод, но колко стои там? След четири-пет месеца и тази собственост пада. Частна собственост в този смисъл - да се борим за нея, да се състезаваме за нея, не съществува в Божествения свят.

Аз не говоря за вашите къщи, не разбирайте - за вашите понятия, които имате, и не се смущавайте. Някой мъж се ожени и има жена си като частна собственост. Някоя жена пък се ожени и има мъжа си като частна собственост. Вие трябва да се жертвате. Ако вашият мъж не може да ви обича, оставете го свободно да се прояви, нека се ожени за която иска. А нали ви казах какво нещо е жененето. Бомбата експлодирала. Оставете го вътре в себе си, той сам ще се разбере, защото вие не можете да разрешите външните отношения, докато не разрешите вътрешните отношения. Докато ние не разрешим онова велико съотношение, ние никога не можем да разрешим отношенията, които имаме един към друг. Като говоря така, аз не казвам една жена да напусне мъжа си, не.

Павел казва: „Който е вързан, да не се развързва, и който е развързан, да не се връзва." Ако през деня ореш, може да хвърлиш този оглавник и да ядеш, но след като ядеш, пак трябва да го поставиш и да ореш. И тъй, по тоя начин ние учим търпение. Ако не научим урока на търпението, на другия ден пак ще ни дадат торбата и хайде на нивата. Аз не искам тези неща да ги решите по един механически начин. Да оставиш мъжа си - аз разбирам, да разбереш неговите отношения към тебе. Умът не може да слезе при стомаха, нито стомахът да се качи при ума; те могат да имат взаимни съотношения. Ако твоят мъж е мозък, дай му всичкото уважение и почитание; ако той е един стомах, дай му възможност да изпълни всички свои функции, които Бог му е дал и за в бъдеще ще разбереш закона, и ще се превърнеш.

Тъй в математиката имаме примери, по които превеждаме членовете. Това е неясно за вас, нито пък аз искам да ви направя всичките неща ясни. Мога да ви ги направя ясни, но можете ли да ги разберете? Трябва други условия. Трябва вашият ум да лети, да се качи на известна височина. Като излезете вънка вечерно време и небето е ясно или облачно, това вие виждате, но не разбирате всичко, което е по него. Ако е ясно, ще видите звезди, но няма да ги разберете; за да ги разберете, трябва вашият ум да лети, да се качи при тях.

Христос казва, че ще разберете, когато Синът Человечески дойде. Кой е Този Син Человечески? Сега съвременните хора спорят и казват, че в

света има Христос и антихрист. Христос, както определих, е доброто вярване във всичко. Злото, антихристът, е частната собственост. Ако ти обсебиш известно общество, ако ти спираш онзи Божествен прогрес, който е вложен в техните души, ако ги заблуждаваш, ти за тия хора си антихрист. Ако ти помагаш да се развива Божественото в тях, ти си Христос за тях. Аз мога да се проявя с всичко, което имам в себе си - с ръцете си, с пръста си, с очите си, с веждите си. Пръстът, който е свързан с моята ръка, с мене, може да каже: „Аз съм Христос." Но отдели ли се от мене и каже, че е Христос, той лъже, той е антихрист. Който се отделя от Бога, започва да гние и умира.

Следователно ние трябва да разбираме. Когато дойде някой отделен от Бога, ще кажем: „Той не е Христос." Христос е Един, а ние сме удове на този Христос. Всеки трябва да знае къде му е мястото, какво място заема в този велик Божествен организъм - дали е нос, ухо, пръст, или какво и да е друго.

Затова Христос казва: „Ако земните работи не разбирате, как ще разберете небесните?" Ще каже някой: „Защо аз да се занимавам с ръката си?" Ще се занимаваш с твоята ръка като с една величина, защото чрез нея ще упражняваш волята си. За да упражни някой волята си, бих му препоръчал да работи.

Следователно в ръката ние имаме преобразен квадрат. Пет пръста без палеца са четири колелета, които се движат. И човек се движи на четири колелета, само че двете вървят по земята, а двете - по въздуха. С тия две колелета ние можем да свирим. Ако вие имате това шесто чувство, щяхте да забележите едно кръгообразно движение около двете страни и същевременно - още две движения, които се прекръстосват от дясното полушарие към лявото, и ще се превърнат в една кръгообразна форма. И тия два кръга се пресичат.

Следователно, когато ние започнем да мислим за човешкия ум, трябва да мислим за ония сили, които развиват мисълта. Когато мислим за земята, трябва да дойдем в съприкосновение с всички ония сили, които влизат в нашия стомах. Аз вземам стомаха като една величина.

Христос определя, че човек, за да разбере небесното, трябва да разбере земното; онзи, който не разбира земното, не може да разбере Божественото. Може и да се каже: „Онзи, който разбере небесното, ще разбере земното."

Следователно ние ще започнем отдолу нагоре, да разберем смисъла

на нашия земен живот. Аз ви говоря за частната собственост, нали. Тялото, което имаме, е една частна собственост, то е наше владение и само ние можем да живеем в него. По някой път се побърква човек. Какво означава това? Някое друго същество от духовния свят влиза, обсебва тялото и става собственик на тази къща. Тогава лекарят казва, че този човек се е умопобъркал. Аз казвам, този човек е изгубил своята частна собственост, друго същество е влязло в него. Какво да се прави? Първият трябва да се тури в своето владение. Започват лекуването. Свещениците четат молитва да изпъдят лошия дух, а лекарите правят инжекции. Но всички имат за цел да заставят този не- канен гост да излезе.

В съвременната медицина имаме примери, дето първата личност се изгубва, дохожда друга; минат се десет- петнайсет години, върне се първата личност и започне оттам, откъдето е прекъснал. Къде е бил досега този господин, който наново започва своето дело? Аз просто засягам тия въпроси и ги оставям за някоя друга беседа. Те са дълбоки психологически въпроси, които нямат такова практическо приложение, което е необходимо за вашето тяло.

Сега и вие можете да излизате от вашите тела къщи тъй, както да ви изхвърлят други от къщата. Има закони, които бранят владенията на човека. Някой казва, че баща му умрял - отишъл при Бога. Баща ти са го изпъдили, извадили са го от неговата частна собственост и сега е в света на безсобствеността. Хората без собственост Вазов ги нарича „немили-недраги". Тези хора са героите на човечеството.

Какви ли не злини и какви ли не беззакония стават все за тази частна собственост. И парите, и яденето, всичко е частна собственост. Отхвърлете тази частна собственост, разберете дълбокия смисъл на Божествения живот, че ние можем да живеем по друг начин. Разбира се, ако ние отиваме при коня от задната му страна, ще дойде законът. Копитата - това е законът. Какво да се прави? Ще идеш откъм главата. Главата - това е Христовото учение.

Някои казват: „А, хората са лоши." С тези две-три думи те се здрависват отзад. „Ама ние искаме да станем християни." Ще се здрависвате отпред. Сега тази сестра искаше да ме здрависа отзад. При такова здрависване ще стане същото, каквото е станало при коня и вълка. Който здрависва така, ще изгуби двата си кучешки зъба.

Всякога, когато престъпим един Божествен закон, тоест отношенията, които Бог е поставил, непременно ще ни сполети едно нещастие -

индивидуално, обществено или народно. Да не търсим причината другаде. Че българите са нещастни, причината не е нито у гърците, нито у сърбите, нито у англичаните, нито у германците, а у самите тях. Ако българите посрещаха коня отпред, от неговото лице, никога нямаше да получат този ритник. Но понеже идат отзад, ще получат заслуженото.

Законът казва: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери." Германците обещаха да направят България или Румъния велика. Та българите, за да не ги изпреварят румъните, минаха на тяхна страна, за да станат велики. Но изборът излезе крив.

Никой народ не може да ви направи велики. Велик може да стане само този народ, който вярва в Бога. Когато в един народ има любов на самопожертване, да има правда и няма порок, и когато всички свещеници, учители и съдии действат според своето добро разбиране на нещата, ще има победа навсякъде. Само тогава можем да станем велики. Не искаш от всички хора да живеят еднообразно, а всеки да се прояви, защото първото нещо на новата култура е да се даде свобода да се проявиш. Дъщерята, като се прояви, натиска майката, а майката, като се прояви, натиска дъщерята. Двама пехливани се борят, мачкат се и се премятат. Единият дойде веднъж отгоре, а после - другият.Единият път майката е отгоре, друг път - дъщерята, и така се редуват. Но това не е същественото разрешение на въпроса.

Днес България я мачкат - отдолу е. Утре Франция, Сърбия ще бъдат отдолу и пак обръщане. Това не е разрешение на този съществен въпрос. Това е пехливанлък. Когато някой дойде и каже: „Аз съм силен!", и друг дойде и каже: „И аз съм силен." „Хайде тогава да се борим!" И започва пехливанството. Аз казвам: въпросът ще се разреши само тогава, когато кажат: „И ти си силен, и аз съм силен. Няма защо да се борим, да чупим костите си, а можем да живеем по друг начин." Тази сила трябва да се употреби за добро, да просвещава ума и сърцата на хората и да ги научи как да градят своите домове.

Това е едно дълбоко изкуство, да се градят домове. Сега всинца ние въздишаме, не сме съградили домовете си. Това е едно дълбоко изкуство, да се градят домове.

Има разногласия навсякъде. Защо? Защото тези хора не знаят как да се поздравяват; всички се поздравяват отзад, хората не знаят да живеят. Не е лошо това, законът нека си бъде закон, но казвам: строг, но справедлив, да не бъде жесток този закон. Тъй е разбирал и Христос, и като

влиза в нова фаза, казва: „Ако вие не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие." То значи: ако вие не се повърнете към другия живот, от който сте се отклонили, ако не почнете да мислите като Син Человечески, не можете да разберете небесните неща, а щом не ги разбирате, не можете да ги приложите, не може да подобрите вашия живот. Ако не разберем вътрешния живот, не можем да разберем и външния живот.

Затова, за да изясня моята мисъл, ще си послужа с една фигура. Представете си, че живеете в един царски палат, който има сто стаи, но е затворен отвсякъде. Ходите из стаите една-две и повече години, изучавате ги, но почвате да усещате, че въздухът е покварен. Не може да се живее в този палат, прозорците са малки и казвате: „Това здание трябва да се реформира." Направят прозорците по-големи. С туй поправяне оставят орезки и нечистотии и те трябва да се изхвърлят. Като живеете много години в този палат, ще изучите всичките стаи как са мобилирани, но ще ви каже някой, че трябва да излезете от този палат и да влезете в живата природа.

Така и ние, съвременните хора, живеем в този велик палат и сме ограничени. Ние днес много неща знаем. Знаем какво е римското право, него всички го учат, но то е било само за римляните, за римските граждани. Някои сега се възхищават: „Отлично е римското право." Но това право го има и в България, и английското право е римско право, и германското право е римско право. Всеки народ живее за своето право. Това е римско право, че онези чужди поданици, които не са имали туй гражданство, не ги засягат тези закони. Римските граждани са били покровителствани навсякъде, но горко на оногова, който не е бил римски гражданин.

Сега аз казвам: има друго право, което наричам Божествено, за което Христос говори, и то е право на всинца и всеки. Който възприеме това право и стане гражданин на това Божествено Царство, на тези велики идеи, ще бъде покровителстван навсякъде. Аз мога да направя с вас един опит. Нека дойде най-глупавият човек, който е нещастен, който не живее с жена си, с баща си, с майка си, и да ми обещае, че ще изпълни известни правила, ще служи на това Царство и всичко ще му тръгне напред.

Трима наши приятели отиват в Пловдив на гости. Една госпожа им дала сладко и те почват да се подиграват и смеят помежду си. Първият, като глътнал сладкото, задавя се и то влиза в кривото му гърло, припада му. Другите го обикалят, а тази жена, която му дала сладкото, бръква с

пръст и изважда черешите. Като казват, че някой умрял, аз казвам, като са му дали сладкото, то влязло в кривото му гърло. Сладкото - то е частната собственост, идеята да бъдете първи в света, да бъдете силни. С туй ще умрете. Следователно в дадения момент тази жена е знаела как да спаси живота на този човек. Гърлото трябва да се отвори, да става дишането свободно. Нашето сърце е задушено. Извадете онази череша, която е отишла не на нейното място и животът ще тръгне.

Какви са новите положения и блага, които се чакат от проявлението на новия живот? Ние трябва да бъдем като онази гъсеница, която минава в пеперуда, и която трябва да се научи на новото положение в живота, да се научи да изважда със своя хобот соковете от цветовете. Затова ние трябва да имаме един остър и правдив ум като пеперудата - хобот, с който да изваждаме соковете от цветовете като тази пеперуда.

Аз нямам нищо против частната собственост, против вашите тела, които са ваши владения. Вашите тела са частна собственост, пазете си ги, и като дойде господарят, той ще си вземе това, което ви е дал под счет. Ще му кажете: „Господарю, много добре преживяхме в този дом, крайно сме ти благодарни и ако имаш добрината да ни пратиш, дай ни по-добра къща, за да можем пак да станем съжители."

И тъй, в новите времена на живота, борбата, която сега започва, изисква от вас търпение, търпението изисква вяра, вярата - любов, любовта - послушание, а от послушанието в света идва знанието и мъдростта. Само умният човек може да люби, глупавият човек не може да люби. Любовта е нещо разумно и велико. Да любиш някого, то значи да го пазиш като зеницата на окото си; а да вземеш да му отрежеш ръката или главата - това ни най-малко не е любов. Да изтезаваш някого, не е любов. При сегашното морализиране, което говори, че трябва да страдаме - страдаме от незнание, а Синът Человечески ще дойде да научи хората да знаят защо страдат.

Христос казва: „Ако приемете Моето учение и се измените от вода и Дух, ще влезете в Царството Божие." Аз мога да преведа тези думи „вода" и „Дух" със съвременен научен термин, водата - с магнетизма, а Духа - с електричеството.

Христос казва: „Ако вашият ум се възроди от електричество и вашата симпатична нервна система - от магнетизъм, само тогава вие ще бъдете в Божественото Царство." Ако този магнетизъм послужи за обработване на вашите чувства и мисли, вие сте разбрали великия Божествен закон и тези велики мисли и чувства ще са носители на вярата и на любовта, и на по-

високи проявления на този Божествен живот.

И тъй, сега като се върнете, запазете тия думи: търпението изисква вяра, вярата - любов, любовта - послушанието, а послушанието носи знание, а знанието е необходимо. Мислете през седмицата, разсъждавайте, турете всички тия думи в разни комбинации и нови струи ще дойдат в душата ви. Нали сте имали случаи някой път да ви каже някой: „Обичам ви" - и да ви светне. Майката казва на дъщеря си: „Обичам те", и тя веднага се развеселява. Господарят като каже на някой слуга, че го обича, веднага той стане весел и радостен. Но когато този господар се мръщи, духът на този слуга отпада. Когато учителят обича учениците си, те всички са добри.

Искам всички да се отнасяте с любов един към друг. Аз препоръчвам на всинца ви това учение. Предайте го по домовете си, на децата си, направете като онзи мохамеданин деветдесет и девет опита и на стотния вие ще имате едно правилно разрешение на вашия живот - такъв, какъвто трябва в Божествения свят. И като ви се отворят очите, ще кажете като слепия: „Едно време бях сляп, а сега виждам."

Сега мнозина се явяват и казват: „Ти вярваш ли в това учение, в това, което учиш, сигурен ли си? Кой е ходил в онзи свят?" Казвам, в онзи свят не съм ходил, но живея в него. „Тогава при Бога ходил ли си?" Живея в Бога, изучавам Го във всички буболечици, в птичките, във въздуха. Всичко ми прави радост, навсякъде Го виждам, живея в Него, слушам гласа Му. Какво чудно има в това? А вие казвате: „Като умрем, тогава ще отидем при Бога." Като умрем, никъде няма да отидем. Като умрем за нашия егоизъм и го превърнем в течност, спасение има. Но ако умрем, без да превърнем този лед в течност, нашето положение е опасно.

Не живейте със старите идеи, а според тези, които Господ разкрива. Този Господ навсякъде Го виждайте. В един професор, който просвещава - там е Господ; в един свещеник, който поучава - там е Господ; в една жена, която гледа добре къщата си - там е Господ; в един съдия, който добре разрешава делата - там е Господ; във войника, в офицера - навсякъде Него виждаме. За един съдия, който осъди добре, казвам: „Колко е добър." Не мислете, че Господ е само тук, дето съм аз; аз Го виждам във вас. Той казва: „Те са Мои деца и за в бъдеще ще станат отлични хора. Аз се радвам, че ще се преобразят." „Ама те са грешници, в пъкъла ще бъдат", казват някои. Господ казва: „То е временно, те сега са в пъкъла." Какъв по-голям пъкъл от земята!

Ние сме сега в пъкъла и следователно Този Господ сега ни изважда из пъкъла, като ни показва Своята любов, полива ни с нея, като усилва у нас вярата и търпението.

Казвам, всинца сте чада на Бога. В този широк смисъл слушайте гласа Му, вършете волята Му, както вие разбирате, и не се бойте.

1 февруари 1920 г., неделя, 10 ч.
София

АЗ СЪМ ЖИВ

...и ето, жив съм во веки веков; амин; и имам ключовете на ада и на смъртта. (Откровението на Йоана 1:18)

Има един анекдот за културата на мравките, понеже мравешката култура съставлявала една от великите епохи в историята на природата. „Мравка", преведено на ваш език, означава появяване на човешкото его, появяването на човешкия егоизъм. Когато културата на мравките била в апогея на своето най-високо развитие, когато мравките се хвалили с откритията си в науките, с разбиранията си в тайната на природата, с добре организираните си общества, със своя сенат, конгрес или народно събрание, на наш език казано, един ден за тяхно нещастие минава един мравояд и какво става? Попада в тяхното народно събрание, изважда хобота си, и всички техни представители, подпредседатели, министри се налепили на хобота му. Той ги глътнал и си заминал. Явили се философите на тази мравешка култура да разсъждават върху това явление, как е възможно цяло народно събрание да изчезне, да се полепи на хобота на един мравояд. „Видяхме, нещо черно се проточи в народното събрание и всички министри и депутати, всички мравки се полепиха по него като железни стърготини към магнита и изчезнаха в пространството."

Този въпрос още не е разрешен. Всички философи питат: „Де отидоха всички министри и представители на това велико народно събрание?" Аз казвам: отидоха в утробата на мравояда.

Култура! Какво е предназначението на нашия земен живот или на културата? Предназначението й да създаде държава, да създаде домове, да създаде религии и наука ли е? Всичко това ли е? Ако е такъв смисълът на културата, на нашия земен живот, защо тогава да не създадем една велика религия, в която всички да се обобщим? Ако религията е едно велико учение, една велика наука, то тя трябва да бъде приложима към всички разумни същества. В това две мнения не може да има. Следователно всички нейни форми, каквито и да са те, трябва да бъдат еднакво достъпни, еднакво приложими за всички. Аз няма да разглеждам въпроса тъй, както го разглеждат съвременните схоластици, съвременните проповедници, съвременните философи. Аз не минавам нито за проповедник, нито за схоластик, а минавам просто за един събеседник.

Когато някоя фабрика създаде някое красиво шише, какво е предназначението на това шише? Казвам: първо, предназначението на това шише е да го напълните с чиста, бистра водица, та като тръгнете на път, да може да си разхладявате с нея гърлата. Второто му предназначение е да го напълните с чисто мляко, да ви служи за храница. Третото му предназначение е да го напълните с винце, да си пиете и да казвате: „Да живее този-онзи!", докато главата ви се замае. Три предназначения има шишето: за вода, за мляко и за вино. Не е виновно виното, когато размътва главата на човека. Да пие толкова, че да не се размътва главата му. Да си тури човек в една кафейна чаша около два сантиметра вино, ще му принесе повече, отколкото ако изпие цяла винена чаша.

Аз не проповядвам на света пълно въздържание, пълен морал. Знаете ли защо? Да ви проповядвам морал, значи да мисля, че сте неморални. Да ви уча, значи предполагам, че сте глупави. Аз само разисквам върху нещата тъй, както са в природата.

Науката или знанието е светлина за живота ни. Тази светлина подразбира, че ние нито сме умни, нито сме глупави, но сме хора, които постоянно се развиваме. Думите „глупав" и „умен" са неща относителни. Когато имате една култура и внасяте друга култура, пред тази последната минавате за глупав. Когато новата култура вземе надмощие, тогава онези от новата култура минават за умни, а тези от старата - за глупави. И обратно.

Тогава питам: каква е мярката за умните и за глупавите? Като имаш пари, умен си, а като нямаш пари - глупав си.

Христос казва: „И ето Аз живея, Аз съм жив." Думата „жив" подразбира не тъй, както ние сме живи. Един човек, който, като ме слуша, изопачи думите ми и след това се нахвърля отгоре ми, той не е жив, той е мъртъв. И ако аз бих направил същото, и аз съм мъртъв, безразлично е.

Когато съвременните хора говорят, пишат, учат, аз си задавам въпроса: коя е причината, кой е стимулът, който ги подтиква към това говорене, писане, учене. Когато някой ви обича, трябва да се запитате коя е причината, задето този човек ви обича.

Сега Христос казва: „Аз съм жив." Жив е само онзи, който може да влезе във връзка с всички живи същества, да разбира тяхното състояние, да разбира добрите и лошите им страни и да им съчувства в пътя на тяхното развитие. Сега има умни проповедници, които ще кажат, че Господ се гневи, че Той ще накаже грешниците, но това са само символи. Господ Сам

никога не говори. Не туряйте в устата на Господа тези думи, които Той не е казвал. Всички проповедници, които лъжат света, Господ ще ги тури на онази пирустия. Не туряйте в устата на Господа такива думи, които Той никога не е казвал. На Бога гласа отвън никой не е чул. Вие говорите в Името Божие, понеже ви изнася. Човек, когато е слаб, казва: „Тъй е казал Христос, тъй е казал Господ." Защо е казал така? Защото това е в негов интерес. Във всички църкви има същата тенденция. Всички секти на християнството, всички правоверни братя, които просвещават света, изваждат тези стихове от Евангелието, които им лягат на сърце, други пък изваждат други стихове, които на тях прилягат и казват: „Ние сме праведни." Казвам: „Приятели, всички сте прави, но вашите малки бутилки, вашите малки шишета не могат да вземат, да задържат нито една стомилионна част от тази вода вътре в себе си." Не казвам, че това, което сте взели, не е вода, но не казвайте на света, че тази вода, която сте взели във вашите шишета, е всичката. Ако подържите тази вода във вашите шишета два-три месеца, тя ще се развали.

Когато аз ви говоря, говоря ви от една велика книга, от която всеки ден чета. Това аз го твърдя. И в тази книга пише съвсем друго нещо от това, което хората четат.

Всички съвременни хора се лъжат от тези лъжливи преводи на нещата. Бъдещата култура ще седи само в това, да се разкрие истината тъй, че да бъде тя проста, ясна и приложима. Да бъде тъй приложима тя, че да може да цъфне, да даде плод и всички да опитат какъв е вкусът на този плод. Плодът на тази истина ще бъде това, което Христос казва: „Аз съм жив." Само тогава ще бъдем живи! Ако дойде някой да спори с мене, ще го питам: „Ти умираш ли?" „Умирам." Тогава ти не можеш да спориш. Аз мога да изопача твоята мисъл само с бода на своята губерка. Ако бодна с нея малко тялото ти, веднага ще изопача мислите ти. Ти няма да бъдеш философ, а само ще правиш конвулсии, ще дигаш и слагаш краката и ръцете си.

Питам: ако с толкова малко нещо мога да направя такива промени у вас, как можете да философствате? Как можете да се произнасяте, че еди-кой си бил прав и еди-кой си бил крив? Няма прав и крив човек.

Какво нещо е прав човек и какво нещо е крив? Прав човек е този, който се движи по диаметъра на окръжността, а крив е този, който се движи по периферията ѝ. Какво лошо има в кривите хора? Именно тези две противоположности, правите и кривите хора в света, те са, които въртят

това колело. Снемете тази външна обвивка на това колело, да видите какво ще чуете. След като ви возят половин-един километър на това колело, ще кажете: „И пари оставям, и всичко оставям, не искам да се возя на тази кола." Това е кривото. Турете му един диаметър и той ще стане прав. За другиго казват: „Този е прав." Казвам: турете му една крива линия наоколо. Тъй философски мога да проверя нещата.

Ако вие ме оставите, мога да проверя всички ваши недъзи. Като вляза в дома ви, ако жена ви е права, ще кажа: „Турете й една крива линия." Ако дъщеря ви е права, ще кажа: „Турете й една крива линия." Дайте на тези две колела по една ос и хайде, впрегнете ги! Мир и братство ще настане. А сега, съберат се, диаметърът - на едно място, периферията на колелото - на друго място, и философстват: „Ние сме правоверни, а вие - кривоверни." Нито едните, нито другите вършат работа. Кой е крив, кой е прав - това е едно бълникане в света. Не е въпросът в това, кой е крив, кой прав, а въпросът е в това, защо е създаден светът и какво трябва да вършим в дадения момент.

Сега ние си задаваме въпроса: „Трябва ли да вършим нещо?" Да, но трябва един прав и един крив човек, за да свършат една работа в света. После някои запитват: „Има ли в света зло и добро? Да се освободим от злото!" Това е крива философия. Щом си ял от този плод, не можеш да се освободиш нито от доброто, нито от злото, понеже в яденето на този плод се съдържа принципът и на доброто, и на злото. Ядем всеки ден от плода на познанието добро и зло, искаме да се ползваме от плода на дървото, но искаме да се изолираме и от злото. Онзи, който се ползва от този плод, който яде този плод, ще бъде и крив, и прав, ще бъде и добър, и зъл. Какво има да кажете на това? Ще кажете: „Ами защо Ева яде?" Тя беше умна, доблестна и яде, а съвременните дъщери на Ева и толкова не са доблестни. Те са тъй страхливи, че като го боднеш с една губерка, надават вик до Бога.

В беседата от миналата неделя аз говорих от името на природата, а които ме слушаха, казват: „Тъй говори господин Дънов за себе си." Като отидете при някоя чешма, която бучи, която вика „бу-бу-бу", какво ще кажете, водата ли тъй вика, или чешмата? Разбира се, че водата.

Е, какво трябва да кажа аз?

За да бъда прав, трябва да кажа тъй: „Като православната църква друга църква в света няма. Като православните попове други подобни на тях няма. Който отиде в тази църква, само той спасен ще бъде." И тогава всички ще кажат: „Как смеете да говорите против господин Дънов! Той е

отличен човек, той е много добър човек." Или да взема да говоря за евангелистите: „Като евангелистите други хора няма в света. Те са безкористни, работят безкористно, самопожертват се, даром взимат, даром дават, не обичат парите, даром взимат, даром дават. Те са за пример в света, като тях други няма." Те ще кажат тогава: „А, като господин Дънов друг човек няма. Той говори по Бога, да го слушаме." Има и съботяни някакви. Ако взема и за тях да говоря: „Като съботяните други хора няма в света, да пазите съботата като тях. Те са хора безкористни, примерни; те са свети, без- порочни хора, без пари продават, всичко каквото спечелят, на света го дават." И те ще кажат: „А, ето един човек, слушайте го, той е в правото учение."

Да, по отношение на тях съм прав, но по отношение на истината съм крив, защото православните не са такива, каквито ги казах. Защо не са такива? Защото ядат от дървото на познание на добро и зло. И евангелистите не са такива, каквито говорих. Защо? Защото и те ядат от същото дърво. И съботяните не са такива, каквито говорих. Защо? По същата причина.

Следователно във всяка църква като идеш, трябва да стоиш най-малко два метра далеч от кръга им, защото има ританица. Това не е за обида, аз взимам това като принцип. Като взимам великата идея, според нея ние имаме само едно Евангелие, само една евангелска църква. Само великата идея е православна, само в нея има една събота - тя е съботата на доброто. Тъй разбирам това учение. Има само една евангелска църква, тя е единствената православна църква. В православната църква има само една събота, тя е съботата на доброто. И всякога сърцето ти да бъде заето, обсебено от този велик принцип - да празнуваш доброто в света.

Христос казва: „Имам ключовете на ада и на смъртта." Аз се чудя на тези правоверни, на тези религиозни хора, които се плашат от мене. Аз нито власт имам, нито пари имам, нито много последователи имам, няма какво да се плашат от мене. Аз разбирам къде е опасността. Като хвърлиш светлина върху лицето на кой и да е разбойник, той ти тегли куршум. Той казва: „Господине, не хвърляй върху мене светлина, хвърляй светлина върху пътя!" Аз му казвам, че не исках това, но понеже попадна на пътя ми, правя му път и го осветлявам. Аз обръщам малко настрана фенера. Няма какво да се плашат хората от мене. Хората трябва да се плашат от друго, страшна е смъртта, страшен е адът; днешният, съвременният ад е страшен. Съвременните проповедници проповядват на хората друг някакъв

ад някъде си.

Едно малко ангелче, което било на небето щастливо и блажено, като посещавало небесното училище, слушало да се говори за новия свят, за земята. Един ден то казва на един по-голям ангел: „Слушай, ще ми направиш много голямо удоволствие, ако ми покажеш какви са тези нови хора." По-големият ангел го взима на крилете си и го завежда при хората. Като повървели малко из хората, ангелчето запитва: „Ами ти нали каза, че ще ме заведеш долу на земята между хората, защо ме водиш в ада?" „Ами че това са хората, това е човечеството - отговорил по-големият ангел. - По-голям ад от този, който е на земята, няма." От две хиляди години досега всички проповедници все за някакъв си друг ад проповядват. Разправят, че там грешниците с вериги ги връзват, а поповете, владиците, царете напред ги турят, но светът пак не се плаши.

Другояче трябва да разбираме ада. Вие се благодарете, че вашите чувства са тъй задебелели, тъй затъпели, че не усещате всички страдания в света. А какви страдания в света няма! Всички тези страдания изпълват и разсипват нашия живот. Ключът на това: ние трябва да премахнем страданията. Има страдания, които трябва да се премахнат, има мъчения, които трябва да се премахнат, а да останат само естествените мъчения, естествените страдания, тоест тези, които произтичат от Духа, които подтикват към добро. Има мъчения, страдания, които произтичат от самия човек.

Когато аз се уча, трудя, мене ми е приятно, защото от това придобивам нещо. Когато някой ми забива губерка, не разбирам защо ми са тези страдания. Когато някой ме тури на нажежена пирустия, за да изкара от мене пари, тогава положението ми ще бъде като на онзи турчин Хасан, който бил в едно турско кафене. В това време в същото кафене дошъл един бей, който носел една голяма торба с турски жълтици и ги туря на масата. Хасан спира погледа си върху тях и си казва: „Е, да имам тези пари, какъв човек ще стана." Последва той бея, вижда къде оставя парите си и после ги взима. Хасан след това сяда отново в кафенето, но заема друго място. Беят забелязва, че му липсват парите и надава вик. Започва диренето и попадат в дирите на крадеца. Улавят Хасана и го полагат на земята. „Ама, ефенди, ще кажа къде са парите." Набиват го хубаво и му казват: „Още един път такива неща да не правиш!" Втори път друг бей минава, носи торба с жълтици. Хасан гледа настрана, не иска да гледа на торбата с жълтиците.

Сега всичките ви страдания в света са все от такива поводи, мислите,

че златото е за вас. Не, то е за бея, а смъртта носи своята торба и като те хване, ще платиш.

Христос казва: „Аз имам ключовете на ада и на смъртта." В туй седи Христовото учение, да разбираш тези закони, тоест да разбираш законите на силите, които съществуват в нас, за да можем да живеем дотогава на земята, докогато искаме, а не - когато хората искат, да ни изпъждат вън от този свят.

Христовото учение се състои в това - да бъдем безсмъртни, а това е с всеки, който вярва в Бога. Така ще бъдем спасени. Но не е въпросът за спасението, което искаме. Спасението е само един момент, развитието - друг момент, а безсмъртието подразбира да имаш ключа на ада и на смъртта и да кажеш: „Че аз съм жив!" Тогава живият Господ трябва да дойде като свидетел на всяка твоя постъпка, на всяко твое дело, което ти извършваш, и тази твоя постъпка да бъде права пред лицето на Този, в Когото ти живееш.

Някои питат: „Как може да поправим живота си, как може да изменим своето обществено положение?" Може да го измениш мигновено. Като станеш от леглото си, можеш в един момент всичко да измениш. Всички недъзи в света можем в един момент да ги премахнем. Ще ги премахнем само тогава, когато кажем тъй, както Христос е казал: „Не дойдох да правя Своята воля, а волята на Онзи, Който Ме е пратил." Аз искам всички тъй да чувствате и да кажете: „Не волята на Петра, на Драгана, на Стояна дойдох да направя, аз искам да извърша Божията воля." Този Петър, Стоян, Драган, това са ваши братя. „В този живот, който ми е дал Бог, искам да върша Неговата воля."

Така като постъпвате, всякога в ума си ще имате една фигура. Ще забележите нещо във вашия ум, а именно: около 45 градуса нагоре от очите ви ще забележите една постоянна светлина, която ту ще се усилва или отслабва, съобразно вашето вярване. Докато тази светлина е пред вас, нищо не може да ви нападне, всякога ще бъдете живи. Тази светлина иде от този източник отгоре. Всеки може да има туй религиозно преживяване.

На съвременния свят не можем да дадем други методи, законът е следният: нашият мозък трябва да се приготви, клетките му трябва да се приготвят за онези сили, които ще действат. Ако не се приготвят, такива хора ще са като онези, на които като им дадеш да пият две чаши вино, се опиват. Такива хора мязат на онези кадъни, при които отиват някои българки и започват да се черпят. Пийнат по една чаша вино, развеселят се

онези кадъни, започват да играят. Пийнат по още една чаша хардалия, развеселяват се още повече, продължават да играят.

Някой път казват за религиозните хора, че полудяват. Това е вярно. Новото учение подлудява хората. Ти като станеш религиозен и се развеселиш, който не те знае, че си пил хардалия, ще каже: „Липсва му нещо." Нищо, като минат двайсет и четири часа, ще станеш обикновен човек.

Ако това учение, което ви е дадено, произведе известно съмнение у вас, вие ще си кажете: „Това, което видях у този човек, дали е вярно, или не?" Да допуснем, че аз направя нещо у вас, веднага вашето съзнание се оттегля. Да допуснем, че направя следния опит: махвам пред вас и веднага настава мрак. След това всред този мрак ще видите, че една светлина постепенно се приближава, приближава и пред вас се отваря друг един свят, подобен на този, който познавате, с полета, гори и реки. Да допуснем, че това се продължава две-три минути, и после пак махна, при което си дохождате в първото положение. Какво ще си кажете? „Въображение беше това."

Когато онзи астроном гледа през тръбата на своя далекоглед и вижда толкова неща, това илюзия ли е? Де е илюзията - в първия или във втория случай? Ти си отваряш очите и казваш: „Аз виждам." Нищо не виждаш. Ти виждаш ясно предметите на разстояние сто-двеста метра, а на разстояние един километър пред тебе не можеш да различиш поп ли е, войник, офицер, или що. Това виждане ли е? Обаче, ако погледнеш през твоя далекоглед, ще кажеш: „Това е поп или офицер, или такъв-онакъв." Туй е знание.

Духовния свят ние трябва да го проверим. Всеки от вас може да влезе вътре в него. Това не е привилегия. Когато една мравка пълзи по вашето тяло, когато тя влезе в едно общество, когато се качва по главите ви и слуша, мислите ли, че тя може да разбере какво говоря, мислите ли, че тя може да разбере всички съотношения? Ни най малко. Мислите ли вие, че не сте в положението на тази мравка? Мислите ли, че схващате тези велики съотношения на този велик свят?

Ако сега ви кажа едно твърдение, ако ви кажа, че виждам това и това, вие ще кажете: „Виждаш толкова, колкото и ние." Прави сте - от ваше гледище аз нищо не виждам, но от свое гледище аз виждам колкото вас и по-далеч. Но това е мое субективно схващане и не мога да ви го докажа. Няма защо да ви го доказвам. Какво ще се ползвате от това? Не искам да ви

направя адепти. Ако аз говоря за Бога, за невидимия свят, аз говоря от това гледище, защото това е едно благо за всички хора. Казвам: „Махнете всички убеждения от умовете си, всички лоши чувства от сърцата си, за да бъдете свободни да се ползвате от Божествената виделина, от Божествената истина, от Божествената любов, която дава живот."

Христос казва: „Аз съм жив." Вие сте християни. Всеки от вас може да каже, че Христос казва: „Аз съм жив." Можете ли да кажете, че Този жив Христос живее вътре във вас? Вие, които сте от две хиляди години християни, какво извинение може да ми дадете за това, че от две хиляди години насам не сте имали случай да се срещнете с Христа? Това е чудно! Христос е светлина, която озарява цял свят. Христос е жива, разумна светлина, която озарява всичко, не само на физическия свят, но всичко вътре във вашите души.

Всички прояви в този свят, всичко, което става сега у нас, става по причина на това, че и в другия свят стават същите промени. Всяка промяна в другия свят предизвиква промяна и в този свят. Когато стават избори в другия свят, стават избори и тук. Само че когато на небето става един избор, на земята стават десет избора, и обратно - когато на небето стават десет избора, на земята става един. Когато на земята става една война, на небето стават десет войни и обратно. Как ще изясните този закон? И в небето има раждания. Ще кажете: „Втасахме я." Това е учението на Христа. Той казва: „Ако не се родите изново от Дух и вода..." Водата, това е емблема на духовния свят. Христос казва: „Ако не се родите в другия свят, не можете да влезете в Царството Божие." Някои отричат прераждането. Ние не говорим за земята, за земното прераждане.

Казва се: „Трябва да се родите изново." То е друго раждане. Какъв е законът, защо трябва да се раждаме? Във всяко едно раждане се дават условия на човека да се домогне до онези Божествени знания, които да ги внесе в съграждането на своя живот. Питам: онзи, който изучава музиката, какво постига с усилията, които прави при изучаване на новите упражнения? Домогва се до нови знания. Ако започне да свири „Цвете мило, цвете красно" само в една позиция на цигулката, майката казва: „Стига си свирил това „Цвете мило, цвете красно", гръмна ми главата." Така и ние, съвременните хора, цял ден свирим „Цвете мило, цвете красно" на една позиция, а се залавяме за религия. Постоянно говорим: „Вярваме в Бога, вярваме в Бога." „Разбирате ли Писанието?" „Не го разбираме." „Не си православен." Тъй се запитваме и отговаряме. Аз казвам: този

религиозен човек е човекът на „Цвете мило, цвете красно", той започва своите първи упражнения на първата позиция. Който научи да свири „Цвете мило, цвете красно" на други позиции, с всичките му вариации, ще му кажа: „Свири ми пак."

Срещне те някой, пита те: „Ти вярваш ли в Христа, православен ли си, символите знаеш ли да четеш?" „Зная." Хубаво, започва да чете. Добре, но утре на пазара ти продава маслото за осемдесет лева килограма. Срещне те друг: „Ти вярваш ли в Христа?" „Да, аз съм евангелист." Друг: „Аз съм съботянин." Кръщава те той, но утре му поискаш пари на заем, взема ти полица, дава ти пари с дванайсет-петнайсет процента лихва. Ако не можеш да ги изплатиш, продава къщата, вещите ти. Това не е религия, не е съботянство, не е евангелизъм, не е нищо.

Сега, приложете това правило, приложете Христовото учение. Вие жените приложете това учение, защото сега всеки дом си има религия. За да възкръснем, трябва да приложим това учение.

Сега аз искам вие да ме опитате и аз да ви опитам. Аз не искам да вярвате в мене - аз искам да вярвате в душите си, аз искам да вярвате в духа си. Вие не живеете за душата си. Досега сте я впрягали, изнудвали, не живеете за душата си.

Срещна някой човек, обидя го. С това аз обиждам своята душа. В небесния език не е позволено душа да обижда душа. Трябва да сме нежни и деликатни, тъй както Бог е нежен и деликатен към нас.

Като прочетете цялата глава от Откровението, виждате, че там се говори за светилници. Вие трябва да имате тези светилници, тези седем духове. Тези духове може да се изразят чрез кого и да е. Може Толстой да е написал някоя велика книга, която да ви повлияе, може Матей, Йоан или Лука да е - безразлично. Всеки човек, който може да видоизмени живота ви, да ви даде подтик, той е човек, в когото може да вярвате. Безразлично е кой е изказал истината. Онзи човек, който казва истината, той е едно с Бога. Може да е някое дете, но казва ли истината, аз ще го слушам тъй, както бих слушал всекиго, ще се ползвам от това дете. Йоан казва, че когато видял всичко туй, паднал и бил мъртъв. Какво показва това? Това показва, че земният живот не може да издържи вибрациите на този чист и свят живот, следователно той паднал като мъртъв. След това Христос полага ръката Си върху него и го подига, като му казва: „Не бой се, Аз съм жив."

Всеки от вас трябва да падне като мъртъв, да преживее това

състояние. Докато не паднете мъртви като Йоана, докато не умре вашият егоизъм, вашето лично аз, за което сте живи, няма да бъдете живи. Всичко това трябва да падне мъртво - не да изчезне егоизмът ви, но да се подчини, да се впрегне като вол, за да служи за развитието на бъдещата човешка култура. На егоизма сме служили осем хиляди години, достатъчно е царувал той. Трябва сега да го сменим. Зарад егоизма с цял свят се скарваме, мъже с жени, дъщери и синове с приятели и приятелки. Някой казал нещо за жена ти, ти се скарваш с него. Защо? „Имам достойнство." Моето достойнство се състои в това, което аз правя зарад своята душа; моето достойнство се състои в истината, на която служа, която произвежда любовта; моето достойнство се състои в извършването на туй, което ми дава живот, и което на хората дава живот.

Ще ви кажа как гледам на хората в света. Тези хора ни помагат да извлечем злото навън в света. Хората ни помагат да извадим нечистотиите навън от нас. Защо са направени парите? Чрез тях излизат всички нечистотии навън. Когато ми изпрати някой човек една мисъл, чрез тази мисъл той ме обновява. Друг път с някой човек постъпя зле, нахокам го, но този човек тихо и спокойно ме погледне и си замине. Аз казвам: „Този човек ми направи едно добро, защото взе от мене онези нечистотии."

Следователно, когато се правят някои общества, те не се правят за благо, а само за улеснение, да не би ние да се задушим. Затова правим и толкова прозорци, за да не би да се задушим. Колкото повече прозорци, толкова по-добре.

Та от мое гледище, аз не се обиждам от хората. Като ми забие някой губерка, аз не че не чувствам, не, аз чувствам болка, много дълбоко я чувствам, но си казвам: такъв е Божият закон, трябва да се носи. Заради мене са носили, аз за другите ще нося. Това е християнството - един изпит. Когато ти изпитваш туй жило, Христос, Който е жив, ти казва: „Не бой се, Аз ще ти покажа истината, тази отрова не ти е потребна." И Господ прави същото в моята лаборатория. Какво правя аз в своята лаборатория? Взимам тази отрова, турям я в едно шишенце и започвам, трябват ми лекарства. Утре дойде друг някой, ужили ме. Взимам отровата, турям я в друго шишенце. В моята лаборатория имам хиляди шишенца с лекарства за разни болести. Аз казвам: „Тази отрова ми я даде Иван Драганов, отлично лекарство е тя. Купих я от неговата аптека, скъпо платих за нея, но отлично действа. Това шишенце с отрова пък от аптеката на Петър Стоянов - скъпо е, но действа отлично." А сега вие, като не разбирате науката, сърдите се,

казвате: „Не ми трябва това шишенце."

Христос казва: „Имам ключовете на смъртта." За тази именно отрова говори Той, от която ние сами се умъртвяваме - не знаем как да изваждаме отровата. Срещне те някой човек, забие ти отровата, срещне те друг - също ти забие отрова и ти най-после казваш: „Няма какво да се прави, ще се мре вече." Няма какво! Викат поп да изповядаш греховете си. Туй си направил, онуй си направил, изповядаш всичките си грехове. И после казват: „Отиде в Царството Божие." Това е залъгване. Свещеникът не трябва да го залъгва, а да извади всичката отрова от неговата душа, трябва да му каже истината.

Тези наши езици! Видите ли тези губерки? По- опасна губерка от езика в света няма. Някои от тези губерки съм опитал. Като ме погледне някой, очите му святкат, казва: „Знаеш ли какво мога да ти направя?" Зная, зная, ще ми забиеш губерка. Той продължава: „Да, досега аз малко съм я забивал, само половин сантиметър, но сега ще я забия тъй, три сантиметра навътре." Зная, зная, ще пуснеш своята отрова. Няма какво да си святкаме очите. Сега тази същата губерка да употребим за други неща в този свят.

Аз някой ден ще направя един опит с вас. Ще повикам редица болни, неврастеници, ще забия своята губерка в тях и всички тези хора в половин час вътре ще оздравеят. Ама защо ще направя това? За да покажа истинността на този велик Божествен закон, че няма в него изключения; за да покажа това на онези, които не вярват, и на които вярата се колебае, които постоянно мислят какво ще стане с нас. Няма нищо, вие хора ще станете, хора в пълния смисъл на думата.

Какво искам да ви кажа? (*Учителят вдига ръцете си нагоре*.) Българите като играят ръченица, тези две семена на истината, положени долу в почвата, дават най- добрия живот вечен. Значи това семе, което може да се посади в името на Божията любов и Божията мъдрост, израства едновременно от тези два велики принципа - единият е принципът на ада и смъртта, а другият - принципът на живота. След като се развие в почвата, от него произлиза животът.

Христос казва: „Имам ключовете на ада и на смъртта." Този ад, тази смърт ще се отнеме от Божията виделина, ще се отнеме тази отрова и ще остане това живото, което носи живот.

Сега вие търсите Христа в този или онзи. Аз ще ви кажа защо има спор между проповедници. Някои мислят, да не заема аз мястото на Христа, та за тях да не остане. Аз никога не съм мислил това нещо. Защо? Защото, ако взема това място, за тях няма да остане. Те не смеят да кажат

това нещо, но аз казвам, че нито аз, нито те са Христос. Аз определям Христа така - Онзи, Който се е мъчил за всички в света, Той е Христос, а онзи, който никога не се е мъчил, той е антихрист.

Следователно, който иска да заеме мястото на Христа, да бъде Христос, нека се мъчи като Него. Аз ще бъда пръв, който ще го призная. Всеки момък, който иска да вземе някоя хубава мома, казва: „Аз съм сила, ако се съединиш с мене, ще бъдеш щастлива." Момата казва на майка си: „Аз намерих своя избраник. Отсега нататък не ми трябваш нито ти, нито баща ми." Родителите се съгласяват, турят им венец. След две години тя дохожда при майка си разчорлена, казва й: „Мамо, моят спасител е лош, бие ме. Гърбът ми е посинял от моя спасител." Майката казва: „Светът е пълен с такива спасители. Във всяка църква, във всяко общество, във всеки дом ги има."

Това е лъжливо учение. Онзи избраник не трябва да оставя нито една прашинка да падне върху неговата възлюблена. Това е спасител, това е учението на Христа.

Христос безмълвно стои и чака да Му туряме прах. Другояче аз съм се разговял с Христа, другояче Го разбирам, познавам Го много добре. Ако другите хора не познавам, поне Христа познавам, говоря с Него и Го познавам. Като Неговия език, като Неговите думи, като Неговото учение не съм срещал никъде. Това учение е, което обхваща всичко в своите размери, дава подтик на съвременното общество, на съвременната наука, на съвременната държава. И туй брожение в света се дължи на този велик Негов дух, Който работи в дълбините на цялото човечество, в дълбините на земята и всичко от Неговия център се изхвърля сега навън като циреи. Няма да минат и десет години, и всичко ще се изчисти. Човечеството ще се изпоти три пъти по всички правила. Такава пот ще има, че три пъти ще си съблече ризата, както майката съблича детето си, и след това хората ще се почувстват освежени. Всички лъжливи учения, в които са потънали човешките души, всичко ще се изхвърли като пот от тялото ни към повърхнината на кожата и ние ще се освободим от сегашните си заблуждения. Това е ключът, с който Христос отвори ада и ни извади. Той изхвърли смъртта от ада и каза: „Аз съм жив." Този живот изкарва смъртта навън из ада, от нашите души.

Сега положете вярата си в един принцип: няма сила в света по-силна от живота, няма сила по-мощна от живота. Най-мощната сила, която аз зная вън от Божествения Дух, това е животът. Той е най-слабият и най-

силният. Той е като водата. Водата е най-слабата, тя е и най-мощната по своето действие. Всички промени вън от нас на земята се дължат на водата и всички промени вътре в нас се дължат на живота.

Следователно, ако впрегнем тази сила, този живот, разумно, ще имаме най-добри резултати. Изхвърлете от ума си мисълта, че сте грешни, че Бог не ви слуша, че еди-кой си казва тъй и тъй, изхвърлете разните преводи на разните автори и се обърнете към Господа! Този Господ, Който има ключовете на ада и смъртта и държи под Свой контрол, за да не би смъртта да вземе надмощие над Неговите деца, над човека.

Ако смъртта съществува, тя съществува по причина на един определен закон непринуден, защото ние доброволно я приемаме, ние доброволно ядем от плода на познанието на доброто и злото. Докога ще умираме? До който ден ядем от плода на доброто и злото, от забранения плод. Кой е този плод? Той е мравешката култура.

Сега ние, учени и прости, религиозни и философи, мислим, че ще свършим добре. Ние всички може да свършим като онзи православен свещеник, който казвал на жена си: „Жено, аз досега, слава Богу, съм живял много добре и мисля, че като отида на онзи свят, ще взема първо място. Забележи това." Дава й наставления, какво да прави. Един ден умира. След десет години и жена му умира и тръгнала да го търси. Отива в рая - няма го. „Какво стана с мъжа ми?" Казват й: „Има друга област на рая, там го търси." Отива там и там го вижда. „Че как стана това?" „Не се смущавай, една погрешка стана. Дядо владика е тук долу под мене, а аз съм на неговите рамене." Много съвременни проповедници, евангелисти ще се намерят на раменете на владиката.

Аз считам православните по-правоверни, по-искрени от евангелистите. В евангелистите има повече неискреност, повече лицемерие. Те, макар и да имат повече знания, извъртват стиховете. Ако е за извъртване, аз зная повече да извъртвам. Като ти мушна своята губерка, ще направя такова извъртване, че никога няма да спориш.

Ще ви приведа един анекдот. Имало един господин, който обичал да хули дявола. „Внимавай - му казал дяволът. - Дадена ми е висока служба от Господа. Ти кой си, който ще ме съдиш? Мене Господ ще ме съди. Ти си един пигмей, аз съм господар в света, аз ще напълня твоята глава." Този дух се преобръща на едно красиво магаре. Минава господинът покрай пазара, вижда туй магаре, запитва за цената му. Оказва се евтино. Потъргува се и го купува. Отива да го напои на чешмата, която била с два

чучура. Магарето влиза в чешмата и показва ушите си през двата крана. Дохожда един господин на чешмата и той му казва, че магарето е влязло вътре и се виждат само ушите му. Може ли цяло магаре да влезе в чешмата? Взимат, че го набиват. Той казва на магарето си: „Излез, че толкова пари платих за тебе." Дохожда друг господин на чешмата. Магарето пак си показва ушите. „Виждам те, но не смея да казвам вече."

Питам ви: какво ви ползва това, че вашето магаре си мърда ушите, та разправяте на всички? Ще ви бият хората. Всички тези лъжливи учения - Божествени, религиозни, философски, мязат на това красиво магаре, което влязло в коритото на чешмата и си мърдало ушите. Казвам: хубаво, искам да излезе магарето, но не излиза.

Въпросът стои в следующето. Христос казва: „Аз съм жив."

Съвременната Христова църква може ли да каже тъй: „Жив е Онзи, в Когото ние вярваме, и Той има ключовете на ада и смъртта." А не да казват, че ние сме православни, евангелисти, католици, съботяни.

Този Христос, в Който вярвате, жив ли е? Живее ли вътре във вас? Имате ли тези откровения, които четете? Как ги тълкувате? В Откровението се говори за зверове с по четири рога, за някакви светилници. И ще седнат сега да изопачават в тълкуванията си, че туй било това, онуй било това. Това нищо не значи. Звярът си е звяр, рогата са си рога, тръбата си е тръба, светилникът си е светилник, звездата си е звезда. Какво ще ми тълкувате? Аз зная кое какво е. Този светилник турям на масата да ми свети. Това са седемте светлини, от които да просветнат умовете ни. Седемте звезди, то са онези пътеводни учения вътре, това са силите на човешкия дух, които го карат да разбира дълбоките тайни в природата. Що е тази тръба? Това е неговото ухо. Ще започнат да говорят за тази тръба, каква била тръбата, с която архангел Михаил затръбил. Ухото е тръбата, Господ го е турил, за да разбереш външния звук - дали е за бой, или за мир, да разбереш това учение, което иде, дали е право, или криво. Тази тръба е и човешката уста. По-голяма тръба от тази - от човешката уста - има ли? Казват: „Този ангел засвирил с тръба." Това показва, че когато толкова хиляди хора се съединят, с един ум да заговорят, това много нещо ще донесе.

Какво показва архангел Михаил? Че ще дойде истинската тръба. Когато нашата уста ще започне да говори велико, разумно в света, тогава този ангел отгоре е проговорил. А тези проповедници започват да говорят, че трите жаби, които излезли от морето, означавали спиритизма. Ами там

не е писано, че това е спиритизъм. Спиритизмът е от тебе.

Факт е, че жабите излезли от морето. Морето показва света. А Йоан какво казва? Казва, че който приложи това пророчество, ще вземе нещо. Е, приятели, вие, които прилагате на Йоана пророчеството, знаете ли какво ще стане с вас? Ще бъдете наказани.

И тъй, тези жаби излезли из света, из морето. Не обвинявайте спиритизма, че той разрушавал света. Питам ви: преди четирийсет и пет години, когато нямаше спиритизъм, кой разрушаваше света? Спиритизмът от четирийсет и пет години насам го развращава, ами дотогава кой го развращаваше?

В това тълкувание няма никаква логика. Де е това, което развращава човешкия ум? Не е нито спиритизмът, нито православието, нито евангелистите, нито които и да са други. Ще кажете: „Християнството развращава света." От коя година е православието? Няма две хиляди години. Ами преди две хиляди години кой го развращаваше? Не е значи християнството причината. Не може да се разсъждава с такава логика. Християнството и всички учения могат да станат проводници на такива лъжливи учения в процеса на развитието. Тази губерка може да послужи да насади микробите и да се заразиш.

Христос казва: „Приемете, че Аз съм жив." Сега вие, които слушате, не вярвате, че Христос е жив. Ако аз ви кажа, че Христос е тук между вас, какво ще кажете? Вие ще кажете: „Олса, олса, господин Дънов е." Христос е тук, но не като един физически елемент, а като духовен елемент, не като физическо същество, а като духовно същество. Този Христос, Който е между нас, е много по-реален, отколкото вие всички, които сте тук.

Всички, които ме слушате, имате известни чувства към мене, казвате: „Много добре." Но след пет-десет години може да ме забравите. Вашите чувства са преходни. А този Христос, за Когото ви говоря, не е било време в човешката еволюция да е забравил някого. Това е Христос. Не съм констатирал факт, който да показва, че Христос е забравил някое живо същество, което се мъчи. Той не е забравил никого.

Това е живият, великият Христос, Който днес се изявява на бялата раса. Всички проповедници, всички свещеници трябва да възприемат Неговото учение, иначе те ще носят своите грехове. Но да оставим това, те ще ме извинят, аз не говоря за тях. Аз им направих една малка услуга, те ще бъдат десет градуса по-добри от по- рано. Аз отнех малко от тяхната отрова. За в бъдеще ще направя, всяка една губерка, това говоря на мой

език - „аз ще направя", не ме разбирайте криво; на ваш език ще кажа: „Живият Христос ще направи всяка губерка, която трови, да изважда отровата на всички." Този Христос казва: „Ще извадя отровата от езиците на всички управляващи, на всички проповедници, майки, бащи, братя и сестри и няма да се намери същество, у което на върха на езика да остане отрова."

Тъй говори живият Христос! Ще го направи, и един ден, когато се срещнем след хиляди години, защото толкова години ще царува Христос, ще можем да се поздравим без отрова.

Тогава можем да се целунем със свято целуване.

След хиляди години на всинца ще ви дам по една целувка.

22 февруари 1920 г., неделя, 10 ч.
София

ЩО КАЗВА ДУХЪТ

Който има ухо, нека слуша що казва Духът към църквите. (Откровението на Йоана 3:13)

За живота е потребно разбиране в прав смисъл. Разбирането се отличава по това, че всякога носи обновление.

„Който има ухо, нека слуша що казва Духът към църквите." В този стих са важни следните две неща: „който има ухо", „да слуша, що казва Духът". Думите „ухо" и „слушане" - това са две душевни състояния.

Ухото подразбира известни органи, които душата си изработила. Значи само този, който има този орган изработен, само той може да слуша. Ухото е орган на физическото поле.

Казват, ухото е външна страна. Да, но между ухото и казването има известно съотношение, както и между слушането и Духа има съотношение. Когато българите кажат, че Духът витае, тоест обикаля около някое място, това показва, че по този въпрос те имат особено изопачено понятие, че Духът изявява своето присъствие по един осезаем начин за живите.

Когато кажем, че Духът говори в един народ, то значи, че този народ може да мисли, може да разбира. Същото е и когато Духът говори и у един човек. Този човек разбира и мисли правилно.

В аналите на окултната наука се говори, че когато Господ създал първото царство, което било още в предисторически времена, хората се намерили в едно безизходно затруднено положение и не знаели как да разрешат много въпроси в живота си. Царят им бил много благочестив човек и затова се обърнал за помощ към Бога. Бог послушал молитвата на царя, изпратил един ангел от небето, който му донесъл едно житно зърно и казал: „Това житно зърно с мярка няма да го теглите, с кола няма да го пренасяте, по пътя няма да го хвърляте, в хамбари няма да го запазвате и всеки човек ще вземе на гърба си от това житно зърно толкова, колкото може да носи. Ако служите на този закон, ще бъдете щастливи, но в деня, когато му измените, ще ви сполетят най-големите нещастия."

Ако ме запитат хората, защо страдат, ще кажа: хората в съвременния свят страдат, защото това житно зърно с крини го мерят, на коли го пренасят, по пътя го хвърлят и изгнива, в хамбари го съхраняват. Всеки човек трябва да носи от житното зърно на гърба си толкова, колкото му е

потребно. Това е един велик закон, който може да се приложи навсякъде в живота. Житното зърно е една математическа формула.

В геометрията си служат с прави и криви линии, с разни фигури, тела. Например кръгът е една фигура. Като сте изучавали геометрията, можете ли да кажете какво означава правата линия, какво означава кръгът? Можете ли да определите в геометрическо отношение какво приложение има правата линия, кръгът в живота? Вие казвате: „Правата линия е диаметърът в кръга." Да, но правата линия има и друго значение.

Съвременните физици, които изследват вибрациите на музиката, на светлината, правят различни опити в това отношение и са забелязали следното. Взимат два камертона - единия в хоризонтално, а другия в перпендикулярно положение, и срещу тях поставят едно малко огледалце. В това огледалце насочват малък сноп светлинни лъчи, които се отразяват на едно бяло платно. След това подвижват камертоните. При движението им, върху бялото платно се образува един кръг. И тъй, тези два камертона при движението си образуват най-простата фигура - кръг, движение в периферия. Колкото повече се намаляват вълните на този тон, толкова повече и кръгът се намалява, става елипса, докато най-после се образува права линия. Онези от вас, които са изучавали физиката, може да проверят това нещо.

Какво означава кръгът? Кръгът е проявлението на физическия свят. Диаметърът е неутрална зона, преходен стадий или граница от невидимото към видимото. Следователно, когато енергията на физическото поле започва да се намалява, ние се приближаваме към правата линия, а когато енергията на физическото поле започва да се увеличава, ние се приближаваме към кръга. Това показва, че всички наши съотношения на физическото поле са отмерени. Ако сега единият от тези два камертона е нагласен една октава по-високо от другия и ги ударим, то вълните на трептенията от двата камертона ще образуват една осморка. Оттук извеждам, че камертонът на сърцето е перпендикулярен, а този на ума - хоризонтален. Следователно интензивността на ума е два пъти по-голяма, отколкото тази на сърцето. Това значи, че материята на ума е по-висша, по-деликатна, или както казват простите хора - по-дребничка.

И тъй, който има ухо, нека слуша що казва Духът. Велико е това ухо, с което трябва да слушаме. Кого? Духа, разумното, Което Бог е вложил вътре в нас. Всеки трябва да вникне в това Велико. Всички съвременни хора страдат от това, че не слушат Духа, а слушат външните проявления на

живота. Ако се вслушвате в онзи тъпан, който бие безразборно, какво може да научите? Ако се вслушвате в газената тенекия, която дрънка, какво може да научите? Ако се вслушвате във всички неща, които са обхванали този свят, какво може да научите? Едни от хората в света са учители, други - свещеници, трети - съдии, четвърти - бащи, майки; всички заемат разни длъжности. Но питайте тези хора какво са научили досега. От осем хиляди години майките раждат деца, но стават ли тези деца по-добри? От осем хиляди години съдиите съдят, но можаха ли да направят нещо по-добро? От осем хиляди години свещениците, проповедниците все проповядват, можаха ли да научат хората на Божия закон? Войниците, офицерите все силата прилагат, можаха ли да поставят света в тези граници, които са необходими за тяхното развитие?

Всички хора все света управляват и не е оправен. Защо? Защото са се отклонили, Духа не разбират. Ако днес някой каже думата „дух", всички се плашат. Няма защо да се плашите, Духът е един велик принцип и когато ти говори Той, в ума ти става разширение и се явява светлина, сърцето ти също се разширява и животът ти се осмисля. Духът не е някакво влияние като вятъра или като светлината, Той е нещо повече; в действията Му няма пресекулки, Той е непреривен. Той е сила, която действа и ще действа от начало до скончание на света. Тези пресекулки в действията на Духа ние ги създаваме. Ако вляза в някой замък и затворя всички прозорци, изпъдя светлината навън, кой е виновен за това - слънцето или аз?

Някои питат защо земята се върти? Въртенето на земята показва състоянието на хората. Земята като се върти, настава ту светлина, ту тъмнина. Така и вие като се гневите, сърдите, настава тъмнина, а помирите ли се, настава светлина. Хората казват: „Какъв смисъл има въртенето на земята?" Въртенето на земята показва състоянието на човешката душа. Светлата страна на земята показва, че разбираш Бога, а тъмната страна показва, че не Го разбираш. Някои казват: „Да се разберем!" Казвам: ако живеете в тъмната страна, няма да се разберете, вашите отношения ще бъдат противоположни едни на други. С гладен, с жаден човек всякога мога да се разбера. Как? Като дам на гладния половината от хляба си, а на жадния - една чаша вода. Но ако вместо да му дам хляб и вода, взема неговия хляб и манерка, пълна с вода, няма да се разберем.

Следователно вие трябва да разбирате тези прости принципи в живота на всеки човек, както и във вашия. Не ги ли разбирате, ще понасяте лошите последствия, създадени от тяхното неразбиране. Причините може

понякога да са малки, но създават големи последствия.

Например преди години един американец доил вечерно време кравата си и оставил свещта зад нея. Тя бутнала със задните си крака свещта и бързо пламнало сеното, от което се запалили околните къщи, а след това и цял Чикаго изгорял. Този бил най-големият пожар в Америка. В този пожар един богаташ изнасял касата си от канторатa и като вижда да минава покрай него един беден човек, казва му: „Господине, ще ти дам двеста и петдесет хиляди лева, помогни ми да изнесем с тебе парите, за да запазя живота си от изгаряне."

Сега и аз ви казвам: „Пожар има, Чикаго се запалил!" А днес всички учени хора стоят и се занимават с касите си, запитват се един друг: „Колко ще ми платиш, за да пренеса касата ти?" И ти, и касата ти ще загинете, Чикаго се е запалил.

Господ не ни е пратил да ставаме милионери, майки, бащи, проповедници, но ни е изпратил на земята да бъдем ученици на Великото Божествено учение, да се научим как да живеем. Може да кажете, че това учение е в разрез с разбиранията на хората. Може да мислите и така, но няма да се минат и десет години, и Онзи, Който е създал света, ще ви покаже дали в него има закона, дали има Божествена правда, или не. Няма да се намери човек до това време, комуто дебелата глава да не узрее. Тъй чета аз, тъй са ми казали: и най-дебелата глава в света ще разбере, че законът на Бога е всякога един и същ, че житото не трябва нито да се тегли, нито с коли да се пренася, нито в хамбари да се пренася, а всеки да носи толкова, колкото му трябва.

Не мислете, че с това искам да ви заплашвам, но като се минат десет години и се сбъдне това, което сега ви говоря, ще се уверите в моите думи, в това, което по-рано ви е казано. Запишете това в книжката си. Не ви казвам това, за да го тръбите всред света, да внасяте страх навсякъде, а да вземете във внимание думите ми. В света ще се народят такива хора, че в продължение на десет години най-много ще се откажете от правото си да служите на стария си господар. Господ ще уволни всички Свои нечестни служители, а ще остави само тези, които честно са Му служили. Ще си кажете: „Нима няма повече да съществуваме?" Ами животните не съществуват ли?

Вие ще си съществувате, но бихте ли желали да бъдете в положението на едно животно, на един кон например? Какво говорят конете, които постоянно ги впрягат? Какво говорят говедата - крави и

волове, на които касапите всеки час теглят ножовете си? Какво казват невинните овци, когато стават жертва на нашия ненаситен апетит? Замисляли ли сте се някога върху тази велика загадка в живота? Ще кажете: „Тъй е определил Господ." Не е определил Господ така. Като прочетете първата глава от Библията, ще видите, че Господ е определил за храна на животните трева и корени, а за човека - плодове. Там не се говори за колене на овци и волове. Но като излязоха хората от рая, образуваха кръга, създадоха си различни „верую", но тези техни „верую" не са Божествени. Ако някой мисли, че неговото верую е право, той е прав само петдесет процента. Верни са само тези твърдения, които живеят в Божествения храм, в Божествения рай. Затова, когато някой ми говори, че веруюто му е право, питам го: „Ти живееш ли в рая?" „Не." „Тогава нямаш право да говориш."

Някой казва, че е силен. Дръжте го три дни гладен и после му дайте да носи товар, ще проверите силата му. Казвате: „Добре, но църквата поддържа моето твърдение." Коя църква? В Евангелието има две идеи: църква и Царство Божие. Църквата е един вътрешен процес, а Царството Божие е външен процес, който оформява всичко. Питам църквата: де са вашите форми, де е вашето верую, което казва: „Вярвам в Единаго Бога Истиннаго..." „Ако вярваш в Бога, вярваш ли в Неговата любов?" „Вярвам." „Вярваш ли в Неговата истина?" „Вярвам." „Вярваш ли в Неговата мъдрост?" „Вярвам." „Имаш ли хамбар?" „Имам." „Ами жито?" „Имам." „Магаре имаш ли?" „Имам." „Тогава в тебе няма никаква Божествена любов, никаква вяра, истина, мъдрост; всичко е човешко."

Това не са мои мисли, тъй говори Духът. Това са мисли на живия Господ, Който държи живота и благодарение на Когото днес всички министри, бащи, майки, учители, проповедници се ползват от благата Му. Не мислете, че живият Господ е заминал някъде на небето. Не, Той слуша, всичко слуша. Неговото ухо е толкова остро, че схваща и най-малките въздишки на хора, които страдат.

Като четете Откровението, срещате места, дето се говори как викат душите на заклани животни. Сега не искам само да се афектирате, а да приложите Божественото учение, Божествената любов. Това учение е старо, много пъти сте го учили. Как ще го приложим? Като дойде някой при мене, ще му кажа: „Аз не тегля житото, в хамбар не го пазя. Влез, вземи си колкото ти трябва." И ние сме учени хора, християни, но на нашите полици има по двама-трима гаранти. Казват ти: „Ти си наистина

много честен човек. Майка ти и баща ти също са честни хора. Вярвам ти, но за да бъда сигурен, нека ми гарантират." Това показва, че този човек не вярва в тебе петдесет процента.

Като ви говоря сега, хората ми вярват само петдесет процента. Казват ми: „Дай гаранти." Аз гаранти не давам. Гарант ми е живият Господ. Ако искат, нека всички българи се съгласят да живеят тъй, както им казвам. Ще проверят сами, че Господ управлява света, и ще ми повярват. Аз не говоря схоластика. Дали аз, или друг някой, все ще се намери човек, който един ден ще направи този опит.

Съвременните хора завиждат защо еди-кой си направил нещо, а не той сам. Когато ще си правиш кола, все ще трябва да дойде човек и да ти я направи. „Ама не съм доволен както ми я направи ти!" „Добре, ти си я направи и по-хубаво." „Не мога." „Е, тогава ще бъдеш доволен от това, което ти дават." Друг е въпросът, когато се качиш на колата и започнеш да заповядваш. Като ти я поправят, ще мълчиш. Детето ти е болно, на смъртно легло е. Трябва да дойде лекар. Викат едного. „Ами този ли намерихте?" Е, хайде друг! „Ами него ли пък намерихте, нали му зная рода?" Безразлично е дали ще дойде Иван, или Драган, главно е да се даде помощ на болния.

Сегашното общество боледува. Питам: де са лекарите ви? Как ще се подобри това общество? Ако искате да поправите света с тези педагогически методи, с които досега сте си служили, все същата кал ще си гази. Със съвременните методи, с които си служите, обществото не може да се подигне нито на един милиметър. Ако искам да извадя един човек от калта, нали трябва да имам основа. Ако извадя този човек временно само от калта, нали и аз след него ще отида. Такива са сегашните реформи! Реформират се хората. Единият се качва на гърдите на другия. Казвам: в това положение и двамата ще потънат, единият - по-напред, другият - по-късно. Защо? Нямат основа.

Следователно онова учение, което може да ни по- дигне, да възпита нашите деца, да даде нов строй, трябва да се зачита. Всеки трябва да зачита правата на всяка душа, защото тя е Божествена и е създадена от Бога.

Духът казва: „Който има ухо да слуша, нека слуша." Какво ще стане с този, който няма ухо? Преди десетина години на пристанището в Бургас се трупаха, блъскаха пътници, за да се качат на парахода. Идва по едно време един български овчар, придружен от кучето си. Купува си билет, но кучето го тегли, тегли назад, да излезе вън от пристанището. С това теглене назад кучето иска да каже: „Този параход няма да излезе на добър край." Всички

пътници, като гледали, че овчарят се колебае да влезе в парахода, казват му: „Бързай да влезеш, че ще изгубиш билета си, щом веднъж си го купил." Овчарят им отговорил: „Нищо, няма да тръгна. Кучето ми никога не ме е излъгвало." И наистина, единственият човек, който се избави от катастрофата, която сполетя парахода, това беше овчарят, защото и до днес не се знае де е пропаднал този гръцки параход.

Аз взимам кучето като емблема на приятелство. То казва на човека: „Аз искам да ти бъда верен, затова послушай ме." Кучето обича човека и с това изплаща греховете си от миналото.

Какво трябва да се прави, след като Бог ни е кредитирал? Казвате: „Трябва да се приготовляваме за другия свят." Къде е този свят? Другият свят и този свят са едно и също нещо. Ако имате един обширен замък, а живеете само в една-две от неговите стаи, целия замък ли обитавате? Тези една-две стаи представляват само част от целия замък. Така и земята е част от Вечното, Необятното. С много доказателства, с много примери мога да ви докажа ъгъла на ограничението на вашето зрение. Вие казвате: „Аз виждам един човек." Да, но ако чрез окултните закони докараме светлината в такова положение, че човекът да стане невидим, какво ще кажете вие? Следователно всички сенки се дължат на ъгъла на светлината, на отраженията, които се явяват, и вследствие на което предметът не се вижда. Измени ли се ъгълът на светлината на 45 градуса, веднага у вас ще се открие друг свят. Тази истина е тъй ясна, че се чудя как хората не я разбират.

Ще направя едно философско разсъждение. Да допуснем, че душата ви би била поставена при такива условия, че да изпитва всички неща чрез една малка дупчица. Например душата ви е поставена в един малък камък. Какво ще забележите тогава? Ще намерите, че едни неща са сладки, други - горчиви; едни - топли, други - студени. Ще кажете: „Това ли е светът?" Да, но светът не иска това. Да допуснем, че душата ви е поставена в този камък и само окото проглежда. Какво бихте забелязали? Ще виждате всички сенки, всички цветове, всички промени на светлината, изобщо всичко, което се възприема само чрез окото. Ако се приложи и ухото, тогава ще се разбере, че има и друго нещо в света.

Да допуснем, че у вас се събуди това ново шесто чувство, което хората са изгубили, какво бихте виждали? Ще виждате на далечно разстояние, ще знаете какво става сега например в Америка или къде и да е другаде. Казвате: „А, вижда той." Е, нали имате телеграф. Телеграфирайте

и проверете вярно ли е това, което ви казва. Ще видите, че е вярно. Например някой ви казва, че в Чикаго в този момент еди-кой си професор преподава еди-какви си лекции. Проверете дали е вярно това. Проверявате - така излиза. Как ще обясните тези факти? Кой е объркан - аз или другите хора? Тук не е въпросът за объркване, но за притежаване на едно чувство повече, отколкото у другите хора. Музикантът, който има развито ухо, може да чуе, да възприеме тези тонове, които хора с неразвито ухо не могат да ги възприемат. Художникът, който има развито око, схваща тези цветове, които човек с обикновено развито око не може да ги схване. Човек, който има писателски дарби, схваща и тези съотношения на речта, които човек без тези способности не би схванал. Защо? Защото нямат развити тези чувства.

Лесно може да разберете всеки човек, ако го разглеждате френологически. Тогава ще запитате: „Този човек може ли да бъде музикант?" Може. „Може ли да бъде философ?" Може. Вие казвате: „Само Господ може." Знаете ли на какво мязате?

Един български кадия отива при един турчин чорбаджия. Турчинът му заклал една кокошка, приел го добре, но по едно време му казва: „Бързай по-скоро да си отидеш, че времето ще се развали, голям студ ще има." „Отде знаеш?" „Свинята ми показва." Кадията го послушва, отива си, и наистина времето след него се развалило. Кадията отива при ходжата и го запитва: „Знаеш ли кога ще се развали времето?" „Отде ще зная?" „На попа свинята знае кога ще се развали времето, а ти не знаеш."

Вие трябва да разбирате съотношенията, които съществуват между предметите, между нашите чувства и сърца, между нашата воля и действия, между нашите души и духове. Ще кажете: „Не вярваме във всичко това." И ходжата не вярва, че свинята на попа предсказва, но наистина тя предсказва. Не само свинята предсказва времето, но и паякът го предсказва. И пчелите предсказват кога ще се развали времето. Който е наблюдателен, ще разбере тези съотношения. Това не е гадание, а е обосновано на един естествен закон.

Всичко трябва да се наблюдава. Когато казвам на хората, че чета от природата, то е защото наблюдавам всяко явление и търся причините за това явление. Виждам, че една река тече много бързо. Защо? Защото има голям наклон. Някоя река тече бавно. Защо? Защото наклонът ѝ е малък. Правя аналогия. Виждам, че някой човек е буен. Защо? Голям наклон има. Виждам някой човек, че е тих. Защо? Няма голям наклон. Има подобие

между буен човек и буйна река, между тих човек и тиха река. Влизам в някоя гора, гледам, у едни дървета клонете са нагоре, а у други - надолу. У младите дървета клонете са нагоре, а у старите - надолу. Тяхната енергия не е в състояние да държи в равновесие вибрациите на това дърво и затова клонете му увисват. Казвате: „Как са увиснали надолу, скоро ще паднат." Така и някой момък, когато ще се жени, мустаците му са нагоре, а когато фалира - увисват надолу.

Когато срещна някой човек, който ми казва, че животът на земята няма смисъл, намирам че между този човек и старото дърво има подобие.

Не туряйте в ума си мисълта, че сте стари. Думата „стар" е измислена от дявола. И думата „беден" е измислена от дявола. Не трябва да бъдете стари и бедни, а млади и богати. Аз не препоръчвам на хората сиромашия. Всички трябва да бъдете богати по ум, по сърце, по душа и по дух. Ако сме така богати, всичко друго ще дойде само по себе си.

Когато Господ се яви при Соломона, каза му: „Поискай Ми каквото ти е нужно." Той не поиска богатство или друго нещо, а поиска мъдрост. Погрешката в света е, че не знае какво да иска. Ако ме попита Господ какво искам, бих казал: „Господи, искам Твоята любов, мъдрост, истина, правда и доброта да пребъдват винаги у мене." И понеже до десетина години Господ ще се яви на всинца ви, затова искайте и вие същото. На някои ще се яви весел, засмян, а на някои - строг. Как се явява Господ? Когато у някой учен човек се явяват заразителни микроби, той се сгърчва и Господ го пита: „Ти, човече, който не употреби нито езика, нито ръката, нито краката си за Словото, разбра ли сега как трябва да се живее?" Тъпан ще бият отгоре ти.

Индийците имат начин, как да укротяват слона. Слонът е горд, гневен и горко на този, който го улови. За да го укротят, индусите го обръщат няколко пъти на гърба му и той става много кротък. Така и Господ ще ви тури на гърба ви и като се обърнете, ще разберете всичко. Като се укротите, няма да люшкате хобота си насам- нататък, а ще помагате на братята си.

Като ви говоря всичко това, не ви карам непременно да го приемете, защото най-късно след десет години ще го опитате, макар че не бих желал да опитате лошата страна на живота.

Христос казва: „Който има ухо, нека слуша що казва този Божествен Дух."

Сега може да кажете: „Този човек иска да ни плаши, да ни накара да

вярваме." Аз не проповядвам вярвания, а вяра в живия Господ. Във вярата няма никакви промени. Ти може да си най-последен, най-беден човек, но ако имаш вяра, ще се подигнеш; ако нямаш вяра - ще паднеш, ще изгубиш и това, което си имал. Причината за всяко падане е това, че у хората няма вяра. Всички, които нямат вяра, чукат камъни и казват: „Е, какъв хубав беше животът по-рано!"

Аз ви казвам: „Докато мерите житното зърно, докато с коли го пренасяте и докато в хамбар го пазите, хлябът ще стане още по-скъп." За да не го теглите, какво ви трябва? Любов. Но каква любов? Не от картоф, а да се повърнете към любовта на майката, да видите с какво работи природата. Всеки трябва да има любовта на майката и бащата, след като родят детето си. И когато говорим за любов, трябва да разбираме любовта на майките и бащите. Това е идейното в света. Любовта у млади, които се обичат, не е за осъждане, но тя не е Божествена любов, а човешка, защото в нея има промени. Според учението на Духа всичко трябва да се констатира тъй, както е, ни повече, ни по-малко.

Например аз казвам на хората да не говорят за мене лошо, а да говорят това, което е в действителност. Не преувеличавайте моето зло и моето добро. Ако казвате, че съм добър, то е, защото съм богат. Ако имам знания, а не мога да помогна никому, какъв учен съм? Ако минавам за учен, а не мога да дам никому никакви наставления за лекуване, де е моята ученост? Ще мязам на онзи лекар, който съветвал болните си да се мажат отгоре с газ. Не, не се дават лекарства, които обелват кожата.

Ако искате да поправите обществото, тази работа трябва първо да се подеме от майките и бащите, след това - от свещениците и учителите, и най-после - от съдиите. Започнат ли първо свещениците и учителите, нищо няма да излезе. Майките и бащите трябва да дадат основния тон на живота.

Някои казват: „Спасението е в църквата." Аз казвам, че спасението ще дойде от майките и бащите. Онзи баща, който отрано дава всичко най-хубаво на своите деца, той е свещеник, патриарх, владика, цар. Онази майка, която вдъхва от най-ранна възраст на своите деца всички най-възвишени и светли идеали, тя е царица. Да бъдеш майка и баща - това са най-свещените длъжности, които Бог е дал на човека. Вие ги снимате от положението, което те заемат, и си казвате: „Да дойде учителят да проповядва." Учителят може да проповядва дотолкова, доколкото майката е вложила в детето си потенциални сили. Онази земя чернозем, която е богата от хиляди векове, на нея може да посееш много нещо. Но в онази

песъчлива почва какво може да посееш?

Следователно Духът готви всички за онзи свят. Онзи свят - той е Божественият свят тук на земята. Да се научим да живеем в него съгласно волята Божия. Каква е волята Божия? Духът казва: „Волята Божия, смисълът на живота според Неговата воля, е да правим добро и да не умираме." Някои философи, учени казват: „Смисълът на живота е да изучаваме планетите, цялата природа." Не, това са сенки на живота, външната му страна. Като смисъл на живота е първо да престанем да вършим зло и да не умираме.

На какво се дължи смъртта? Смъртта се дължи на това, че залагаме цялата си душа на онзи, комуто не трябва. Ако всинца се обърнете към Бога и се свържете с Него, живеете тъй, както Той иска, вие няма да умирате тъй, както всички други. След вас няма да тръгнат близките ви, облечени в черно, да плачат, свещеници да ви пеят и да казват всички: „Да го упомене Господ в Царството Си. Бог да го прости." Ако живеете и изпълнявате волята Божия, като си заминавате за онзи свят, ще кажете на всички сбогом, защото си отивате при Бога и ще носите на всички много здраве. А близките ви ще кажат: „Сбогом. Но като се върнеш в деня на възкресението, ще ни разправиш всичко."

Сега казвате: „Това не можем, онова не можем." А какво можете? Жито може да теглите, в хамбар да го пазите, войни да отваряме, да се бием и т.н. И тогава учените хора питат: „Защо е направен така светът?"

„Който има ухо да слуша, нека слуша що казва Духът." Аз бих желал да не слушате само мене, а да слушате и всички учени хора, всички, които са създали нещо в света, всички музиканти. В природата няма само едно цвете, един извор, една река, една планина, а хиляди цветя, извори, реки я съставляват. Във всичко това, събрано заедно, се проявява Този Велик Божествен Дух. И всички ние заедно сме се събрали да обмислим един въпрос: да намерим начин, по който да развием това богатство, което се крие у нас. Вие дори не подозирате какво богатство се крие у вас. Като развиете това богатство, ще може да влезете в контакт с природата и да разберете Онзи Божествен Дух, който работи всред нея. А днес вие мязате на човек, който не знае отде иде и накъде отива.

Аз ви казвам: всички идете от един далечен път, през който сте пътували милиони, милиони години и сега сте се спрели на една станция. И самата земя, като пътува, минава през разни места. Един англичанин написал една книга под заглавие „Отравяне на света", която подигнала

много подигравки между хората. Този англичанин, като правил своите научни изследвания, дошъл до заключението, че земята ще мине през един етерен пласт, в която атмосфера хората не ще могат да живеят, ще се задушат и умрат. Вестниците взимат всичко това на подигравка и пишат, като че ли този човек предсказва това нещо, че ще стане и станало вече. Всички хора заспали, а земята минава през този етерен пласт. Хората спали, докато земята излязла от този етерен пласт, и след това вече възкръснали.

Аз казвам: наистина хората ще минат през такъв пласт, но няма да се задушат, а ще изгорят, ще минат през огън. Ще видите как някои хора ще изгорят, а други ще минат през огъня и останат живи. Вземете тази мисъл буквално, тя е идея от Писанието и аз я цитирам. Етерът, това е Божественият огън, който ще изчисти хората. Когато видите, че от хората излиза огън, ще знаете, че е дошъл вече Божественият огън. Когато хората го видят, някои от тях ще го издържат, но други няма да могат и ще си заминат за онзи свят, както и сега заминават.

Някой казва: „Аз не мога да издържам този огън." Който не е готов да го издържи, трябва да си замине. Аз превеждам тази идея в друг смисъл: ние трябва да се приготвим, за да издържим всяка благородна, висша мисъл или всяко благородно, висше желание. Който не може да ги издържи, той ще полудее. Така беше с евреите в пустинята. Те казваха на Мойсея: „Всичко искаме, на всичко сме съгласни, но да не ни говори Господ." Мойсей им обеща, каза им, че той ще говори с Господа и после ще им предаде разговора.

В Откровението се казва: „Който има ухо да слуша, нека слуша що казва Духът." За вас е важно да разберете тази жива истина. Когато тя влезе в душите ви, очите ви ще станат меки, ясни, прекрасни, пълни с интелигентност. Очите ви няма да бъдат много изпъкнали, защото изпъкналите очи показват голяма алчност. Виждали ли сте очите на сокола колко са отворени? То е, за да вижда отдалеч жертвата си. Тъй че вашите очи няма да бъдат нито много изпъкнали, нито много отворени, защото такива очи са алчни и груби; но няма да бъдат и много вдлъбнати, защото те са присъщи на хора, които не виждат доброто у другите, а само злото. Това са все анормалности в живота.

Когато любовта дойде у човека, той ще има следните признаци: устните му ще бъдат симетрични, ще образуват малки, обърнати ъгли нагоре, а няма да са прави - да пази Господ от права линия. Хора, на които

устните са малко набъбнали, са без любов. Те не трябва да се обезсърчават, а да вложат любовта и вярата в себе си, и да вярват, че във всички хора има добро. Мътната вода, като се просмукне дълбоко в земята, като премине през ред песъчливи пластове, ще се филтрува и ще излезе чиста. Нечистият човек е дълга река, която пътува от далечно място, изминава много път, затова е нечист. Онзи човек, който пъшка, който страда, е добър човек, а онзи, който има богатство, и като мине пред него беден човек, му се смее - той е според мене лош човек. Следователно злото може да бъде отвънка, а може да бъде и вътре.

Всички вие като братя трябва да си помагате. Не можете да бъдете всички на едно положение, защото всички тук на земята сте в положение на актьори на сцената. Важно е в този случай всеки да си играе ролята и да помага на този, който е по-слаб в изпълнение на ролята си. Вие трябва като ученици да изпълните добре ролята си.

Никой не може да изиграе добре ролята си, ако няма в него любов, мъдрост, истина, правда и доброта. Ако някой твой брат няма любов, дай му от своята малко. Ако някоя мома е бедна от любов, трябва да се ожени за момък, който е богат с любов и самоотверженост. Ако момъкът няма любов, трябва да се ожени за мома, която е пълна с любов, защото тя ще спаси положението. А сега в света казват: „Бедните не трябва да се женят." Бедни, но пощо? Всички външни форми зависят от богатството на ума и сърцето.

Следователно вие трябва да се учите да се познавате. Сегашните хора се крият. Цели единайсет години аз съм измервал главите на хората и съм дошъл до заключението, че човек е една математическа формула. Всичките му кости, пръсти са известни математически съотношения. Когато в известна част от организма на човека има някакъв дефект, той не е случаен, а в свръзка с някое вътрешно негово качество. Например, ако палецът на някого е къс, това показва, че във волята на този човек има някакъв недостатък. Палецът е, който отличава човека от животните. В старо време престъпниците са ги наказвали с отрязване на палците им. С това те искат да парализират волята им, та да не вършат престъпления. Че наистина има известно съотношение между волята и палеца на човека, се вижда по това, че когато някой човек заболее и с това отслабне волята му, започва да крие палците си. Като разберем причината на това нещо, трябва да се започне още отрано лекуването.

Ще ви разкажа един факт, да видите колко повърхностно разсъждават

хората. Една вечер един доктор се спречква нещо с жена си, която много обичал, и в гнева си изважда насреща й нож, заплашил я само. Тя се стреснала много и веднага става с нея едно слабо умопомрачение. Започват да говорят всички хора, че тази жена се умопобъркала от това, че чела книгите на господин Дънов. Не, причината за нейното състояние е ножът на мъжа й.

Аз казвам на онези, които се побъркват от моето учение: нека дойдат при мене, аз ще ги излекувам. Ако има някой от вас, на когото съм направил пакост, ще му заплатя десетократно. На всички, които са пострадали от моето учение, ще се изплатя по всички правила, които зная. И като ги излекувам, ще им кажа: „Понеже се разболяхте от моето учение, сега стойте далеч от мене." Ако се разболеят втори път, вече не отговарям. Всички нека знаят това. Така говори Духът. Защо постъпвам така? Защото не искам българите да обиждат Духа, Който живее в мене.

Аз нося добро на българите и казвам: житното зърно, което ви нося, не искам нито с крини да го мерите, нито с коли да го пренасяте, нито в хамбари да го пазите, а всеки да си вземе толкова, колкото му трябва. Ясен ли съм? Това не го казвам аз, а Божественият Дух, Разумният принцип, Който живее във всички хора. Един е Той, няма много. Този Дух и майката възпитава, и учителя, и съдията учи. Той е, Който разпределя всички дарби, според както намира за добре.

Ако всинца живеем в пълно съгласие и хармония, това показва, че Бог живее в нас. Той е наш Баща, а ние - Негови деца. И тогава, като слушаме, никога няма да разбираме криво.

Сега от вас като българи се изисква геройство. В една от миналите си беседи казах, че англичаните се отличават с честността си, германците - с трудолюбието си, славяните - със самопожертването си. Самопожертването нека бъде като девиз и на българите. Нека впрегнат своя гений в самопожертването и тогава ще разберат смисъла на живота.

Там, дето има самопожертване, там е Духът. Ако не сееш, можеш ли да пожънеш? Ако майката не роди, може ли да изпита любовта? Следователно вие трябва да започнете с любовта. Когато има самопожертване, тогава и в домовете ще има мир и любов, а между мъже и жени ще настъпи пълно съгласие и хармония. Жената, като види, че мъжът й иде, ще стане, ще го посрещне любезно, приветливо, а дълбоко в душата на мъжа ще се зароди любов към жена му, че е готова да се самопожертва. А какво правят българите, особено в селата? Мъжът обича жена си, но

другите започват да му говорят: „Какво си се оставил да те води жена ти за носа? Ти луд ли си да я слушаш толкова?" Бият на неговото честолюбие. Започва той тогава по друг начин да изказва любовта си. Взима тояжката, та от време на време я побива. На други места пък същото говорят на жената. Започва да изменя тя отношенията си към мъжа си.

Една жена селянка праща детето си на дюкяна да извика баща си, да му каже, че обедът е вече готов. Той се позабавил малко, имал повечко мющерии. Но като се върнал дома, жена му, ядосана, че се забавил, взима тоягата, набива го добре и с това му счупва ръката. Като си лекувал ръката, запитвали го: „Как я счупи?" „Е, паднах от коня си." Срам го е. Мъжът на тази българка героиня бил известен със своята сила. Борил се един път с един пехливанин и му счупил крака, а сега жена му с една плесница могла да го събори и да му счупи ръката.

И тъй, като дойде Духът, ще ти каже: „Излез от дюкяна!" Веднага трябва да излезеш, иначе ще ти удари една плесница, ще те събори и ще ти счупи ръката. Когато те питат как си счупи ръката, ще кажеш, че си паднал от коня си. Причината за това не е външна, а тази, че стоиш в кръчма, житото с крини мериш, в хамбар го пазиш и т.н. Затова в кръчми не стойте, житото с крини не мерете, в хамбар не го пазете, а всеки да си вземе толкова, колкото му трябва.

Засега ви е достатъчен този обед, а повече от това ще ви даде Духът, Който живее във вас.

Христос казва тъй: „Духът на истината като дойде у вас, Той ще ви настави и припомни всичко, което Аз съм казал." Този Дух ще ви научи, ще ви припомни всичко, което живият Господ е казал някога. Той ще възкръсне във вашите души!

29 февруари 1920 г., неделя, 10 ч.
София

ПОЯСНЕНИЯ

апоплексия *ж. мед.* Кръвоизлив в мозъка, жлезите или други органи, който води до внезапно прекратяване на техните функции.

Весли, Йоан (Джон Уесли) *ист.* Английски духовен деец и теолог, основател на евангелисткото религиозно течение методизъм.

губерка *ж. нар.* Дебела игла с широко ухо за шиене на по-груби тъкани.

гургурица *ж. нар.* Гургулица.

дам *м. диал.* (тур.) Обор.

дантист, дентист *м.* (фр.) Зъболекар.

„деветнайсет и шест" *ист.* „Деветнайсет плюс шест вастигарки на голо" или двайсет и пет удара с тояга суровица - широко прилагана след Освобождението полицейска наказателна мярка.

дервиш *м.* (пер.-тур.) Мохамедански калугер.

дихарма, дхарма *ж. фил.* (санскр.) Буквално означава „закон, ред, дълг, справедливост". В широк смисъл - вечният закон, който е морален по своето съдържание, образец, който трябва да се следва като норма. В тесен смисъл - тясно нравствено установление: дълг, добродетел.

дръндарин *м.* Лице, което се занимава с разбиване на памук, вълна.

еинсоф (einsof) *каб.* (ивр.) Безкрайност. В традицията на кабалистичния юдаизъм - името на Бога, отразяващо неговата мистичност и непознаваемост. Терминът е тясно свързан с кабалистичното учение за десетте сефирот.

ешкин *м. диал.* (тур.) Път, ходене.

иждивявам *остар.* Изразходвам, харча.

инфузория *ж. биол.* Едноклетъчен организъм, който живее в пресни и солени води или като паразит.

кадия *м. остар.* (тур.) Съдия.

карма *ж. фил.* (санскр.) Буквално означава „действие,дело, жребий". Общата сума от извършените постъпки на всяко живо същество, които определят характера на неговото ново раждане.

кесар *м. църк.* (лат.-гр.) Цар, император.

клосен *диал.* Сакат.

катехизирам (гр.) Обучавам чрез въпроси в основите на християнската вяра. Убеждавам някого в нещо.

контрибуция *ж.* (лат.) Принудителни парични и натурални вземания от населението на победена страна, които победилият събира.

крина *ж.* Дървен цилиндричен съд, мярка за житни храни, около петнайсет килограма или към два шиника.

метил *м. биол.* Паразит, който се развива в черния дроб на овце или друг добитък. Болест, причинена от този паразит.

мющерия *м.* (тур.) Редовен купувач, клиент.

Навуходоносор *ист.* Навуходоносор II (605-562 г. пр.Хр.) е вавилонски цар, син на Набопаласар, основател на Нововавилонското царство. Той разширява значимо територията на държавата. Счита се, че той е построил Висящите градини на Вавилон - едно от седемте чудеса на света. В Библията Навуходоносор е представен основно в Книгата на пророк Даниил, където е разкрит от една страна като безбожен тиранин, който впоследствие се разкайва, а от друга страна е представен от пророците като Божий инструмент за наказание на Израел за неговите

грехове.

намагнетисвам *диал.* (гр.) Магнетизирам, придавам на нещо магнитна сила; подлагам под въздействието на магнитна сила.

незиблем *книж.* (рус.) Непоколебим, непоклатим.

нирвана *ж. фил.* (санскр.) Блажено състояние на душата, освобождаване от всякакви житейски грижи и желания.

оглавник *м.* Част от ремък или въже, с която връзват главата на добиче.

Олса! (тур.) Виж!

орезка *ж.* Изрезка, изрязано късче, обикновено отпадък.

пардесю *ср. остар.* (фр.) Дълга мъжка дреха от по-тънка материя, която се носи пролет и есен.

пасом *м. църк.* Християнин по отношение на духовника.

пехливанство *ср.* (тур.) Борба.

пипка *ж. разг.* Ум, разум, разсъдък, съобразителност, пипе, глава, способности, талант.

пирустия *ж.* (гр.) Железен триножник, който се слага на огнище под съдове за готвене.

приставам *нар.* За мома: избягвам с любимия, за да се омъжа против волята на родителите ми.

пощо *диал.* След като, от като.

разумявам се *остар.* (рус.) Разбирам се.

рижа, ржа *диал.* (рус.) Цвиля, издавам пронизителен вик.

рол *ж.* (рус.) Роля, начин на действие и държане.

рупче *ср. остар.* (тур.) Руп или четвърт грош. Някогашна монета от пет стотинки, равностойна на десет пари.

салепджия *м.* (тур.) Продавач на салеп - питие от грудките на растението гороцвет.

смъдяване *диал.* Смъдене, щипане в очите.

сомун, самун *м.* (гр.) Кръгъл хляб.

под счет (рус.) Под брой.

Тарас Булба *лит.* Герой от едноименната повест на Николай В. Гогол, казашки атаман, известен със силата и смелостта си.

тесеракт *м. мат.* Хиперкуб - фигура в четиримерното пространство, получена при транслация на куб.

тържик, тагарджик, тагарчук *м.* (тур.) Кожена торба.

фаланга, фалага *ж.* (ар.-тур.) Дървен уред, с който стягали краката на наказания и го биели с пръчки по стъпалата. Пръчката, с която са изпълнявали наказанието.

хардалия (ар.-тур.) Вино, пресечено със синап.

хром (рус.) Куц.

хроматическа гама *муз.* Гама, която се състои от последователен ред полутонове.

Чатма *геогр.* Село във Варненско, преименувано през 1934 г. на с. Левски.

чертог *м. поет*. Дворец, замък.

Шам *истор.* Дамаск, столицата на Сирия. Изразът „Нерде Шам, нерде Багдад!" (Къде е Шам, къде е Багдад!) изразява несъгласие, съмнение, означава, че се сравняват две различни неща, или че нещо е неуместно казано.

юдол *м. старин*. Долина.

юлар *м. нар*. (тур.) Водило на оглавник.

ИЗПОЛЗВАНИ СЪКРАЩЕНИЯ

ар.-тур. - арабско-турски
биол. - биологично
геогр. - географско
гр. - гръцки
диал. - диалектно
ж. - женски род
ивр. - иврит
ист. - историческо
книж. - книжно
каб. - кабалистично
лат. - латински
лат.-гр. - латинско-гръцки
лит. - литературно
мат. - математическо
м. - мъжки род
мед. - медицинско
муз. - музикално
нар. - народно
остар. - остаряло
поет. - поетично
пер.-тур. - персийско-турски
рус. - руски
санскр. - санскрит

ср. - среден род
старин. - старинно
тур. - турски
фр. - френски
фил. - философско
църк. - църковно

БЕИНСА ДУНО

ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА

Първо издание

ИК "Жанua'98"

Предпечатна подготовка:

Валентина Генчева
Иванка Софрониева
Наталия Ангелова
Яна Попянева

Печат
"Симолини '94"

ИК "Жанua'98"

ISBN 978-954-376-026-8